

Віктор ГОРОБЧУК

ВЕЛИКА СМУТА

У пошуках виходу

СОЛІДАРНІСТЬ

ФОП Іванов Леонід Олександрович

2010

УДК
ББК
П

Автор книги Віктор Юрійович Горобчук -
філософ, директор представництва Міжнародного Центру
впровадження програм ЮНЕСКО в Італії,
лідер Всеукраїнського громадського об'єднання
"Трудовий рух "Солідарність"

ISBN 978-966-97114-1-0
м. Київ, 2010

Вельмишановні читачі!

Книга лідера Всеукраїнського трудового руху "Солідарність" Віктора Горобчука розкриває причини політичної кризи України 2010 року.

Автор приділяє багато уваги діям влади, які привели велику країну до політичного та економічного занепаду. За 19 років в Україні ніколи не існувало народовладдя.

В книзі дається глибокий аналіз причинам політичної кризи і, як наслідок, кризи державного управління.

Політичні партії - кланові угруповання, які і думки не мають про побудову держави, про підпорядкування себе інтересам суспільства, а народ мають за темну масу, котру можна обдурювати, визискувати в особистих інтересах, без належної оплати праці, елементарного соціального, медичного, культурного забезпечення. В книзі розкривається механізм взаємодії кланових угруповань. Їхню роль в правовій, адміністративній, господарській сферах доводиться кваліфікувати як наскрізь корумповану і злочинну.

Віктор Горобчук дає механізми зміни системи феодальних відносин в сучасних економічних умовах на політичну систему розвитку і розквіту, в якій кожна працююча людина зможе реалізувати свій потенціал і мати гарантії безпеки свого життя та своїх дітей.

Разом з тим В.Горобчук приходить до висновку, що з рабських душ не можливо створити вільного суспільства. А тому соціальна революція не може дати результатів без більш глибокої духовної революції. Солідарність всіх чесних громадян - це шлях, який має пройти українське суспільство, якщо воно хоче жити у сильній, заможній, демократичній Україні.

*Віктор Логачов,
Віце-президент ГО "Всесвітній педагогічний музей"*

Від автора

Мета цієї роботи - осмислити ту політичну реальність, в якій ми сьогодні живемо, виявити істинні причини нашої державної неспроможності. Провести свого роду національний психоаналіз задля виявлення тої скритої у підсвідомості суспільства "родової травми" української незалежності, яка стала на перешкоді національного успіху. Донести до широкого загалу розуміння того, що соціальна боротьба народу за свої трудові і економічні права - це не тільки репресії, страйки і насильство, а й широкий культурний і духовний рух усіх тих, хто знає істинний сенс таких понять, як справедливість, демократія і свобода.

СОЛІДАРНІСТЬ

ЧАСТИНА I

Крах національної ідеї.
Від Л.Кравчука до В.Ющенка

Початок великого хаосу

Після проголошення Україною державного суверенітету для представників партноменклатури настають складні часи. Епоха тоталітарного режиму СРСР канула в Лету. І тепер, щоб тримати ситуацію в своїх руках та зберегти владу, номенклатурі потрібно було пристосуватись до нових політичних реалій. Вона почала гарячково шукати з-поміж себе фігуру, яка могла б домовитись із впливовими лідерами новоявленої української націонал-демократії. Так на політичній арені незалежної України з'являється теоретик номенклатурного капіталізму і його "ідеолог" Леонід Кравчук. Починається "доба Кравчука". Час великих сподівань і втрачених можливостей Української Незалежності. Доба трансформації партійно-господарської номенклатури в "банкірів", "бізнесменів" і "олігархів".

Треба відмітити, що партноменклатура не помилилась у своєму виборі. Її ставленик Л.Кравчук в повній мірі реалізував свої таланти і з успіхом виконав поставлене перед ним завдання.

У січні 1992 року на сесії Верховної Ради України він проголошує курс на "консолідацію" всіх політичних сил заради розбудови "української державності". Суть такої "консолідації" виявилась у політиці "конструктивних" компромісів, які зводились до наступного: ми вам - декларацію про незалежність, а ви нам - фабрики і заводи; ми вам - культуру і українську мову, а ви нам - армію, прокуратуру, правоохоронні органи; ми вам - кілька крісел у комітетах і міністерствах, а ви нам - газотранспортну систему, транспорт, зв'язок, банки і так далі.

Так в незалежній Україні було закладено фундамент партійно-господарського "капіталізму" з легким відтінком романтизму "націонал-демократії".

І це був перший етап на шляху до Великої Смути.

Етап другий

Романтичний пафос постсовкової націонал-демократії завершився дуже швидко. Її лідери не витримали випробовування владою. І як хтось влучно висловився "великі поети" дуже швидко перетворились у "маленьких політиків". А тому після низки "компромісів" ставленику компартійної номенклатури Л. Кравчуку вдалось дуже швидко ідейно дезорієнтувати українське суспільство. "Національне відродження" талановито "спускається на тормозах" у болото політичної невизначеності та економічної розрухи.

Приходять часи партноменклатурних приватизаційних "жнив". Партноменклатурний ідеолог і демагог Леонід Кравчук виявляється не дуже підходящою фігурою для здійснення подібних "практичних кроків". І тоді партійно-господарська номенклатура робить ставку на одного з "червоних директорів" - Леоніда Кучму. На позачергових виборах 1994 року Леонід Кучма з тріумфом перемагає свого попередника і стає новим президентом уже "капіталістичної" України. У тому ж 1994 році він проголошує курс "радикальних економічних реформ". Починається "велика приватизація"

Під політичною "кришою" свого нового ставленика, директори державних підприємств у тісному союзі з представниками правоохоронних органів, прокуратури та високими покровителями з київських міністерських кабінетів починають безсоромно привласнювати народне майно, та грабувати сировинні ресурси Держави. Українська економіка зазнає перших "сейсмічних" поштовхів, які призводять до руйнівних наслідків для всього народногосподарського комплексу пострадянської України. Уже після перших чотирьох років правління Л.Кучми, на кінець 1998 року, основна частка народного надбання Української Держави зосереджується в руках кількох новоявлених фінансово-промислових олігархічних кланів. ВВП України відносно рівня 1990 року починає опускатися до 41 відсотку, промислове виробництво - до 49 відсотків, сільськогосподарське - до 52 відсотків. Вибухає економічна криза, яка триває до 1999 року.

Тут необхідно пригадати ще декілька прізвищ, відомих на той час широкому українському загалу. Це Віктор Пинзеник та Віктор Ющенко.

Саме вони стають батьками-теоретиками "курсу радикальних реформ". І саме завдяки їхнім зусиллям, починаючи з 1994 року, коли президентом України стає Леонід Кучма, запропонована ними ліберально-монетаристська ідеологія стає офіційною на протязі усього періоду правління "режиму Кучми".

Саме завдяки цьому тріумвірату, "Кучма-Ющенко-Пинзеник", під вивіскою "вільного ринку" відбувається ліквідація державного контролю над економічними процесами і відповідно утвердження влади і могутності новоявлених олігархічно-мафіозних структур.

Доба президента Л.Кучми стає періодом розквіту мафіозно-корпоративної української демократії. Свого роду "класикою" номенклатурно-бандитського жанру запровадженого в пострадянській Україні під час правління Леоніда Кравчука. А тому одночасно з "посиленням курсу радикальних реформ" починають з'являтися і перші ознаки загнивання правлячої Системи. Українська економіка входить у полосу затяжного спаду всіх галузей народногосподарського комплексу, що призводить

до росту державного боргу і, як наслідок, збільшення податкового тиску на ще не зміцнілий малий та середній бізнес. Починається масове зубожіння населення і безпрецедентне скорочення бюджету шляхом скасування соціальних програм. Рятуючись від злиднів і голоду, мільйони пересічних українських громадян у прямому сенсі слова починають втікати від "української незалежності" за кордон на заробітки. З'являється феномен так званої "Четвертої хвилі" - багатомільйонна армія "нелегальних заробітчан". Новітні українські "гастарбайтери" буквально наводнюють простори Європи, Азії та Росії.

Немає нічого дивного і у тому, що поряд з посиленням мафіозно-кримінальних воєн за переділ державного майна, починає посилюватись і політичний наступ на так звану "опозицію", що і спричиняє остаточне оформлення номенклатурно-кланової "демократії" Л.Кравчука у бюрократично-поліцейський "режим Кучми". Це пов'язано, в першу чергу, з протекціоністською політикою Л.Кучми в інтересах придворного економічного лоббі, на перешкоді якого під час "великої приватизації" опиняються спочатку бізнес-політичні групи Мороза-Лазаренка-Тимошенко, до яких пізніше примкнуть опальні Червоненко, Порошенко, Жванія та інші. Трансформація партійно-номенклатурного "капіталізму" в олігархічно-мафіозний закономірно починає зумовлювати дрейф української "демократії" кравчуківського розливу в бюрократично-чиновницький "безпредел режиму Кучми".

Таким чином, поява на політичній арені і прищестя на найвищу державну посаду такої особи, як Леонід Кучма, і створення ним антинародної бюрократично-мафіозної поліцейської державної машини було не "прикрою випадковістю" становлення "української демократії", а закономірним продуктом Системи, яка еволюціонує. Політичний курс Леоніда Кучми - це курс на консервацію особливостей "українського капіталізму", корумпованого, соціально несправедливого і з "родовими плямами" соціалізму.

Національна Ідея, як ідея справедливої, демократичної, самостійної України, за яку на референдумі 1 грудня 1991 проголосувало понад 90 відсотків українських громадян, зазнає першого нищівного удару. Замість царства свободи і справедливості, на яке так надіялась пострадянська українська спільнота, замість пропагованої націонал-демократами квітучої незалежної України, замість "європейського вибору" і "ринкової економіки" український народ отримує нікчемну диктатуру скоробагачків-пройдисвітів, які обездолюють мільйони простих українських громадян.

Тут важливо пригадати один цікавий факт з "життя святих" новітньої української історії, яка проливає світло на подальший перебіг подій

пострадянської України.

Після того, як в грудні 1999 року на посаду прем'єр-міністра призначається В.Ющенко, починається новий період фіскальних репресій і податкових утисків на вітчизняну промисловість. Зокрема, збільшення податкового тиску на вітчизняного товаровиробника призводить до росту валових витрат підприємств на 3 відсотки, скасовуються нульові ставки ПДВ на продаж енергоресурсів, що викликає ріст тарифів на транспорт та житлово-комунальні послуги, підвищуються ціни на продовольчі товари. Усе це відбувається на тлі політики скорочення грошової маси та відповідно замороження заробітних плат працівників найманої праці. Починається новий виток скорочення вітчизняного виробництва, черговий сплеск масового безробіття та збідніння широких верств українського населення.

Україною починають прокочуватись перші хвилі масових народних протестів проти утисків прав і свобод українських громадян, які завершуються акціями під гаслами "Україна без Кучми". І саме в той період, коли Л.Кучма, щоб ідейно оправдати перед українським суспільством повний провал свого курсу "радикальних реформ", офіційно заявляє, що національна ідея "не спрацювала", тодішній прем'єр-міністр України Віктор Ющенко демонстративно заявляє "Кучма мені як батько".

Тому не дивно, що пік курсу лібералізації "вільного ринку" припадає на останній, "третій етап", краху національної ідеї. Коли "режим Кучми" послідовно "змінюється" на режим Ющенка. В результаті український народ отримав таку модель "вільного ринку", аналогів якої не було у світі. Держави практично не стало. Політична криза, "параліч гілок влади", законодавство і Конституція підмінюються "політичними рішеннями". Натомість повна свобода для представників "великого бізнесу".

Саме у період "помаранчевої доби" національна економіка починає існувати виключно у режимі фінансових "ін'єкцій" МВФ, а усі стратегічні активи України остаточно переходять під негласний контроль іноземного капіталу.

Етап третій

Підводячи підсумки діяльності архітекторів української перебудови "доби Кучми" Пинзеника-Ющенка, можна констатувати, що реалізація курсу радикальних реформ призвела до повної структурної руйнації народногосподарського комплексу, з'яви могутніх кримінально-мафіозних монополій, критичної тінізації української економіки, зниження реальних доходів та масового зубожіння населення, росту зовнішнього державного боргу та розгулу криміналітету.

Усе це зумовлює утвердження в Україні диктатури великого олігархічного капіталу. Новоявлені могутні фінансово-промислові клани починають почувати себе справжніми господарями країни. Їм здається, що усе це "на віки". Вони уже не хочуть миритись з умовами, які їм нав'язав їхній "хрещений батько" - Л.Кучма.

Укравши і відмивши свої перші мільйони і мільярди та залишившись безкарними, вони вирішують, що прийшов час самим стати владою.

Звісно, що досвідчений і вольовий "червоний директор" Л.Кучма починає їм мішати. Його курс на "тверду руку" почав не співпадати з амбіціями новоспечених "великих політичних діячів". Він поставив себе перед ними як кримінальний монарх, а їм уже був потрібен політичний нікчема, за спиною якого можна безкарно здійснювати свої оборудки і при цьому контролювати "гілки влади".

Так в надрах Системи було посіяне зерно Великої Смути.

Мафіозні розборки потягли за собою ряд сенсаційних арештів і політичних гонінь. Сумна доля П.Лазаренка, чи його правої руки по бізнесу Ю.Тимошенко, скандальні вбивства видатних кримінальних авторитетів, які претендували на роль удільних регіональних князьків, стали грізною пересторогою іншим.

Олігархи і їхні "сім'ї" почали все більше усвідомлювати - Л.Кучма стає небезпечним. Він прагне стати над "всіма". І тоді Система повстала проти свого "батька". У правлячого "режиму Кучми" з'явилась внутрішня опозиція.

Український державний корабель бере курс на "Майдан 2004".

"На майдані коло церкви революція іде..."

Для того, щоб розуміти логіку усіх наступних подій, пов'язаних з помаранчевою революцією, зі зрадою "ідеалів майдану" її ідеологами і провідниками тощо, ми повинні не забувати одну важливу річ: те, що відбувається з українською державою після "біловезьких домовленостей" Єльцина, Кравчука і Шушкевича, є лише затьяжною агонією тоталітарного режиму СРСР, який розкладається.

І доти, поки ця агонія буде тривати, доки народ буде підтримувати ставлеників цієї Системи на найвищі державні посади, доти українське суспільство буде страждати в задусі смороду цього номенклатурно-мафіозного гниття. Доти буде тривати драма державних невдач українського народу. Тому що ця Система здатна лише паразитувати, визискувати і споживати. І вона, відповідно, підбирає підходящих для цієї ролі "професіоналів" і "менеджерів". До речі, необхідно зауважити, що в новітній історії незалежної України Леонід Кучма по праву займає місце кращого

серед них. Недарма уже в часи "помаранчевої доби" на стінах київських будинків можна було побачити ностальгічні написи "Данілович прости". Усім цим лакеям і пасинкам "режиму Кучми" є за що вибачатись. Адже при ньому збулось усе, чого прагла покинута своїми кремлівськими хазяїнами безхозна совковська номенклатура. Він її пригрів, поставив на ноги, зробив "елітою". І таким чином по праву зайняв місце "хрещеного" "українських капіталістів". Став єдиним повноправним монархом вибудованої ним олігархічно-мафіозної Системи. А вони, невдячні "брути і коклекси", його "кинули" і, усунувши від державного керма, перетворились у політичних байстрюків, галасливу "кайдашеву сім'ю", яка потягла українського воза у бік великої Руїни.

Смута всередині "кайдашевої родини" вихлюпнулась на вулицю і прибрала форми великої помаранчевої революції. Принаймні революцією її хотів бачити народ. Народ, але не верховоди Майдану. Для них самих усе, що сталось на майдані стало великою несподіванкою. Бо поза їх волею і планами звичайна передвиборча помаранчева бутафорія дійсно грозила перерости у справжню народну націонал-демократичну революцію. Не дарма ж, тільки-но "опозиції" вдалось інтронізувати В.Ющенко як нового президента України, один із самих одіозних "кучмістів", а тепер "лідер" Майдану Роман Безсмертний поспішив цинічно осмикнути українське суспільство, заявивши - "майдан закінчився". Так наступила епоха "України без Кучми".

Новий "батько" нації за своїми вольовими і діловими якостями повністю вписався у формат нових запитів старих хазяїв держави. Він уже не "хрещений", а лише "смотрящий" і "гарант". Солодке почуття перемоги і уникнення для багатьох долі українських ходорковських, гусінських і березовських сп'янило вчорашніх "шестірок режиму Кучми". Система пішла "вразнос".

На Україну невблаганно насуваються сутінки політичного "бароко" "режиму Ющенко".

Уже ніщо не мішає новоявленим "видатним політичним діячам" майдану і навіть "непримиренній опозиції" відмивати брудні гроші і накопичувати безмірні багатства. "Гарант" Віктор Ющенко їм не указ. Для цього вони і робили з нього президента. Усе навколо: і коаліція, і опозиція, і "українська демократія", і правова система, і українська Конституція, і навіть сам її "гарант" прибирають яскраво-бутафорної крикливої несправжності. З кожним роком усьому українському загалові стає все очевиднішим: В.Ющенко, також як і Л.Кравчук, і Л.Кучма, - закономірний продукт еволюції Системи, яка входить в стадію свого остаточного занепаду і загибелі. Логіка його дій і поступків чітко відповідає її генетичній заданості. Будучи

зачатою у брехні й напівправді, аморальна і безпринципна у своїй суті, безвідповідальна у своїх поступках, вона остаточно грузне в болоті інтриг та мафіозних розборок придворної "кайдашевої сім'ї".

Політичні скандали, звинувачення "вождями майдану" один одного у зраді та корупції, кумівство у владі, лобіювання економічних інтересів "своїх", та рейдерські атаки на "чужих" доводять українську економіку до рівня повоєнної розрухи. В Україні вибухає небачена до цього економічна і політична криза. І навіть це не зупиняє помаранчевих "вождів". Чого вартують сенсаційні заяви прем'єр-міністра Ю.Тимошенко про причетність до "антикризових" фінансових махінацій голови Нацбанку Стельмаха і президента Ющенка? Чого вартує темна історія навколо погашення 5-ти мільярдного приватного боргу "газової принцеси" Тимошенко коштом державного бюджету під час першої каденції її прем'єрства в Україні?

А чого вартує так звана політреформа, яка стає платою "помаранчевої команди" за утвердження Віктора Ющенка на посаді президента України? І то, не дивлячись на те, що розмінною монетою у цих політичних ігрищах стає основа Української Держави - Конституція України. За ці "нічні домовленості" "сторін" український народ розплачується і по сей день. Чому? Тому що в умовах жорстких мафіозних розборок навколо посади Президента лише політреформа могла стати гарантією щодо збереження за бізнес-політичним кланом Л.Кучми сфер політичного впливу і "сімейного бізнесу". А заодно убезпечили "бандитів від тюрем", а державних чиновників "режиму Кучми" від кримінальної і політичної відповідальності за скоєні ними злочини.

На жаль, перелік подібних запитань невичерпний. І при цьому ніхто не поніс ні політичної, ні кримінальної, ні моральної відповідальності. Навпаки - усі головні актори цього театру абсурду і далі залишаються основними гравцями "великої" української політики.

Таким чином, не дивлячись на прихід до влади "найбільш проукраїнського президента", українська національна ідея не тільки "не запрацювала", а була остаточно дискредитована і зазнала свого повного політичного фіаско. Свідченням такого фіаско став рейтинг електоральної підтримки самого Віктора Ющенка під час президентської кампанії 2010 року. Лише 6 відсотків підтримки виборців, при мільйонних затратах і величезному адмінресурсі, які мали забезпечити йому тріумф і перемогу, в чому чинний "гарант" під час своєї передвиборчої кампанії абсолютно не сумнівався. Такої нищівної поразки вітчизняна "націонал-демократія" ще не зазнавала ніколи. Ось що стало головним парадоксом постмайданної України, якщо вірити у щирість ідейних посилів політичного символу

"помаранчевої революції" - Віктора Ющенка.

Могильщик Системи

Після помаранчевої революції політична модель правління номенклатурно-бандитського капіталізму, заснована колишнім ідеологом ЦК КПУ Леонідом Кравчуком і виплекана "червоним директором" Леонідом Кучмою, вступає в пору своєї політичної осені.

Повна технологічна руїна створеної ще за радянської доби металургії і важкої промисловості, крайня степінь зносу теплоенергетичної інфраструктури країни, тотальне знищення агропромислового комплексу, нечесно нажиті казкові багатства олігархів на тлі крайнього зубожіння більшої частини українського населення - усе це невблаганно підштовхує українську державу до економічної та політичної катастрофи. В очікуванні краху злорадно потирає руки біло-голуба "опозиція". Такою є економічна і політична ситуація в державі напередодні світової фінансової кризи.

Як влучно і дотепно підмітив В.Литвин, єдиним "прогресом" правління Віктора Ющенко стало те, що красти стали ще більше, ще швидше і ще комфортніше. Юля Тимошенко у своїй відвертості відносно "прогресу" "режиму Ющенка" пішла ще далі, коли, уже будучи чинним прем'єр-міністром, на всю країну заявила, що уряд В.Януковича на протязі усього свого правління крав 60 доларів в секунду. Крав! І що з того?

Подібні висловлювання "посвячених", як і їхні дії відносно цих висловлювань як ніщо інше характеризують істинну суть Системи з такою романтичною назвою як "постмайданна Україна". Тому не дивно, що романтично-олігархічна упряжка "помаранчевих коаліціантів", безконтрольна, безгосподарна і нікчемна, галопуючими темпами погнала українського воза до прірви соціальної і політичної катастрофи. Замість "десяти кроків на зустріч людям" - економічний колапс і криза, замість мільйонів робочих місць - нові ешелони безробітних рекрутів на трудові фронти нелегального заробітчанства, замість "українського прориву" - тисячі збанкрутілих підприємств, загроза дефолту і неймовірні махінації у сфері нафтогазової політики України, замість дієвої економічної політики - повний параліч "гілок влади" і політичний стриптиз безглузких і нікчемних "коаліціад".

Політичний хаос і суспільний розкол усугубився ще й безплідними провокаційними дискусіями щодо зовнішньополітичної військової доктрини України. Переступивши через власні міжнародні домовленості "доби Кравчука" та конституційний статус держави Україна, як держави

мілітарно-нейтральної, що в свій час призвело до втрати Україною статусу ядерної держави і позбавило її стратегічної авіації, її знову намагаються зробити розмінною монетою чужих геополітичних ігрищ. А фактично уже роздягнену, окрадену і роззброєну перетворити у сіру "буферну зону" чужих військово-політичних стратегій і міжнародний ядерний щит на попелищах чорнобильської катастрофи". "Помаранчева доба" стає добою найбільшого розвою усіх язв і хвороб "кучмізму". А світова фінансова криза лише прискорює агонію того, що для України олігархічної давно стало "кармічним гріхом" курсу "радикальних реформ" 90-х.

Зрозуміло, що виходу з цього замкнутого кола нема і не буде. Вся ця злодійсько-номенклатурна рать, яка майже два десятки років "вішає лапшу" українському народові про "демократію" і "європейську Україну", буде дурити його і далі. Такою є і їхня природа, і природа витвореної ними Системи. Дурити і красти! Красти і дурити! По іншому вони жити не можуть, не вміють і не хочуть. По іншому вони себе не мислять!

Не маючи таланту державних управлінців, уся ця злодійсько-депутатсько-бандитсько-чиновницька когорта корупціонерів і далі буде рубати гілку, на яку вона так важко, по-злодійському і по-холуйському видиралася при тому ж ненависному їм сьогодні Л.Кучмі. Тому ця Система приречена і закономірно іде до свого кінця і остаточної загибелі.

Фактично ця Система вже мертва. Їй залишилось лише розкластись і рухнути. Про те, що вона рухне, свідчать результати останньої президентської кампанії і остаточне переформатування олігархічно-мафіозних рядів, які готуються у свій останній бій.

Біда тільки в тому, що падаючи, вона може похоронити під собою і усі історичні здобутки українського народу.

В силу цих обставин Україна буквально висить над проваллям політичного розпаду і перетворення з унітарної держави на феодално-роздріблені латифундії, де правлять місцеві князьки і олігархічні клани. Саме вони, оці "князьки" і "олігархи", позбавили народ України останньої надії на достойне життя, дискредитували авторитет держави і звільнили простір для утвердження у свідомості широкого загалу мафіозних цінностей Системи. Саме завдяки їхнім зусиллям ціле українське суспільство виявилось вмонтованим у корупційну модель олігархічно-кланової економіки і фактично стало співучасником усіх її зловживань.

І саме після "помаранчевої революції", коли бандити не сіли у тюрми, а навпаки зайняли високе політичне і соціальне становище на всіх щаблях влади, уся ця ситуація доходить до свого повного абсурду і поняття "мафія" уже стійко асоціюється зі словом "держава". Ось де

відповідь на запитання - чому закон і мораль в державі Україна перестали бути ідентичними поняттями і чому український народ бідний, а вони багаті.

Тому завершення політичної каденції "режиму Ющенко" фактично співпало з ситуацією, коли "верхи не можуть", а "низи не хочуть". Україна вагітна революцією. Так безвольний вихованець свого політичного "батька" Л. Кучми, завдяки своїй повній безвідповідальності став могильщиком цієї страшної антинародної Системи. Воістину: шляхи Господні несповідимі!

Парадокси українського капіталізму

Саме постмайданна Україна часів Ющенко стала найбільшим рекордсменом по кількості населення, яке живе за межею бідності на усьому східноєвропейському просторі. Під кінець правління лідерів "помаранчевої доби" Україну покинуло і не повернулось біля 7 млн. золотого фонду України - найбільш енергійна, продуктивна і освічена частина етнічних українців. Українські лікарі, вчителі, науковці, інтелектуали і професіонали промислового сектору економіки перетворились у морально принижених і фактично позбавлених усіх своїх громадянських прав нелегалів-гастарбайтерів. Після 18 років постійних економічних "ринкових реформ" падіння виробництва сягнуло 150 разів. Якщо під кінець радянського періоду Україна виробляла 3 відсотки світового валового продукту, то під кінець "помаранчевої доби" - 0,02 відсотки. Обезлюднення українського села сягнуло катастрофічних масштабів: з 29 мільйонів чоловік там залишилось не більше 15-ти мільйонів. Питається, з ким влада збирається здійснювати аграрну реформу і піднімати село? Хоча очевидно, що у такий спосіб українські чорноземи готуються до "приватизації" і перепродажу. Нічого нового за роки перетворення України в "європейську" державу створено не було. Тим часом одна з найбідніших держав світу виходить у лідери по корупції і кількості рекордсменів-мільйонерів у списку найрозвинутіших країн світу. Можливо, тому Україна й далі буде обезлюднюватись? Її і далі будуть покидати енергійні, працьовиті і розумні українці. А також ті, чия мораль і людська совість не дозволяє прилаштуватися до мафіозних вартостей Системи. Як показує статистика, все частіше ті мільйони українців, що раніше покинули Батьківщину, починають вивозити до себе дітей і цілі свої родини. Хто буде завтра здійснювати "українські прориви", працювати на фабриках і заводах, щоб покращити життя "вже завтра"? Куди котиться держава і з якою метою обезлюднюється Україна?

Щоб зробити правильний політичний висновок з вищесказаного, ми повинні усвідомити, що українська трагедія є не "прикра випадковість",

а результат багатолітнього злого умислу невеликої купки нікчем, які цілеспрямовано грабували народ і шахрайським методом присвоювали усе створене його руками і розумом.

Що лише вони і тільки вони є винуватцями і української політичної кризи і української економічної розрухи. І їхнє місце не на високих державних посадах, а на лаві підсудних, де вони повинні давати свідчення про свої фінансово-економічні афери і про те де вони приховали украдені у такий спосіб в Українській Державі гроші. Такий хід справ це єдиний шлях до справжнього "українського прориву" і єдино вірний шлях до оздоровлення Української Держави і української економіки.

Чи можливо сьогодні створити плацдарм для національно-демократичних змін в Україні на базі "традиційної" націонал-демократії?

Так чи інакше, усі сучасні "впливові" політичні сили зобов'язані своїм походженням КПРС. І майже всі вони з перших початків свого існування стали пристанищем радянської партійно-господарської номенклатури.

У вересні 1991 року в Донецьку виникає Ліберальна партія України І.Меркулова, яка збирає під свої знамена партійно-господарську номенклатуру, орієнтовану на ліберальні гасла ринкових реформ.

В 1992 році виникає блок "Нова Україна", який приводить Л.Кучму на посаду прем'єр-міністра, а потім садить у крісло президента Української Держави.

В травні 1993 року промислово-банківська номенклатура об'єднується в Трудовий конгрес України на чолі з А.Матвієнко. В червні 1993 року повертається до активної діяльності Компартія України під проводом П.Симоненка. Влітку того ж 1993 року виникає Українська партія солідарності і соціальної справедливості на чолі з Є.Латунінім. По соціальній базі і завданням близька до Трудового конгресу України. З лівого центристського флангу формуються відповідно соціал-демократична партія і соціал-демократична партія(об'єднана).

В 1994 році засновується селянська партія С.Довганя, яка стає ідейним виразником колгоспно-радгоспної номенклатури. Партійно-господарська промислова номенклатура, яка мріє прихопити цілі сектори української економіки створює партію праці України.

З тих пір політичні сили України починають жити своїм самостійним від українського суспільства життям. Взявши владу в свої руки, вони втратили інтерес до держави і народу і захопились облаштуванням

благополуччя свого і своїх родин. Оскільки увесь великий бізнес в Україні будувався на пограбуванні державної казни і незаконному присвоєнні усього, що було створено руками і розумом українського народу, шлях до великих грошей лежав через владні кабінети. Так відбулось зрощення влади, криміналу і бізнесу, що привело до побудови сучасної України олігархічної.

Влітку 1993 року могутній і впливовий до того часу Народний Рух України розколюється. Поряд із зовнішніми формальними чинниками, такими як зникнення комуністичної загрози чи "різне бачення лідерами руху майбутнього України", були і більш прозаїчні і буденні причини цієї драматичної події для подальшої долі держави. Головним чинником розколу стала неготовність частини лідерів руху до виконання великих державних завдань, які постали перед ними, а також спокуса владою, яку не всі змогли достойно пережити. Лідери Руху розмежувались по лінії інтересів економічних груп вчорашньої номенклатури, під вплив яких вони в тій чи іншій мірі потрапили. "Зрадники" стали іменуватися "Всеукраїнський Рух" і вибрали своїм поводитирем Л.Скорик. Решта залишилась із В. Чорноволом, який висунув гасло "конструктивної опозиції" до діючої влади. Чим все це закінчилось - відомо. Процеси внутрішнього розкладання Народного Руху України дійшли до свого логічного кінця вже у наші дні під час затяжних політичних торгів невпинних коаліціад. Рух остаточно "рухнув" завдяки зраді інтересів "помаранчевої коаліції" з боку ренегата Тарасюка. Таким чином, можна відверто сказати, що Рух як політична ідея себе остаточно вичерпав. Таку саму політичну долю пережило ще одне політичне утворення, яке відбрунькувалось у свій час від народного руху України. Мова іде про УРП (Українську Республіканську партію). Через внутрішні чвари її лідерів, які повторили помилки лідерів Руху, УРП розкололась і з впливової політичної сили перетворилася в карликову політичну структуру, яка на сьогодні не здатна повернути свій ідейний потенціал і стати стержнем об'єднання патріотичної України. Такою ж дезорієнтовано-декларативною була і залишилася Демократична партія України і її сестра по духу Християнсько-демократична партія України. На правому крилі діє сектантськими методами Конгрес Українських Націоналістів.

Щодо різношерстих партійних функціонерів, які в різні часи стояли на чолі національно-патріотичного табору, то ті з них, хто не пішов у політичне небуття, успішно інкорпоровані у різні олігархічно-кланові мегаблоки і не

є більше ні самостійними, ні впливовими політиками. Їхня участь виявилась незавидною - бути слугами Системи в її помаранчево-майданній іпостасі. Тому довіру і авторитет серед народу України вони втратили. Криза жанру спонукає Систему до гарячкових пошуків нових передвиборчих технологій. На сьогоднішній день найкращим ноу-хау режиму є технологія "нових облич". Така тактика має внести хаос у політичну свідомість громадян і дезорієнтувати українське суспільство їх мнимою критикою діючого режиму. У такий спосіб Система намагається обдурити українське суспільство і втримати контроль над державою у своїх руках. Звичайно, усі "нові обличчя" пройшли жорсткий "фейс-контроль" Системи, як це свого часу було у випадку з В.Ющенком, і є строго контрольованими тими, хто робить на них "ставки".

Яку ж роль у цьому політичному театрі відіграють "демократичні сили"?

Звичайно, в умовах економічних і політичних загроз для української державності вони мали б зайняти чітку позицію, стати на бік народу і відмовитись служити Системі. Але стається не так. Вони й далі продовжують чубитися між собою в боротьбі за прохідні місця для своїх "голих королів" у списках мегаблоків.

Відсутність справжньої віри в ідеали, які вони озвучують, і бажання якнайдовше втриматись на владному олімпі, і головне - відсутність реального морального авторитету в суспільстві, спонукають їх шукати фінансової "криші" в "ідейно близьких" олігархічних кланів. Тому існуюча на сьогодні націонал-демократія в особах своїх вождів настільки ж жалюгідна, наскільки амбіційна і самонадійна. А тому їхня вчорашня боротьба за українську справу давно перетворилась у свою повну протилежність. Замість того, щоби продовжити боротьбу своїх ідейних попередників за інтереси держави і народу, вони все більше поринають у внутрішньополітичні розбірки у боротьбі за місце "під сонцем". А конкретніше - за місце у прохідному списку мегаблоків, перед власниками яких вони лакействують і яким прислужують. Внутрішньо виродившись і втративши принципову поставу відносно ідей, які вони колись проголосили, ці "ідейно близькі" конкуренти не здатні до будь-якого об'єднання заради великого державного ідеалу і навколо будь-якої великої справи. Бо велика справа потребує реальної боротьби, а не словоблуддя заради посади чи фінансової подачки. І тому, чим більш нікчемними по своїй моральній суті стають ці вічні парламентські виразники "демократичної опозиції", тим сильніше і запекліше вони таврують і

переслідують кожного, хто каже про них слово правди, хто реально піднімає знамено національно-патріотичної боротьби і таким чином стає прямою загрозою їхнім власним партійно-корпоративним інтересам і їхньому політичному благополуччю. Зайнявши угодовську позицію, вони давно і непомітно для самих себе стали відігравати роль п'ятої колони і гальма здорових демократичних процесів. Сьогодні вони "аргументовано і логічно" знаходять тисячі причин краху державно-національної ідеї. Єдине, чого такі "державні діячі" ніколи не визнають, так це свої співучасті у всіх економічних і політичних поразках української незалежності. Всі оті партії і групи давно вже змирилися зі своєю внутрішньою поразкою, а тому змінюють свої передвибірчі гасла відповідно до фінансової кон'юнктури на політичному ринку України. Виплітають нові "коаліційні" інтриги відповідно до запропонованих політичних і економічних дивідендів. І найбільшою безсовісністю таких маленьких політиків є їхні крики про необхідність і користь об'єднання, в той час, коли самі вони є справжніми винуватцями нездатності "демократичного табору" до будь-якого повноцінного і стійкого політичного порозуміння.

Таким чином, можна стверджувати, що на поточний політичний момент повноцінний націонал-демократичний рух в Україні фактично відсутній. Є лише його імітація, яка дискредитує національну ідею більше, ніж безпосередні вороги української незалежності. Парадокс такої імітації демократичних процесів в Україні в тому, що чим більше напередодні чергових виборів зчиняється галасу про захист незалежності і демократії, тим менше залишається отої реальної незалежності і справжньої демократії після перемоги чергового кандидата у батьки нації. Чим більше точиться дискусій про захист соціальних інтересів народу, тим менше українців залишається на українській землі. Тим менше української землі залишається в українців! Ні одна з діючих демократичних сил не змогла реально завоювати авторитет у народу, зайняти принципову позицію до антинародної системи і реально змінити "канони" політичної культури в ході державобудівництва. Не змогла, бо давно перестала реально, а не на словах, служити йому і відстоювати його інтереси. А тому усі двадцять років незалежності реальна влада залишається в руках олігархічної верхівки, яка для імітації цивілізованого політичного процесу тримає на фінансовому повідку до оскоми відому палітру "ветеранів" вітчизняної націонал-демократії і їхні змаргіналізовані "політичні сили".

СОЛІДАРНІСТЬ
СОЛІДАРНІСТЬ
СОЛІДАРНІСТЬ
СОЛІДАРНІСТЬ
СОЛІДАРНІСТЬ
СОЛІДАРНІСТЬ
СОЛІДАРНІСТЬ
СОЛІДАРНІСТЬ
СОЛІДАРНІСТЬ

СОЛІДАРНІСТЬ

ЧАСТИНА II

Сьогодні вже очевидно кожному, що структурна криза 2009 року це результат багатолітніх зловживань і професійної безвідповідальності представників новоявленої номенклатурно-олігархічної еліти, яка підступом, брехнею і обманом захопила важелі державної влади в Україні.

Тому, працюючи над цим розділом, я не ставив перед собою завдання аналізувати статистику здачі ними національно-державних інтересів України. Цим займаються практично усі почергово-опозиційні політичні сили. Важливим є розуміти методи та схеми, завдяки яким велика українська надія планомірно і цілеспрямовано перетворювалась у "невдалий експеримент".

Адже без зрозуміння механізмів політичного обману і скритого економічного визиску мільйони українських громадян і далі будуть опинятись перед розбитим коритом втрачених ілюзій. А їхній черговий кумир і кандидат у месії буде виявлятися банальним політичним пройдисвітом, який підміняє державні інтереси інтересами "свого" бізнес-клубу.

На сьогоднішній день існує багато досліджень, де аналітики намагаються "вирахувати" масштаби матеріально-технічних, економічних та демографічних втрат Української Держави за увесь час реалізації курсу "радикальних реформ". І хоч ці дослідження мають різні оціночні аспекти усіх їх об'єднує один висновок. Матеріальні втрати України за роки незалежності більші за руйнівні наслідки другої світової війни.

Одним з перших під ударами курсу "радикальних реформ" пало сільське господарство. Замість стратегічного прориву на цьому пріоритетному для нашої держави економічному напрямку українське селянство зіткнулось з грабіжницькою "деколективізацією", яка розорила село і перетворила Україну в одну з найбільших світових імпортерів продовольчої продукції. В результаті на 20-му році незалежності, володіючи на початку 90-х розвинутою системою АПК і маючи 30 відсотків світових запасів чорнозему, українська держава виявилась нездатною прогодувати власний народ. А соціально-промислова база селянства була повністю зруйнована. Десятки унікальних технологічних ліній переробної та цукрової галузей були по-варварськи порізані на металобрухт. Сотні тисяч гектарів чорноземів покритись багаторічним бур'яном. Економічне життя на селі майже повністю завмерло. Після 20 років реформування АПК, виробництво у галузі тваринництва по відношенню до 90-го року склало не більше 25 відсотків, виробництво сільськогосподарських машин - менше 20 відсотків.

Тим не менше, замовники і виконавці курсу "радикальних реформ"

не тільки не понесли відповідальності за свою злочинну діяльність щодо державно-національних інтересів України, а навпаки, пограбувавши село і казково збагатившись за рахунок розорення селянства, стали новоявленими олігархами-латифундистами, які хизуються на всіх ефірах перед народом своїми "бізнесовими" талантами і претендують на ключові ролі у сучасному політичному житті держави. Десятки разів переступивши через закон і совість, вони і далі намагаються охмурити українське суспільство, доводячи йому свою незамінність у питаннях здійснення життєво необхідних соціально-економічних реформ, наведення порядку, відновлення законності та "перезавантаження держави" у напрямку "європейської демократії".

А поки їхні продажні політтехнологи промивають українцям мізки, забиваючи їм баки ідеологічними химерами про "велику", "справедливу", "ліберальну", "ринкову", "демократичну" Україну, наші повсякденні реалії розвиваються в абсолютно протилежному напрямку. Усі корупційні схеми "кучмізму" знайшли свій творчий розвиток і продовження в пост-кучмівській Україні. Замість очікуваних економічних реформ українське суспільство зіткнулось з впровадженням вишуканих методів скритої економічної війни проти залишків української економічної незалежності. Важливою особливістю сучасного політичного моменту стало те, що ця війна завдяки доморощеним реформаторам уже вийшла за межі власної держави і прибрала характеру глобальної задачі державно-національних інтересів у контексті міжнародної торгово-економічної політики. А тому не зустрічаючи достойного опору з боку державного протекціонізму і спираючись на продажну еліту і корумпований вітчизняний істеблішмент, "міжнародні гравці" розпочали відверту глобальну війну за контроль над цілими секторами внутрішнього ринку АПК України. Першими відчутними ударами подібної політики відносно Української Держави стали так звані "м'ясна" та "цукрова" кризи 2005-2006 років. Цікавою виявилась ситуація на ринку зернових 2008 -2009 років. Збір найбільшого урожаю зерна за всі роки незалежності раптом стає "стихийним лихом" і причиною банкрутства багатьох фермерських господарств України. Причиною "раптового" лиха, стала неготовність фермерів зберегти урожай через цінову політику міжнародних зернотрейдерів, які скупили і монополізували мережу державної інфраструктури елеваторів і зерносховищ. Таким на сьогодні є один з результатів економічної стратегії правлячого режиму у питаннях "реформування" та "відродження" села. Тим часом при рекордних запасах фуражного зерна розвиток вітчизняного тваринництва падає ще на 30 відсотків, а уряд, щоб "нагодувати народ", був "вимушений" прийняти рішення про ввіз в Україну 4 млн. тон низько-

якісної мороженої м'ясної сировини. Не менш дивні і драматичні події відбувались і навколо відродження галузей вітчизняного тракторо- і комбайнобудування.

Після пропагандистської істерії навколо проблеми "відродження села" урядові агенції тихо нав'язали вітчизняному фермерству лізингові схеми закупки іноземної сільськогосподарської техніки. Фактично все, що було зроблено урядом у цьому напрямку можна звести до простої формули - "беріть під божевільні проценти кредити і купляйте по божевільних цінах іноземне". Далі через спеціальні фінансові механізми усі бюджетні кошти виділені урядом нібито на "підтримку фермерства" перетікають у кишені зарубіжних "партнерів" по виробництву сільськогосподарської спецтехніки. А вітчизняне виробництво сільськогосподарських машин майже повністю припиняється. У такий спосіб було створено всі умови для глибоко ешелонованої "допомоги" вітчизняному сільгоспвиробнику з боку "міжнародних учасників" на українському ринку продовольства.

Подібні вищенаведені схеми чітко відображують політико-економічне підґрунтя курсу радикальних реформ на селі. Тобто замість розвитку вітчизняного сільгоспвиробника ми зіткнулись з реалізацією доктрини "зайвого селянства". Це і було головною причиною знищення матеріально-технічної бази та соціальної інфраструктури села, що призвело до масової втечі працездатного населення на закордонні "заробітки", та з'яви "неперспективних сіл". Таким чином, на момент вибуху світової фінансової кризи уся матеріально-технологічна інфраструктура сільгоспвиробництва уже була вцент зруйнованою, а село обезлюднене. На 20-му році незалежності чисельність сільського населення зменшилась з 29 млн. осіб, або 56 відсотків загальної чисельності населення України, до 12-15 млн. осіб. А ті, хто це село обезлюднював, знищував і руйнував, отримали чергову нагоду списати свої злочини на фінансову кризу і розпочали чергову істеричну пропаганду щодо негайного перетворення українських чорноземів у "товар", без чого українцям не бачити "демократії" і "економічного процвітання" як своїх вух. Різномасті "експерти" і "аналітики" у всіх засобах ЗМІ і на всіх телеефірах знову завзято мусують тему продажу українських чорноземів і приваблення у такий спосіб "інвестицій" з боку міжнародного продовольчого лоббі та міжнародних агропромислових холдингів, які мали б "нагодувати" Україну.

На поточний політичний момент Україна уже давно феодалізована. Сотні тисяч гектарів чорноземів знаходяться у незаконній власності олігархічних кланів по обидві сторони різнокольорових барикад. І єдине для чого їм потрібна "земельна реформа" - це в черговий раз узаконити

свій "безпредел" і таким чином уникнути відповідальності за свої злочини перед народом України.

Подібні досягнення курсу "радикальних реформ" ми можемо спостерігати і на інших стратегічних ділянках народногосподарського комплексу. Зокрема, у важкому машинобудуванні, металургії та хімії. Хижацька експлуатація сировинно-технологічних ресурсів та відсутність інноваційної політики призвели до того, що на початок світової фінансової кризи ці галузі уже були у глибокому структурному занепаді.

В результаті, країна, яка виробляла 5-ту частину всього товарного продукту Радянського Союзу і входила в 10-ку найбільш потужних товаровиробників світу, країна, яка була одною з найпотужніших ядерних держав, яка володіла величезним науково-інтелектуальним потенціалом, торговим флотом і мала усі перспективи стати одним з провідних фахівців у галузі високих технологій машинобудування і ВПК, опустилась на саме дно у рейтингу національних економік світу і опинилась на рівні найбідніших країн Азії та Африки.

Не дивно, що на момент розгортання світової фінансової кризи усе це спричинило до наскрізних стагнаційних явищ у всіх сферах соціально-економічного життя держави. Було закрито і зліквідовано десятки тисяч підприємств малого та середнього бізнесу, скорочено нові мільйони робочих місць. Україною прокотилась чергова хвиля масового безробіття, кидаючи у злидні нові мільйони українських родин. Тим часом згідно інформації журналу Форбс, дехто з наших доморощених скоробагачків не тільки не збіднів, а зумів ще й подвоїти свої статки, піднявшись на ще одну сходинку у рейтингу "найбагатших людей Європи".

Усе це ще і ще раз демонструє як антинародну сутність правлячої Системи так і рівень морального плінтусу її політичних ставлеників. Уся їхня діяльність на політичному поприщі була є і буде наскрізь пронизаною цілеспрямованим злим умислом, направленим проти державно-національних інтересів Української Держави. Тому нам усім необхідно усвідомити, що вони ніколи не хотіли, не хочуть і не захочуть працювати і діяти в інтересах Української Держави і українського народу.

Диктатура мафії чи диктатура закону

Сьогодні вже очевидно, що корупційно-кланова природа правлячої Системи не залишає шансів на серйозний управлінський маневр у напрямку соціально-орієнтованого ринку. Саме по цій причині продукування великої кількості антикризових документів з боку ВР, Уряду чи секретаріату президента України ніяк не впливали і не впливають на покращення загальної соціально-правової виконавчої дисципліни у всіх гілках влади. Чиновницький апарат і далі залишається лакеєм "переможців" по обидві сторони партійно-кланових барикад. Замість того, щоб стояти на захисті інтересів держави і професійно виконувати свої функціональні обов'язки, він фактично відіграє роль "ключового елементу" у реалізації корупційних оборудок в інтересах тих чи інших бізнес-політичних груп. Тому поряд з кризою законодавчого забезпечення усіх "благих намірів" власть імущих, ми маємо також кризу кадрового забезпечення державного управління економікою. Тобто головною перешкодою на шляху "перезавантаження держави" і створення ринку "з людським обличчям", є проблема відсутності політичної волі як у наявних сьогодні "кольорових" лідерів держави, так і обслуговуючого їх бюрократично-чиновницького апарату. Тому створена олігархічними кланами Система, як ракова пухлина, пожирала, пожирає і буде пожирати державно-національний організм українського народу.

І поки ми її докорінно не змінимо, підвищення рівня життя народу годі і очікувати.

Звичайно, що в таких політичних умовах поглиблення економічної кризи і загострення соціальних протиріч не оминати. А значить, соціальна напруга в суспільстві буде наростати. Катастрофічний розвиток подій в умовах фінансово-економічної кризи уже не залишає сумнівів стосовно необхідності посилення ролі держави щодо регулювання "ринкових стосунків". Але чиї інтереси ця авторитарна держава стане захищати: українського народу чи олігархічно-мафіозних кланів? Ось на яке запитання ми повинні дати собі відповідь. Від нас усіх буде залежати, що візьме верх завтра - диктатура мафії чи диктатура закону? І такий вибір Україна пройде. Це лише питання часу.

В даному контексті немає потреби нагадувати прізвиська і діяння усіх, хто нав'язував українському народові діючу на сьогодні модель олігархічно-кланового капіталізму. Варто лише підкреслити, що реальне, а не бутафорне "перезавантаження держави" можливе лише після повного відсторонення усіх наявних сьогодні політичних ставлеників Системи від державного керма. Таку функцію можуть виконати тільки нові лідери, ті, хто вийде з народної гушавини, ті, хто зуміє пробудити віру в серцях широких народних мас, ті, хто буде діяти виключно в інтересах народу і держави. А тому боротьба за Україну приймає нового ідейно-світоглядного характеру. Або в державі буде продовжуватись лицемірна політика "поглиблення реформ" і "виправлення помилок", або суспільство стане на шлях повного зламу правлячої Системи.

А це означає, що український народ опинився не тільки перед викликами економічного характеру. Це означає, що українському суспільству прийдеться вибрати між двома принципово різними концепціями організації державного життя. І хто з цієї "війни доктрин" вийде переможцем - це вже питання до кожного українського громадянина, особистої совісті, честі і гідності кожного українця. У цьому суть історичного виклику, перед яким опинилась сьогодні вся Україна.

Тому прийшов час, коли самі громадяни України повинні відчувати свою власну відповідальність за свою долю і долю держави. І саме вони повинні згуртуватись і, тверезо поглянувши на речі, відмовити правлячим кланам і їхнім "викормишам" у політичній довірі. І лише так будуть створені політичні умови для з'яви справжніх нових облич української політики, справжніх нових лідерів здатних приступити до будівництва демократичної, соціально-справедливої України.

Проблема націоналізації

В контексті пошуку нових моделей організації державного життя найбільш спірним і неоднозначним залишаються два питання. Це питання націоналізації стратегічних галузей економіки і питання продажу українських чорноземів. Тому вважаю необхідним дати своє бачення вирішення вищезазначених питань.

Щодо проблеми націоналізації. Дискусії навколо цього питання виникають з двох причин. По-перше, через насадженні в суспільстві міфи про ліберальну "саморегуляцію" ринку поза впливом на нього регулюючих функцій держави і, по - друге, через психологічну травму постсовкового українського суспільства, яке має страх повернення до "сталінських" часів.

Тому, коли мова заходить про відновлення державного контролю над економічними процесами, а також повернення вкрадених мільярдів, що осіли на таємних рахунках в "офшорах", що неминуче потягне за собою питання відповідальності усіх причетних до пограбування держави і народу, то відразу починається істеричний вереск про "наступ на Демократію" і "згортання вільного ринку". Хоча у сучасній капіталістичній Україні як одним, так і другим навіть і не пахне. Тому і немає на що "наступати". Навпаки, ситуація розвивається таким чином, що якщо найближчим часом український народ не вирветься з-під п'яти кримінально-номенклатурної диктатури олігархічних кланів, які окопались в коридорах влади, то не стане ні народу, ні самостійної Української Держави, за яку він віками боровся і в якій прагнув щасливо жити. Тому питання націоналізації по-шахрайськи присвоєного народного майна фактично стає фундаментальним, як з точки зору реального "перезавантаження держави", так і з точки зору самозбереження і виживання усієї трудової України, працюючого українського суспільства. І тому, якщо подивитись на проблему націоналізації тверезим поглядом і поставити його назад, з голови на ноги, то ми побачимо, що суспільна дискусія навколо цієї проблеми - це насправді є вибір між двома шляхами: або ми підемо на поводу у ставлеників антинародної Системи, які фактично сьогодні правлять Україною, або ми підемо шляхом відновлення соціальної справедливості і недопущення остаточного утвердження диктатури мафії в українській державі. Тобто, коли ми говоримо про націоналізацію і відновлення соціальної справедливості, ми ведемо мову про створення політичних механізмів, які б забезпечили фундаментальне право українського народу бути джерелом влади і власником своєї держави.

З цієї точки зору ми і повинні розглянути питання впровадження нової концепції державного управління, яка б максимально відповідала соціокультурним потребам усього українського суспільства.

Почнемо з того, що в умовах аморального, корумпованого і криміналізованого ринку, "приватна власність" в Україні давно функціонує не на рівні "правомочності власності", а на рівні скритого "дистанційного" управління власністю кримінально-мафіозними угрупованнями. Тобто, якщо якийсь великий чиновник чи керівник злочинного групування по документах не є "власником" і не має ніякого відношення до "приватного підприємства", то це ще зовсім не означає, що він цим підприємством чи

цією власністю не володіє на рівні негласного розпорядження і управління. Цей самий механізм працює і у частині "права на дохід", згідно якого бізнес регулярно відраховує корупційну складову нібито стороннім особам, які не мають "бумаги" на "власність". Так само працює і право на визиск, яке тіньові чи офіційні кредитори використовують до "власника" при перших сигналах його неплатоспроможності. Такий стан речей приводить до всіх мислимих і немислимих криз, які потрясають самі основи української державності і не створюють передумов для забезпечення політичної стабільності задля розвитку і прогресу.

Фактично "поглиблення реформ" чи "виправлення помилок" попередників скривають за собою жорстоку боротьбу правлячих олігархічних кланів за контроль і перерозподіл національних багатств і ресурсів ціною економічних інтересів решти українського суспільства. З одного боку, вони усі разом зацікавлені щоб зберегти виплекану ними Систему, а з іншого, гризуться між собою за монопольний контроль над цією системою. Ні одне, ні інше не співпадає з тим, що ми розуміємо під поняттям права, демократична, справедлива Україна. В результаті 70% вітчизняної економіки знаходиться в тіні. А корупційна складова в системі перерозподілу створених народом матеріальних благ досягає 30 %. Чи може в таких умовах вижити держава Україна? Звичайно, ні.

Таким чином, відновлення державного контролю у сфері "ринкових стосунків" і, зокрема у секторі стратегічних галузей виробництва, це єдиний на сьогодні спосіб зруйнувати механізми тіньового контролю мафії над державою і досягти політичної стабільності, яка усім нам так необхідна задля притоку тих же іноземних інвестицій, які могли б оживити економіку України. А це означає, що ми повинні визначитись з концепцією державного управління макроекономічними процесами, або ми продовжуємо "сповідувати" мафіозні вартості українського "ліберального ринку", або ми робимо рішучий крок у напрямку регульованого ринку в умовах державного капіталізму.

Саме на ліберальну концепцію сьогодні спираються політичні ставленики бізнес-політичних кланів, орієнтуючи нас на "поглиблення" реформ розпочатих Ющенко-Пинзеником ще у 90-х. Коротко суть цих реформ сформулював призначений у 1992 році на посаду віце-прем'єр-міністра з економічної реформи Віктор Пинзеник - "менше держави - більше ринку". Центральною ідеєю цих реформ було категоричне заперечення будь-якого втручання держави в економічну діяльність, оскільки це

"загрожує консенсусу в сфері розподілу доходів, що слугує моральною основою вільного суспільства". Вся теорія монетаризму, - стверджував В.Ющенко у своїй книзі "Гроші: розвиток попиту та пропозиції", - просякнута турботою про створення найкращих умов для... високоосвічених і законслухняних економічних агентів суспільства...". Чим ця "турбота" завершилась для українського народу сьогодні очевидно кожному. А своє реальне втілення вона почала зі створення В.Пинзеником механізмів "законного" пограбування українського народу через створення так званих "довірчих товариств". Декрет Кабінету Міністрів України "Про довірчі товариства" був затверджений 17 березня 1993 року. Далі тим же В.Пинзеником забезпечується законодавчий "супровід" діяльності цих "товариств", який не передбачає відповідальності за порушення норм Декрету. Більше того В.Пинзеник пропонує заборонити прийняття рішень арбітражних судів про стягнення грошей, які перебувають у довірчому управлінні, на користь вкладників у судовому порядку. Так в Україні стартує безпрецедентна за своїми масштабами оборудка по безкарному, шахрайському присвоєнню державного майна купкою привладних мерзотників. В результаті Україну вражає гіперінфляція. Споживні ціни виростають у сотні разів. Купівельна спроможність населення падає у тричі.

Починається друга фаза курсу "радикальних реформ". Пріоритетним напрямком на цьому етапі визначається "антиінфляційна політика". Реалізація цієї "політики", яка призвела до різкого зниження рівня життя населення та повної деградації потужного народногосподарського комплексу пострадянської України, була головною умовою МВФ, який за висловом "хрещеного батька" українського лібералізму В. Пинзеника "подає руку допомоги", поки "країна стає на ноги". І країна "стала на ноги".

Проведення антиінфляційної політики низьких доходів на тлі адміністративно встановлюваного підвищення тарифів на комунальну оплату та енергоносії, подальша лібералізація цін, валютного курсу та заморожування кредитування економіки з боку комерційних банків спричинюють довготривалу економічну кризу та соціальну деградацію держави. Більше 80 відсотків населення починає жити нижче межі бідності, скорочення бюджету шляхом скасування соціальних програм за умов низьких доходів робить для багатьох недоступними послуги закладів охорони здоров'я, освіти, культури. Скорочується народжуваність, зростає смертність, захворюваність, стрімко знижується рівень життя народу. Починається масовий відтік населення за кордон на нелегальні заробітки. Мільйони українських громадян - вчорашні вчителі, лікарі, інженери,

науковці перетворюються в економічних рабів і "тихих волів" Європи. Тим часом за період з 1994 року по 1998 рік Україна одержує від МВФ біля 3,5 млрд. доларів. Усе це дає можливість приступити до розробки чергових схем пограбування населення уже через махінації на валютно-фінансовому ринку України. Після різкого відпуску валютного курсу 1994 року, що призвело до гіперінфляції, два Віктори - Пинзеник і Ющенко - запроваджують так званий "валютний коридор" - механізм підтримки штучно завищеного курсу національної валюти. На штучну підтримку національної валюти спрямовуються ці самі кредити ВМФ, які Україна завжди отримує під кабально-дискримінаційні умови. В результаті штучне заниження курсу валюти привело до того, що в наступні 1995-1998 роки понад 4 млрд. доларів через пункти обміну було виведено з легального обігу, було нанесено непоправного удару по вітчизняному товаровиробнику. Перевищення імпорту над експортом склало 13,8 млрд. доларів. Українська економіка опускається до повоєнного рівня часів другої світової війни. Таким чином, виконання настанов меморандуму з МВФ від 1994 року заклало усі передумови майбутньої залежності української економіки від інтересів різношерстих зарубіжних "партнерів", що стало не останньою причиною сучасної економічної руїни в Україні. Але тим не менше, подібні економічні "досягнення" курсу "радикальних реформ" не помішали В.Ющенко на початку 1999 року заявити, що тільки подальше розширення фінансування української економіки з боку МВФ "може стати для України джерелом поповнення валютних резервів і умовою точного обслуговування своїх зовнішніх боргів". Звичайно, що на той момент констатація подібного факту з уст "кращого банкіра" уже була гіркою правдою. Але ще більшою правдою був той факт, що саме В.Ющенко на пару зі своїм ідейним подільником В.Пинзеником був головним творцем краху національних сподівань українського народу, що і дозволило його політичному батькові Л.Кучмі пізніше заявити, що національна ідея "не спрацювала". Ось де коріння фінансово-структурної кризи, яка накрила Україну в 2008-2010 роках!

Таким чином, як свідчать приведені вище факти, усунення держави (читай народу) від впливу на соціально-економічний розвиток країни загальмувало економічний поступ держави і спричинило узурпацію влади в Україні номенклатурно-олігархічними кланами. Поступова узурпація влади супроводжувалась відповідними законодавчими ініціативами у бік звуження конституційних прав суспільства на користь абсолютного права новоявлених олігархічних кланів паразитувати на тілі держави та збагачуватись за рахунок праці усього українського народу.

Немає потреби проводити аналіз економічної політики доби

президентства В.Ющенка. Вона є точною калькою подій 1993-1999 років. Така сама економічна традиція продовжується і урядом його наступника В.Януковича. Складається враження, що українська політична еліта переживає дежавю, і економічний курс на "поглиблення реформ" за М.Азаровим є банальним фарсом приватизаційної романтики буремних 90-х. З тою лише різницею, що тоді Україну "дерибанили" "свої", а тепер її починають "дерибанити" "міжнародні гравці". І якщо в "добу Кучми" "дерибан" ішов на фабрики і заводи, то тепер пішов на суверенітет і територію. Помпезні економічні проєкти заявлені новим урядом насправді є "пургою" в очі народу, щоб прикрити свою нездатність приступити до справжнього "перезавантаження держави" і відродження української національної економіки. Негласне правило власників кольорових "мегаблоків" "давайте все міняти, але нас не чіпайте" і далі залишається в силі. Після нищівної критики біло-синьою "опозицією" уряду Ю.Тимошенко за отримання 10 млрд. кредиту від ВМФ, уряд М.Азарова як більш професійний, попросив додатково ще 19 млрд. А філософія "ліберального господарювання" Юценка-Пинзеника бездарно мімікрувала у доктрину "без економічних пріоритетів" Азарова-Акімової. Як заявила офіційно та ж І.Акімова: "Навіщо нам пріоритети? Нехай визначиться "ринок". Єдине, що вона забула сказати (може не знала?), що політика без пріоритетів насправді завжди є політикою без національно-державних інтересів, політикою колоніальною і політикою антинародною, політикою орієнтованою на чужі позадержавні економічні пріоритети. Тобто політикою спрямованою на демонтаж економічного і політичного суверенітету Української Держави.

Якщо оцінити цю ситуацію поняттями етики, то ми отримали уряд без цінностей. І перш за все тому, що свідомо або по недоумству українське суспільство знову ведуть на манівці світового глобального економічного процесу. Саме тому, що економічна програма "нової" влади свідомо замовчує практику протекціонізму національних економік у ієрархії глобального світового господарства. Саме тому "професіонали" з команди Януковича-Азарова лукавлять, коли роблять вигляд, що не розуміють, що зруйнована їхніми ж "реформами" українська економіка не має перспектив економічного зростання у форматі конкуренції з уже пануючими світовими брендами на глобальних ринках світової економіки. Смішно думати, тим більше обіцяти, що "ринок" самостійно і без втручання держави розпорядиться таким чином, що раптом завтра Україна почне випускати комп'ютери, як японці, "Фольксвагени", як німці, чи літаки, як американці. Скоріше навпаки, при таких "ринкових" підходах Україна остаточно займе місце сировинно-ресурсного придатку в світовому

розподілі праці. Економічно потужна Україна не потрібна нікому - це конкурент. Такою є логіка сучасного геополітичного буття.

Тобто щоби, наприклад, американський фермер процвітав, вітчизняні птахофабрики потрібно знести бульдозерами, а "ножки буша" завести до нас! Зверніть увагу, з точки зору "ринку" це буде оправдано. Адже вони будуть дешевші і не потрібно тратити гроші на відновлення птахівництва. Це стосується і цукрових заводів, і заводів по виробництву комбайнів, і спецтехніки. А от хімія і металургія - тут інша ситуація. Той же "ринок без пріоритетів" "їх збереже". Адже брудне виробництво, дешева робоча сила і сировинно-ресурсна орієнтація має стати новим пріоритетом України "доби Януковича-Азарова".

Тому "амбіційна програма" економічного прориву команди Азарова насправді не має головної амбіції - національно-державної. Бо завідомо не враховує той факт, що в умовах глобалізації країни багатіють тоді, коли здатні свої національні особливості перетворити в конкурентні переваги. Так як це зробили у свій час Німеччина, Японія, Китай чи Корея. Усі "економічні дива", що відбулись у минулому чи відбуваються сьогодні, виступають саме як національні економічні феномени. В Україні - це сільське господарство, на основі якого має відбуватись формування національного генофонду.

Правило встановлене Богом - "Хліб всьому голова" ще не відмінив ніхто. А Україна в глобальному економічному розподілі є житницею і продовольчим складом Світу. І цей дарований їй Богом пріоритет в неї не може відібрати ніхто. Відібрати ні, а от купити так! Не дарма українські чорноземи давно вже знаходяться під прицілом міжнародної продовольчої мафії і, як говориться, чекають "свого часу". А тому "влада без цінностей" і запропонувала українському народові програму розвитку "без пріоритетів". А це означає, що така економічна політика і така програма завідомо, а можливо, і умисно приречена на провал. Бо насправді є не програмою економічного зростання, а планом на глобальну задачу економічного суверенітету держави в обмін на політичні привілеї для окремої привілейованої бізнес-касти. Тому "програма без пріоритетів" і є найбільшим "національним дивом" на яке здатна сучасна Україна олігархічна. І суть цього "дива" полягає в "щирості" і "безкомпромісності" з якими правлячий режим відмовляється від національних пріоритетів в угоду міжнародним транснаціональним кампаніям. Звісно, що при такій економічній стратегії про подолання демографічної і генетичної криз та створення нової якості національного життя не йдеться. Бо така мета у форматі ліберально-мафіозного ринку для будь-якої влади не підйомна. Тому не дивно, що їхня фантазія не йде далі банального "вдосконалення"

того, що маємо - без цінностей і пріоритетів.

А поки "Україна стане на ноги", як говорив незабутній класик українського лібералізму В.Пинзеник, Міжнародний Валютний Фонд протягне нам руку "допомоги" з Заходу, а олігархічна Москва зі Сходу. То що змінилось в українському домі і куди їде багатостраждальна Україна? Думаю, відповідь на поверхні - в нікуди!

І саме з такого розуміння поточного політичного моменту ми повинні виходити, коли ставимо питання про зміну концепції державного управління через часткову націоналізацію стратегічних галузей економіки, відновлення у повному об'ємі української Конституції та створення соціально-орієнтованого регульованого ринку, який буде працювати в інтересах усього українського суспільства.

Земля

Коли ми торкаємось такого чутливого питання як створення "ринку землі", то ми повинні перш за все усвідомити, що від вирішення цього питання буде залежати - чи бути нашій українській державі на білому світі, чи нам, байдужим, нерозумним і безвідповідальним, суджено безслідно зникнути у нетрях "цивілізованого світу".

Отже, чи може бути земля "товаром"? Почнемо з того, що з точки зору управління економічними процесами, "товар" як і "ціна товару" - це категорії, які самі по собі в природі не існують. Це винахід людства. Ціна будь-якої продукції - це категорія породжена суспільством "в собі". Тому "товар" і "ціна" є категорії соціальні. Поза соціумом ні "товар", ні "ціна", ні "приватна власність" не мають ніякого сенсу.

Тому "товар" - це перш за все продукт творчості і праці людини. І лише так він отримує "ціну". Тобто власне стає "товаром".

В цьому сенсі природні об'єкти: земля, повітря, надра - не можуть бути "товаром". Тут "виробничою силою" виступає сам Бог і Природа. Тому земля і людина - божі. Вони не можуть мати "вартості" та "ціни" і тому не можуть бути "товаром". Стверджувати інакше - це сатанізм. І якщо цей світоглядний абсурд "отоварення" природних об'єктів не спинити, то завтра ми можемо отримати і "власника" України, і "власника" народу. Тобто вернутись у темні віки рабства і феодалізму. Тому, коли ми говоримо про ринкові стосунки і керуємось при цьому божою справедливістю і природним правом людини, ми повинні сказати, що земля не може бути "товаром". Повинна продаватись не земля, а право користування землею. І коли їдеться про продаж землі, то фактично мова повинна іти про продаж соціальної категорії - "права

користування землею", а не самого "товару". І якщо поставити питання таким чином, то усі суперечки про "земельну власність" відразу припиняться. Земля народна. І так записано в діючій на сьогодні українській Конституції. А тому при формуванні "ринку землі" головним латифундистом має бути не кілька парламентських пройдисвітів, а народ. І саме ця позиція має бути зафіксована в оновленій українській Конституції. Право на земельну ренту може мати тільки український народ - єдине джерело влади і власник Української Держави. З точки зору практичного втілення цієї тези земля, як власність, має належати двом суб'єктам права. З одного боку, земля, як капітал і джерело доходу від земельної ренти, має бути власністю усього народу в особі місцевих громад. З іншого боку, вона, як засіб виробництва, є власністю окремих господарів, які індивідуально чи колективно її використовують. Таким чином, буде запроваджена соціально-справедлива ринкова система землекористування, коли місцеві громади дбають про соціальний розвиток села, а землекористувачі-хлібороби забезпечують його фінансування, сплачуючи земельну ренту в місцевий бюджет.

Земля, окроплена багатовіковим потом і кров'ю наших прадідів - священна. Вона навіки повинна належати своєму народові. А народ, який працює на своїй землі і береже її - вічний і безсмертний! Не забуваймо про це.

Кредитно-фінансова система

На сьогодні більше 50 відсотків активів банківської системи України - фінансова складова іноземного капіталу в більшості банків України. А це означає, що українська кредитно-фінансова система уже втратила свій "суверенітет" і обслуговує економічні інтереси іноземних фінансових установ, які, м'яко кажучи, не завжди співпадають з державно-національними інтересами України. Одним з негативних наслідків такого стану речей стала відсутність довгострокових програм розвитку інноваційних та науково-містких галузей української економіки, які потребують так званих "довгих" грошей. Тим часом на українському фінансовому ринку процвітав бур'ян "швидких" спекулятивних операцій, які працювали не у сфері реальної економіки, а у віртуальному світі "виробництва грошей". Тому коли грянула світова фінансова криза, українська економіка виявилась нездатною тримати удар. Працюючі в Україні "чужі" гроші відразу втекли до своїх іноземних хазяїв. У цій ситуації уряд фактично виявився усунутий від управління валютно-фінансовими процесами на внутрішньому ринку держави. В результаті ми отримали

неконтрольований обвал гривні, скорочення виробництва, масове банкрутство підприємств малого та середнього бізнесу і, як наслідок, катастрофічне зниження бюджетних надходжень та скорочення соціально-орієнтованих державних програм. Тобто прийшли до економічної катастрофи. Не могли у цій ситуації допомогти і фантастичні фінансові запозичення від МВФ. Бо скеровувались, в першу чергу, "згідно домовленостей" на рефінансування банків заради порятунку тих же "чужих" грошей, які працювали на фінансовому ринку України. Суть схеми проста. Українська влада бере гроші, "рефінансує" банки, а банки, відповідно повертають "живі" гроші своїм кредиторам за кордоном. Далі банк банкрутує і "націоналізується". У такий спосіб всі свої фінансові проблеми "міжнародні гравці" повністю переклали на плечі держави, а точніше на народ, який така урядова політика приречла на багатолітнє процентне рабство.

Тому міжнародні валютні вливання під державні гарантії і без відповідного економічного обґрунтування щодо економічних наслідків подібних кредитів для держави і народу є черговим злочином бездарної і злочинно-корупційної політики правлячого режиму, який заради власного самопорятунку фактично "заклав" державний "суверенітет" у ломбард міжнародного фінансового капіталу.

Звичайно, що при такому господарюванні розмови про індустріалізацію, здорову націю, чи відродження села не більше як брехливе словоблудство і цинічна демагогія. Найближча перспектива України у форматі правлячої Системи - це "сіра зона", екологічно брудне виробництво і "буфер" між геополітичними інтересами "міжнародних гравців". Тому потрібні принципові системні зміни щодо економічної політики в кредитно-фінансовій сфері України. І починати потрібно з розробки ефективного законодавства по реформуванню і реструктуризації кредитно-фінансової системи та прийняття відповідного законодавчого пакету, який би зупинив відмивання брудних грошей, отриманих за рахунок пограбування бюджету, тіньового сектору економіки, торгівлі людьми, зброєю, наркотиками, людськими органами і іншими формами незаконної економічної діяльності.

Очевидно, що зміна правил гри на фінансовому ринку України однозначно впирається в "людський фактор". І без нових облич тут не обійтись. Так само як і без докорінного зламу правлячої сьогодні антинародної Системи. Таким чином потреба в "нових обличчях" української політики

- це перш за все об'єктивний запит суспільства на політику нової якості з моральними лідерами і моральною політикою. Адже в державі, де народ не довіряє своїм керівникам, де влада системно "кидає" своїх громадян, де політики не виконують своїх передвиборчих обіцянок, традиційні фінансово-економічні інструменти ринку - цінні папери, облігації, гроші і далі різко втрачатимуть свою ефективність. А тому тих 40 мільярдів доларів, які сьогодні знаходяться на руках населення ніколи не повернуться в банки. Народ більше не вірить ні банкам, ні владі і, здебільшого, тримає гроші в "панчосі". Тому, щоб ці гроші "запрацювали", потрібна повна зміна усіх "ветеранів" великої української політики, які давно стали моральними банкрутами в очах більшості українського народу. Бо поки безчесність високопоставлених чиновників і далі залишиться "нормою" державного життя, ніякі "антикризові програми" не запрацюють і ніякі декларовані прожекти "українських проривів" ні до чого не приведуть! Навпаки, Україну чекатимуть поглиблення кризових явищ, ріст безробіття, соціальної напруженості і стихійні бунти, які можуть стати серйозним випробовуванням щодо безпеки і цілісності держави. Звичайно, що такий розвиток подій ніби дає моральне право правлячому режимові до закручування гайок заради "спокою" і "безпеки" громадян. А це означає, що таке "закручування" однозначно буде і Україна прискореними темпами подрейфує у бік остаточного утвердження в державі мафіозної диктатури Олігархату. Тому вихід один: або у владу прийде команда нових лідерів, яка зуміє повернути державі її авторитет, а народові довіру до влади, або нас чекатиме диктатура мафії. Іншого шляху нема. Вибір як завжди залишається за народом.

Реформування фіскальної системи

Не секрет, що головною причиною тінізації української економіки були відсутність збалансованого податкового законодавства та формування корупційних вертикалей визиску малого і середнього бізнесу. З якогось моменту така податкова політика поряд з відвертим насадженням серед населення мафіозно-споживацьких вартостей призвели до того, що ухилення від податків стало не тільки морально оправданим, а й життєво-необхідним елементом виживання самого бізнесу.

Така економічна політика принесла подвійні дивіденди своїм ідейним натхненникам. З одного боку, постійні зміни правил гри у фіскальному секторі економіки призвели до масових банкрутств державних підприємств, що дозволило купці шахраїв ефективно "освоїти" народне майно і стати "олігархами", з іншого боку, буйним цвітом зацвіли хабар-

ництво і корупція, що дало можливість пов'язати круговою порукою чиновницький апарат і зробити його додатком до фінансово-промислових імперій новоявленої "еліти".

І чим більших масштабів набирала ця химера "ліберального ринку", тим швидше українська економіка наближалась до краху всеохоплюючої структурної кризи 2008 року.

Тому радикальна реорганізація центральних адміністративних органів влади поряд з демонополізацією фінансово-промислових імперій та децентралізацією бюджету стають важливим елементом здійснення системних реформ української економіки.

Пріоритетом на цьому напрямку має стати часткова передача фіскальних повноважень на місця, яка дозволить правильно вибудовувати регіональну економічну політику місцевим органам самоврядування. Децентралізація фіскальних інструментів дозволить виробити дієвий механізм стимулів, який буде враховувати специфіку регіонального розвитку економіки, створить сприятливі умови розвитку малого та середнього бізнесу, збалансувати галузеву економічну структуру та переорієнтувати українську економіку з сировинно-експортної на товарно-промислову, індустріальну та інноваційну.

Стратегія примирення

Давайте пригадаємо - одним з головних мотиваційних моторів Майдану було гасло "бандитам тюрми". Українське суспільство прагло справедливості, а тому пішло за тими, хто його призвав на Майдан.

Звичайно, що на той історичний момент під "бандитами" розумілись фаворити команди Кучми, а "суддями" стали ті, хто потрапив в опалу до свого "хрещеного батька". Так придворна кучмівська свита розділилась на "бандитів" і тих, хто одягнув на себе жупан борця за справедливість. Чим усе скінчилось сьогодні відомо кожному. Правляча Система і далі залишилась "незайманою дівою" помаранчевої революції. А тому "правила гри" не змінились. Тюремні перспективи і далі залишаються "кошмарним сном" олігархічних кланів по обидві сторони кольорових барикад. Різниця лише у розподілі ролей: хто на даний момент "суддя", а хто "обвинувачений". Тому "політична боротьба" в середовищі десятки "найвпливовіших людей України" за право бути "праведним суддею" стає все більш жорстокою і безкомпромісною.

В таких "морально-безпределних" умовах марними виявляються всі намагання "схрестити слона з канарейкою" і витворити якусь дієву політичну конструкцію найрізноманітніших кольорових коаліцій. Тим часом

економічне життя повністю завмирає, а український бізнес все більше криміналізується і тікає в тінь. Соціальна ситуація загострюється.

Тому, згідно жанру політичної трагікомедії, яка триває в Україні, показових розправ над конкурентами і нових жертв не уникнути. Деколи подібні політичні забави завершуються як у випадку з міністром транспорту Кирпою чи міністром МВД Ю.Кравченком. І це добре розуміють усі. І народ, який прагне "хліба і видовищ" і десятка "найвпливовіших людей України", для яких показова публічна розправа над конкурентами це ще декілька процентів "електорату" у грі "поборемо корупцію разом". Тому для усіх них - це дійсно питання життя і смерті. І то в буквальному сенсі цих слів. Адже політична фортуна сьогодні дуже капризна і мінлива. Тому все, що їм залишається це або зраджувати "партійні ідеали" і цілувати перстень новому "гаранту", або пускатись у всі "тяжкі", провокуючи залишки свого "електорату" на неадекватні дії і масові заворушення, моделюючи фікцію "політичних переслідувань". Інакше доля нових лазаренків, кирп, бакаїв, кравченків, чи російських гусінських, березовських, ходорковських і далі світить багато кому.

Головною перешкодою на шляху припинення подібного розвитку подій і подолання суспільної кризи є страх "десятки найвпливовіших" втратити бізнес, волю і привілеї. У такий спосіб вони несуть свій "хрест" за економічні гріхи, які вони сотворили.

Але суспільству від цього не легше. Їхня непримиренність породжена їхньою ж аморальністю стає сьогодні загрозою життєвим інтересам кожної української родини і українській державі в цілому. Бо поки "пани б'ються з народу шапки летять". Нездатність "основних гравців" великої української політики подолати у собі власну нікчемність, страх і жадність, їхня вроджена політична підступність, лукавство і фарисейство зведені у ранг державної політики не дають їм будь-якого шансу на внутрішнє примирення. Внутривидова боротьба буде все більш запеклішою і жорстокою. Зрощені в гріху і самі будучи грішними перед народом і державою, вони нездатні подолати свою внутрішню нікчемно-фарисейську сутність. А страх за несправедливі "маєтки" і загроза відповідальності не дають їм піднятись до рівня державних діячів. Як говориться, "радий би в рай та гріхи не пускають". У цьому і полягає безвихідь і унікальність політичної ситуації, яка складається в Україні. Система починає пожирати сама себе. А тому усі ті, хто продовжує беззастережно служити цьому диявольському молоху, який живиться

жертвами і бідами народу, приречені самою історією канути в Лету політичного небуття. Ось у чому полягає безперспективність боротьби з корупцією, тіньовою економікою чи кризою у виконанні політичних ставлеників кольорових мегаблоків. Цю місію очищення "авгієвих конюшень" української державності мають виконати лідери нового формату. Ті, хто явиться суспільству з надр "народної гуцавини", коли соціальні страждання мільйонів обернуться праведним гнівом і бажанням покласти їм край.

І це стане головною передумовою реалізації концепції примирення заради порятунку держави і народу.

За деякими даними з України було вкрадено і вивезено від 300 до 600 мільярдів доларів. Це і є той незаконно вимитий з української економіки фінансовий ресурс, якого було б достатньо і для модернізації газотранспортної системи, і для нової індустріалізації держави, і для реформи агропромислового комплексу. Питання повернення цих коштів в українську економіку піднімалось не раз. Але завжди безрезультатно. Прийшов час пильніше придивитись до цієї проблеми і знайти адекватні шляхи її вирішення. Адже повернення цих по-шахрайськи присвоєних коштів стає сьогодні питанням життя і смерті української державності. Кошти однозначно потрібно повертати. І під єдину гарантію з боку держави - уникнення тюрми за нанесення державі шкоди у великих розмірах. Гарантія збереження бізнесу і уникнення тюрем за скоєні економічні злочини має стати головною політичною умовою примирення суспільства з тими, хто його обманював, грабував і визискував. У цьому і полягає головна ідея удару милосердя, який ми називаємо "концепцією примирення" заради порятунку держави і народу.

Сам механізм концепції примирення включає у себе спеціальну процедуру легалізації украдених у народу капіталів, яка передбачала б 25 відсоткову компенсацію від суми добровільно повернутих державі капіталів. Ще однією особливістю концепції суспільного примирення має бути право пріоритетного реінвестування повернутих коштів у ті галузі економіки, власники яких стали на шлях співпраці з державою і народом. Таким чином у "національного капіталу" з'являється можливість уникнути драматичного розвитку мафіозних розборок, а у держави застергати соціальну і економічну стабільність.

Легалізація незаконно вивезених капіталів мала б одночасно стати стартом для націоналізації стратегічних галузей української економіки на

базі соціального партнерства держави і "національного капіталу".

Вітчизняні олігархи мають усвідомити, що в умовах кризи без підтримки держави і суспільства їм самим не вижити. Націоналізації не уникнути. І тому в їх інтересах уже зараз стати на шлях співпраці з громадсько-політичним рухом, лідери якого свідомі необхідності кроку до загальнонаціонального і соціального примирення. В іншому випадку мафіозні розборки і страх "сісти" чи "покінчити самогубством" може призвести до втрати контролю над ситуацією і балканізації політичного життя, що в свою чергу створить непереборні загрози для цілісності і безпеки української державності. Тим часом спільна добра воля у напрямку загальнонаціонального примирення автоматично дозволить запуснути позитивні суспільно-політичні процеси в житті держави. Крок за кроком суспільство візьме ситуацію під контроль і створить оптимальні умови щодо виходу України з кризи, погашення кабальних міжнародних кредитів, покращення інвестиційного клімату та початку структурних реформ української економіки.

Тому ми переконані, що суспільний запит на "сильну руку" мав би бути переорієнтований на лідера-миротворця. На того, чиї морально-етичні погляди чітко балансують по лінії політичної і соціальної справедливості. Очевидно, що таким "миротворцем" не може стати політична фігура з партійно-кланових інкубаторів кольорових "мегаблоків". І саме в силу хижої морально-економічної природи цих псевдополітичних утворень. Розум, Честь і Совість там давно в дефіциті.

Цю місію може виконати тільки "позасистемний" лідер.

Лідер

Акцентуючи увагу на "позасистемності" лідера загальнонаціонального масштабу, ми перш за все маємо на увазі те, що він не мав би бути технологічною креатурою латентних бізнес-політичних розборок. Тому виникає риторичне запитання: чи може хтось з популярних на сьогодні "викормишів" з кольорових "партійних інкубаторів" виконати місію подібного масштабу.

Чи під силу подібна роль тому ж С.Тигипку - мільярдеру, який пройшов становлення свого бізнесу у часи Л.Кучми разом з Пінчуком, Лазаренком чи Ахметовим, чи той же спікер-фронтвик А.Яценюк - слуга, попихач і ставленик великого фінансового капіталу. Навряд чи подібні "нові обличчя" матимуть політичну волю повстати проти Системи, яка їх виростила та вигодувала, і підняти народ на боротьбу з нею заради якоїсь ефемерної соціальної справедливості для простого трудового люду. Уже тисячу раз

вони довели - ні! Не можуть і не хочуть! То чи є сенс тим самим "низам", до яких вони відносять і технічно-творчу інтелігенцію, і малий бізнес, і працівників бюджетної сфери, їм вірити, щоб потім знову розчаруватись, депресувати і в безнадії покидати свою благодатну Батьківщину у пошуках куска хліба.

З іншого боку, для того, щоб в нашій сумній дійсності такий лідер з'явився, думаючим представникам великого бізнесу необхідно переорієнтувати свої економічні інтереси не на покупку "зобов'язань" своїх політичних ставлеників, і не на творення ще одного віртуального політичного "клона" чи навіть клоуна Системи, а на те, щоби главою держави стала людина, яка по своїх морально-ділових якостях могла б забезпечити стабільність і прогнозованість проголошеної нею політичної лінії. Щоби її слова не розходились з ділами, як це традиційно сьогодні стається у форматі кольорових "мегаблоків".

Активно конкуруючі на політичному ринку України фінансово-промислові групи мають вирішити для себе основну дилему: або згинуть у міжкланових розборках, потягнувши за собою у безодню і всю Українську Державу, або підтримати "позасистемну" фігуру, яка візьме на себе відповідальність забезпечити баланс інтересів як між ними, так і між ними та інтересами усього українського народу. Інакше "безпредел", соціальна стихія і невизначене майбутнє як їх самих, так і їхнього "великого" бізнесу.

Сьогодні вже очевидно - Системі у такому вигляді, в якому вона існує, не вижити. Вона агонізує. А відсутність стратегічного мислення може привести до непередбачуваного розвитку політичного сценарію в державі вже завтра.

Тому орієнтація представників великого бізнесу на позасистемного кандидата, який зуміє об'єднати національний капітал на вирішення кричущих соціально-економічних проблем, який зуміє забезпечити баланс інтересів між капіталом і найманою працею дозволить їм зберегти свій бізнес і зробити його діяльність економічно вигідною не тільки для своїх кишень, а й для суспільства в цілому. І це стане виходом для всіх.

Президентська вертикаль

Безсумнівно, посилення державного регулювання ринку і запровадження ринково-планової економіки неможливе без відновлення сильної президентської вертикалі. Ефективність такої системи влади у періоди криз і системних суспільних трансформацій підтвердили США, Росія, Білорусія, а також такі європейські держави як Німеччина, Франція та інші.

Тому попри всю демагогію деструктивних комуно-олігархічних елементів, які ратують за колективно-парламентську безвідповідальність, українське суспільство потребує персоніфікованої президентської влади в особі лідера, якому воно повірить і який по своїх морально-вольових якостях зуміє піднятися над корпоративно-клановими інтересами кольорових мегаблоків до рівня державного діяча загальнонаціонального масштабу. Українському суспільству потрібна влада, яку воно почує, зрозуміє і якій воно зможе подивитись в очі. В умовах прогресуючої злочинності, коли правоохоронні органи корумповані, а судова гілка влади паралізована, тільки жорстка персоніфікована влада, оперта на волю і довіру народу, зможе взяти ситуацію під контроль. Україні потрібен повноважний президент і сильна виконавча президентська вертикаль.

З іншого боку, суспільство повинно надати і парламентській більшості, і парламентській опозиції статус державного інституту і таким чином поставити президентську вертикаль під свій повний контроль. Так ми сформуємо президентсько-парламентську модель правління, здатну на швидкі, ефективні і адекватні до політичної ситуації рішення.

До усього вище сказаного хотілося б додати, що без підготовленої команди ідейних однодумців-професіоналів будь-яка скороспіла політична перемога може стати "пірровою перемогою". Будь-яке здобуття найвищої державної посади без опори на широкі народні маси, без моральної підтримки суспільства завідомо приречене на поразку. Наївно думати, що достатньо отримати в свої руки владу і все відразу стане на місця. Особливо коли ми говоримо про забезпечення не диктатури особи, а диктатури закону. Тому будь які державні зміни без попередньої ідеологічної підготовки народних мас приречені на провал. Держава сильна виключно свідомістю широких народних мас, які чітко розуміють, що їм треба і куди їх ведуть. Ми повинні діяти так, щоби фундаментальні ідейні основи нового державного ідеалу були якнайефективніше донесені і до кожного активіста нового соціально-патріотичного руху і до широких народних мас.

Справжня народна сила може визріти лише в процесі усвідомленої і добре організованої боротьби суспільства як за свої соціальні права, так і за реалізацію поставлених перед собою великих державно-політичних завдань. Настають часи, коли кожен, хто хоче претендувати на високі державні посади, повинен на практиці довести свою відданість народу і свою здатність нести відповідальність за взяті на себе зобов'язання. Для цього необхідно пройти свій шлях становлення у руслі широкого народного соціально-патріотичного руху, яким претендує стати наш молодий трудовий рух "Солідарність". Лише такими діями і через такий рух ми

зможемо повернути довіру громадян до політики і переконати суспільство у чесності своїх намірів і обіцянок. Лише так ми зможемо отримати широку народну підтримку на здійснення усіх життєво-необхідних економічних і політичних реформ. Лише так ми зможемо здійснити "перезавантаження" держави.

Інформаційна політика

На сьогоднішній день ми повинні констатувати засилля аморальної інформації в інформаційному просторі України, яка брудними потоками ллється на голови українців з екранів телевізорів і зі сторінок "незалежних" друкованих ЗМІ. З допомогою спеціальних інформаційних маніпуляцій зі свідомістю пересічного українця, в українського народу день у день, систематично підриваються основи державного патріотизму, сіється політична смута і розкол. Підривається авторитет влади, держави, армії. Дискредитуються і висміюються традиційні національні ідеали, в тому числі і українська національна ідея. Достатньо вийти на вулицю, щоб вочевидь переконатись у результатах інформаційної війни проти українців. У такий спосіб відбувається масове духовне отруєння українського суспільства. Поки представники діючого режиму займаються словоблудством про "загальнолюдські цінності" і формування "громадського суспільства" народ тихо деградує і обездуховлюється. І цьому необхідно поставити край. Державно-національні інтереси України давно потребують чітких ефективних превентивних кроків відносно систематичних морально-ідеологічних диверсій, жертвами яких повсякденно стають прості громадяни і підростаюче покоління.

У разі, коли ідеї трудового руху Солідарність охоплюють широкі народні маси, коли інтереси суспільства візьмуть верх над корпоративно-клановими інтересами кольорових мегаблоків перше, що необхідно зробити - це сформувати нову інформаційну політику, яка б гарантувала високий морально-духовний рівень українського суспільства. Держава повинна рішуче взятись до діла. Нам потрібне морально здорове суспільство, стійке до проявів зовнішніх ідеологічних диверсій і здатне будувати сильну демократичну Україну. Засоби масової інформації мають бути поставлені на службу державно-національних інтересів українського народу.

Усе, що несе українському суспільству бездуховність, насильство, моральне розтління, усе, що пропагує нездорові соціально-етичні стосунки в суспільстві, має бути послідовно і невідворотно ліквідоване.

Армія

Одним з самих знакових симптомів занепаду і знищення української державності є дегенеративні процеси в середовищі українського війська. Матеріально-технічна деградація українського війська і зниження обороноздатності країни була ініційована ще Л.Кравчуком. Під гучні заяви про нейтральний статус України і гаслами "заграниця нам допоможе", Україна була позбавлена ядерної зброї, стратегічної авіації і флоту. Після цього процес руйнації матеріально-технічної бази і офіцерського складу збройних сил став незворотнім. За довгі роки незалежності до вищого військового керівництва держави доводились все нові і нові накази про роззброєння і скорочення родів військ. З легкої руки "реформаторів" військовослужбовці позбавлялись останніх соціальних пільг, наданих колись їм ще радянською Україною. На сьогоднішній день Армія доведена до критичного стану. Середня і нижча ланка керівного складу військ повністю деморалізована. Престижність професії військового зведена до нуля. Кадрові військові покидають війська. Молодь саботує свій громадянський обов'язок перед Батьківщиною. Офіцерський склад і його родини відносяться до самих незахищених і маргінальних верств українського населення.

Навряд чи за останню тисячу років українська історія зазнала більшого приниження збройного чину, як у часи сучасної української незалежності. Армію принижують, висміюють, опльовують, переслідують, закидають моральним брудом тільки б посягти до війська відразу і нехить підростаючого покоління до військової служби. Ніхто не хоче думати, пам'ятати і знати, що, наприклад, саме завдяки своїй збройній потузі Богдан Хмельницький зумів здобути у свій час авторитет Української Держави серед країн середньовічної Європи. І чомусь, раптом, усі призабули, що саме пацифізм Грушевського, який розпустив українське військо, спричинив до втрати незалежності у часи громадянської війни 1918-1924 років. Ніхто не хоче зважати на те, що лише сила зброї давала можливість бездержавному українському народові вберегти свою культуру, мову і традиційні національні цінності та ідеали. І що лише завдяки силі зброї, починаючи з 14 століття "українська визвольна ідея" дозрівала через віки до утвердження української державності. Що завдяки зброї і силі війська князь Данило у свій час відстоював рубежі Галицько-Волинської держави і стримував натиск монголо-татарського іґа на терени Європи. Ніхто не хоче пам'ятати, що лише сила звияжного духу українського народу ставала основою

усіх його військово-політичних перемог за всі тисячоліття існування національно-державної ідеї.

Ніхто не хоче пам'ятати, що якби у критичні часи української історії борці за українську державність не обперлись саме на збройний елемент, ми давно б уже забули про саме поняття Україна, а осколки українсько-руської народності давно б розмовляли на польській, німецькій, російській чи угорській мові, прираховуючи себе до меншовартісного елементу чужих імперських культур. Ніхто не хоче пам'ятати простої і вічної як світ істини, що якщо народ не хоче годувати свою армію, то він неминуче буде годувати чужу.

Тому відновлення обороноздатності і високого професіоналізму українського війська має стати одним з пріоритетних напрямків розбудови української державності.

Армія повинна стати могутнім фактором патріотичного виховання молоді. Суспільство, якщо воно хоче бути боєздатним і захищеним, повинно відкинути підступні нашіптування "доброзичливців" про ліквідацію військового обов'язку підростаючого покоління перед Батьківщиною.

Лише перебуваючи на таких позиціях, ми зможемо відновити авторитет українського війська, престижність виконання свого військового обов'язку перед Батьківщиною, сформувати в українському суспільстві традиційні для нього повагу до людини у формі, до кожного хто присвятив своє життя служінню і захисту свого народу і Вітчизни.

Українське військо повинно стати головним оплотом захисту свободи демократії, державної незалежності і спокою українського народу перед всіма зовнішніми і внутрішніми потенційними загрозами для української державності. Українська армія повинна стати кузницею справжніх українських патріотів і предметом гордості усього українського народу. А служба у ній має стати честю для кожного українського юнака!

ВИСНОВОК

Марно надіятись на те, що нині діючі лідери парламентських політичних сил, які є ставлениками олігархічно-кланової Системи займуть державницьку позицію і почнуть здійснювати те, що ми пропонуємо. Занадто сильно все запущено. А чиновницький апарат організований, корумпований і багатий. Перемогти його можна тільки за наявності політичної волі і довгої системної роботи та організованої боротьби. Ми до такої боротьби готові і пропонуємо її кожному, кому не байдужа його власна доля і доля його держави.

Тому кожен, хто прозрів і розуміє про що йдеться, хто хоче внести свій вклад в реалізацію поставлених перед трудовим рухом "Солідарність" завдань повинен підтримати наш молодий рух і сприяти його утвердженню в серцях і умах українського народу.

Особливо це важливо на першому етапі боротьби, коли необхідно політично усунути з дороги олігархічний режим, очистити політичні інститути влади від тої корупційної скверни, яка роз'їдає державне тіло народу і вийти у новий вимір державного життя за законами соціальної та національної справедливості. Прийшов час усвідомити, що нічого не буде доти, поки люди будуть залишатись сторонніми спостерігачами, а не учасниками процесів, що відбуваються в країні. Поки ми не зрозуміємо, що несправедливість в одному місці загрожує всім. Що боротися за свої права і перемагати можна тільки разом. Тому наша трудова Солідарність це шлях, який має пройти народ, якщо хоче жити в сильній, економічно розвинутій, демократичній, незалежній державі.

СОЛІДАРНІСТЬ
СОЛІДАРНІСТЬ
СОЛІДАРНІСТЬ
СОЛІДАРНІСТЬ
СОЛІДАРНІСТЬ
СОЛІДАРНІСТЬ
СОЛІДАРНІСТЬ
СОЛІДАРНІСТЬ
СОЛІДАРНІСТЬ

СОЛІДАРНІСТЬ

ЧАСТИНА III

Преамбула

Щодо зовнішньої політики України, то тут необхідно констатувати, що зовнішня політика України абсолютно позбавлена будь-якої системності у визначенні своїх зовнішньополітичних пріоритетів. Вона не мала і немає якоїсь одної, прозорої принципової лінії, яка б виразно артикулювалась форматом державно-національних інтересів. Більше того, в зовнішній політиці, яку проводили і проводять політичні ставленики олігархічних кланів помітне постійне намагання створити таку ситуацію, при якій український народ уже ніколи більше не міг би піднятися з колін. І це стосується усіх сфер соціальних, економічних і політичних інтересів держави і народу.

Тобто усі 19 років український народ мав справу з такою зовнішньополітичною поведінкою вищого керівництва держави, яку сміливо можна назвати і зрадницькою, і менш вартісною, і антинародною, і антидержавною.

Прийшов час оглянутись на пройдений шлях і запитати себе: чи може Українська держава при такій зовнішній політиці розраховувати на якісь серйозні, стабільні і довгострокові зовнішньополітичні перспективи? Чи стане якась економічно розвинута держава покладати будь-які серйозні надії на спільні економічні, політичні чи військові проекти з Україною, якщо її керівники, являють всьому світові приклад безвідповідальності і безпринципності по відношенню до інтересів власного народу і які здатні змінювати вектор "державних інтересів" хоч щодня, тільки б хто поманив кращим "кушем" чи гарантіями на політичні "вольності і привілеї"? В кінці кінців, чи може така влада розраховувати на повагу керівників інших держав, якщо їй не довіряє і її не поважає свій власний народ?

І якщо вище перелічені запитання залишаються "відкритими", то це означає лише одне - наше суспільство і далі залишається стороннім і малодосвідченим спостерігачем. А всякі політичні нікчеми, авантюристи і пройдисвіти продовжують водити його за ніс, відпрацьовуючи у своїх закордонних хазяїв "шмат гнилої ковбаси".

Тому у царині зовнішньополітичних відносин, як і у царині державного будівництва, ми і далі стоїмо лише на початку шляху. Більше того, в силу бездарності, цинізму і безвідповідальності правлячих режимів, ми опинились в обставинах, коли вимушені розпочати боротьбу за саме існування українського народу, за його єдність і за те, щоби українським родинам елементарно був забезпечений кусок хліба і соціальні гарантії

з боку власної держави. І коли ми говоримо про відсутність чітко визначеної державно-національної зовнішньополітичної стратегії, то перш за все ми повинні говорити про відсутність у владі патріотів, які б проводили правильну внутрішню політику держави. А це уже питання відповідальності усього українського суспільства. Адже саме воно під час виборчих кампаній, віддаючи свої симпатії і переваги тому чи іншому кандидату у батьки нації, вирішує і свою власну долю і долю своєї держави.

Тому, тільки вирішивши всі свої внутрішньополітичні проблеми, ми зможемо говорити і про правильно орієнтований зовнішньополітичний курс держави. Без одного не буде і іншого.

Звичайно, багато так званих державних діячів і їхніх політичних лакеїв можуть довго розмислювати про необхідність компромісів і гнучкості задля оправдання того блюзнірства, що вони називають зовнішньою політикою. І, звичайно, що політика багатовекторних компромісів має право на життя якщо вона є інструментом для досягнення стратегічних державно-національних пріоритетів. Але на сьогодні державно-національна програма досягнення таких пріоритетів відсутня. І це після того, як український народ уже 20 років нібито має свою власну державу, яка нібито дбає про його добробут і безпеку. Тому необхідно говорити не просто про недостатнє розуміння справи, а про цілеспрямований злочинний умисел з боку тих, хто нав'язує українському суспільству політику компромісів без чітко визначених державно-національних пріоритетів і про відсутність відповідальності і патріотизму правлячого режиму перед власним народом, без яких так звані "компроміси" перетворюються у зраду національних інтересів.

Тому, щоби краще осмислити наші зовнішньополітичні перспективи, щоб краще усвідомити, що може насправді зробити нас сильнішими, нам потрібно в'яснити, що нас робило слабкими, що нас подавляло, що не давало нам стати самодостатнім суверенним народом у минулому. І, головне, ми повинні не забувати, що зовнішня політика - це завжди продовження внутрішньої політики держави, яка або забезпечує, або нехтує інтересами власного народу.

Перспективи України через призму "союзних" традицій. До історії питання

"Величезні імперські організми розширюються і прагнуть до утворення світового царства. Це - рок всякої великодержавності. Ідея всесвітньої імперії проходить через всю історію і доходить до 20 століття, коли вона втрачає свій священний характер і приймає основу в значній мірі торгово-промислову".

Н.А.Бердяєв "Імперіалізм і націоналізм"

Політичне життя в Україні, при всьому його розмаїтті і партійних непорозуміннях, зводиться до одної фундаментальної проблеми - проблеми так званої "векторної політики". Вибір одного з так званих "союзних напрямків", який мав би визначити розвиток Української Держави і в значній мірі увесь її внутрішній уклад на десятиліття, а може, і на століття вперед. Так діяло "українське непідвладне панство" і сто, і триста літ назад, так намагається воно діяти і у нашому модерному постіндустріальному сьогоденні. Чого ж прагнуть сучасні "батьки нації", до чого їхні далекі і близькі попередники ще не прагли?

Так воно вже сталось, що ідея "української державності" історично засновує, як "українська визвольна справа" в "лоні" чужих імперських організмів. І вже зовсім традиційним для "становлення української державності" був той факт, що "визвольна справа" завжди завершувалась "союзним договором", до якого "добровільно" приставав "увесь український народ". І завжди біля витоків таких "союзів" стояла тема "вольностей і привілеїв непідвладного українського панства", до якої тісно прив'язувався цей вічно доленосний "український вибір". Цікавим аспектом такого розвитку подій був той факт, що після гучних заяв про вічну дружбу і необхідність подібних союзів задля блага "усього українського народу", від "української державності" залишались виключно вольності і привілеї "непідвладного панства", яке залюбки перекрашувало свої національно-патріотичні уподобання у кольори і відтінки пануючих режимів. Таким чином, для тих хто приміряв на себе жупан "національної еліти" "векторна політика" була, залишалась і залишається основним принципом забезпечення виключно власних корпоративних "вольностей і привілеїв" коштом

українського народу і суверенітету його держави.

Фактично на протязі всієї історії України "векторна політика" ставала формулою українського саможерства і чужого панування. Ті, хто під прикриттям патріотичних гасел працювали на користь чужих геополітичних інтересів, у такий спосіб ділили український народ і тим самим забезпечували своє панування над ним.

Тому усі криваві революційно-визвольні рухи українців завершувались традиційною "хатньою" гризнею "непідвладного панства", яка зводилась до того ж одвічного "українського вибору" - до якого "союзу" пристати, під чий протекторат піти і якому государю присягти на вірність. І прагли "Воли! Воли! Братерства братнього!.. І в Україну принесли великих слів велику силу, та й більш нічого...".

Як демонструє нам сучасна політична дійсність, українському народові знову нав'язується політика "інтеграції" у чужі державні організми, без яких, як стверджують новітні "інтегратори", у нього знову немає перспективи на "світле майбутнє". А це спонукає до запитання: що змінилось в українській політиці за останніх триста років? І чи не задля "вольностей і привілеїв" сучасне "непідвладне панство" тягне Україну у чергові "унії" і "союзи", в тому числі і військово-політичні?

І якщо наші сьгоднішні гетьмани роблять вигляд, що не відають, що творять, то нам, українським громадянам, та їхньому електорату, варто заглянути у власну історію і розібратись, куди прагне затягнути Україну сучасне "непідвладне панство". Адже, як сказав колись один мудрець: "Хто не знає своєї історії, той не має майбутнього".

Як переконує нас сучасна національна історикографія, саме розрахунок на краще "світле майбутнє" керував тими руськими князями, які пішли на підписання союзного договору з литовським королівством у 1385 році. Серед інших гучних заяв щодо цього доленосного вибору тодішньої "України" стверджувалось, що народ руський (майбутні українці) приєднався до королівства литовського "як рівний до рівних і вільний до вільних" задля дружби, братерства і оборони. А ще раніше, у 1339 році, подібні братання відбулись між Руссю і королем польським Карлом Казимиром. В універсалі Казимира відзначалось "...обачивши утиски і фрасунки люду руського... приврочуємо люд той до Держави і

Королівства на вічні часи, яко ж єсть він нам єдиноплемінний, від єдиної крові нашої сарматської породжений...". Так усе гарно і красиво починалось. І хіба що "дурень" або "недалекоглядний" міг дозволити собі по тих часах пророкувати, що через якихось триста років опісля цих бучних братань "українців" з "цивілізованим світом" поважні вчені мужі, такі, наприклад, як професори краківського університету С.Смолька чи В.Хотківський будуть "науково" доводити, що "...українці-русини не є слав'янами, а тільки мішанина різних диких азійських племен... Україна і Галицька Русь ніколи не були самостійними державами, вони переважно належали до Польщі. І не мали вони власної культури... Русини се нарід дурнів, лінохів, злої слави. З такими чесна боротьба неможлива і їх треба нищити всякими способами". Хто б міг тоді, у далекому 14 столітті, навіть допустити, що "єдиноплемінний народ руський" і його великі гетьмани стануть "непостійним і бунтівливим хлопством, що по сваволі і буйнощах своїх бунти і заколоти вчиняють". Так завершується це гучне "інтегрування" української державності у "цивілізований світ" тих часів, які для сучасних українських "гетьманів" чомусь не стають повчальними. Бо, як виявляється, історія вчить тільки того, що нічого не вчить. Для нас же, простих смертних "маленьких українців", яких це стосується сьогодні і безпосередньо, важливо собі зауважити, що як і тоді, так і сьогодні усе це відбувається під гаслами знаменитого героя з роману Ільфа і Петрова "Дванадцять стільців" Остапа Бендера - "Заграниця нам допоможе".

Саме через те, що "доба" між останньою політичною українсько-польською Люблінською унією і роком 1648 була добою "найтяжчого ярма, найжорстокішого поневолення українського народу", проблеми національного і духовно-морального характеру спонукали великого гетьмана українського Богдана Хмельницького втікати від польської "ласки" і кинутись в обійми до інших "благодійників", в лиці московських царів, під протекцією яких він надіявся знайти захист від уже окупаційного великопольського режиму і свавілля польських магнатів. Черговий "союзний договір" знайшов своє втілення у знаменитій Переяславській угоді, яка скріпляла дружбу "єдиноплемінних народів" і потверджувала "переваги і свободи вічно і без жодної одміни" для народу руського одновірного... на основі "прав їх справжніх Руських, Литовськими званими...". І що найголовніше, цей "союзний договір" гарантував невтручання у справи "Держави гетьманської", Української. Та тільки дуже швидко це чергове братання завершується усвідомленням, що

"московська плетть" така сама дошкульна, як і польська нагайка, і жене вона своїх кровних побратимів туди ж, куди гнала і братня Польща - в політичне, економічне і національну небуття. Але тоді! Хто б посмів сумніватись у вічній дружбі єдиновірних народів. І хто б посмів відвернути великого гетьмана українського Хмельницького від цього священного і вічного союзу. Хто б дозволив собі твердити, що вирвавшись з окупаційних обіймів королівської Польщі обідраними "малополяками" і бидлом, завтра усі ми станемо такими ж нікчемними малоросами і холопами царственої Московщини. Хто б міг помислити, що буде наше славне лицарство українське "плазувати поміж москалями, як вівці поміж вовками...". І якщо одноплемінні польські побратими лише заперечували існування такого феномену, як "українська нація", то єдиновірні москалі присвоїли собі усю історію києво-руську, культуру українську, назву держави - Русь, щоби об'явити пізніше одновірних побратимів - українців малокультурним стадом, яке розмовляє на "хохляцком наречии", а його споконвічні державні терени "юго-западом России". Хоча, правди ради, потрібно зауважити, що сиділи тоді уже на російському троні ставленики європейських династій, для яких і сам російський народ був і стадом, і бидлом, і холопом.

Отак безмежна довіра і згідливість до чужинців простого народу та саможерство поміж українського проводу, а подекуди банальне холуйство, продажність і дурість "непідвладного панства" колись губили усі героїчні досягнення і завоювання українців. І якщо не відмовитись від "векторної політики" сьогодні - погубить і завтра. Тарас Шевченко, як справжній патріот, поглянув на наше славне українське гетьманство без ідеологічних окулярів "інтегралістів" і те, що постало перед його очима, вилилось у рядки його послання для "живих і ненароджених", тобто для нас з вами:

"... ось що ваші славні Брути
Раби, подножки, грязь Москви,
Варшавське сміття - ваші пани,
Ясновельможнії гетьмани!"

Варто було б і нам сьогоднішнім подивитись очима Тараса Григоровича на те, що діється навколо і дати оцінку тим псевдопатріотам, які намагаються продати "українську справу" в обмін на ці ж "вольності і привілеї" під вивіскою боротьби "за світле майбутнє" для любимого ними українського народу.

В таємних більшовицьких інструкціях 1920-х для комісарів-агітаторів, які засилались в Україну, писалось: "жила Украина... то под Литвой, то под Польшей, то под Австрией и Россией, составляя собой очень ценную часть этих держав... эти бытовые особенности характера украинцев необходимо помнить каждому агитатору и его успех обеспечен...". В даній інструкції більшовицькі ідеологи чітко окреслили роль і місце України в усіх попередніх різношерстих "союзах" - бути "ценною частию цих держав". Як бачимо, це і був єдиний привілей українського народу в подібних союзах - підсилувати чужі державні організми і бути сировинним, людським і духовним донором для розвитку чужих націй задля забезпечення їхнього добробуту і процвітання їх культур. Зрозуміло, що без наперед уготовленої "союзниками" колоніальної долі українського народу не було б ні великої Речі Посполитої, ні Великого князівства Литовського, ні не менш великої Московсько-Російської імперії. Але в результаті "векторної політики" ніколи не збулось лише Великої України.

Необхідність проведення власної державної політики, обпертої на так званий національний інтерес, зрозумів наприкінці свого земного шляху Б.Хмельницький. Але лише після факту підписання між Польщею і Московщиною Андрусівського миру, який задовольнив апетити українських "побратимів" по обидва боки Дніпра. Пізно усвідомив старий гетьман України, що єдиним спасінням для його держави є не "векторна політика", а державно-національний інтерес.

Хоча, можливо, у його ситуації, коли перед лицем польської монархії він опинився у ролі організатора "хлопського бунту", у нього просто не було іншого виходу. Особливо після того, як його дипломатичні хитрощі "посварити москалів і поляків" завершилися провалом. Занадто жирним і смачним був український пиріг, щоби в той момент сваритись вчорашнім українським "союзником". В результаті "союзники" свого добились, а Україна щезла у річищі сивого Дніпра, береги якого і стали границею двох нових "єдиновірних батьківщин" для багатостраждального українського народу. І щезла перш за все тому, що ставала сильною і незалежною. А такого "гріха" не могли простити Хмельницькому ні його польські "побратими", ні його московські благодійники по обидва боки сивого Дніпра". Очевидно, що ніяким "союзником" мілітарно сильна і економічно потужна держава Україна не була потрібна. А чи потрібна сьогодні?

На Чигиринському сеймі 1596 року, скликаному Богданом Хмельницьким, було постановлено "...гетьман, полковники, осавули й сотники не зрадливим і на землю українську ласим стороннім монархам, а самим собі і всім умісті, своїми грудьми одстояти Україну присягали...". І вже після цього трагічного прозріння і по сьогоднішній день кожному, хто має здоровий глузд і є справжнім патріотом свого народу є очевидним і самозрозумілим, "все, що тій основі незалежності, солідарності, і вірності самим собі противилось, несло Україні занепад і руїну... всяка політика Українська, що нехтувала присягу в Чигирині... кінчалась політичною деморалізацією і національним занепадом...".

Уже по смерті Б.Хмельницького польська дипломатія схиляє його сина Юрася до чергового союзу з Варшавою. А Виговський з Пушкаренком доносять на нього і залишаються вірними Москві. А поки українські гетьмани вибирають до якого "союзу" їм краще прихилитись, там у "низах", панують безчинства, здириства і грабіж чужоземних зайд, які стають справжніми господарями української землі. В Україні запановує лихо саможерства. З одного боку Дніпра з'являються гетьмани Тетеря з Дорошенком, з іншого - Сомко з Васютою, а поміж ними - п'ятий, запорізький осавул Брюховецький. За що ж вони ідуть брат на брата? Адже поки під проводом Брюховецького Україну грабують московські орди, з заходу її наводнюють польські окупанти. Дорошенко ж, якого приваблює турецький протекторат, іде на Січ добивати кошового Сірка. Їхню справу підхоплюють гетьмани Суховій, Ханенко, Многогрішний, що воюють поміж собою. І кожен з них водить за собою якщо не польських, то московських чи турецьких "визволителів". Пізніше на бік шведського короля стає Мазепа і воює з промосковським патріотом Палієм. Гине в московських казематах вірний слуга Петра І гетьман Полуботко. Гетьман Разумовський добровільно зрікається булави і віддає Запорізьку Січ на поталу Катерині. І де ж поділась славна Русь-Україна, руське лицарство, великі гетьмани. Хто їх звоював, приневолив?! А просто хтось, десь, колись вступив у "союзний" зговір як "рівний з рівним на віки вічні!". "Що ж на ниві уродилось? Уродилась Рута... Волі нашої отрута!..".

Не хочуть цього розуміти сьогоднішні глашатаї "векторної політики". А можливо, навпаки. Все добре розуміють.

Отже, не хотіли і боялись сильної Української Держави тодішні королі польські, царі московські і хани турецькі. Саме завдяки їхнім "союзницько-унійним зусиллям" вона і не відбулась. А тому і доживав нарід український свою визвольну долю то в австро-угорському "союзі", то в московсько-більшовицькій "сім'ї вільних народів". А уся суть векторного "патріотизму" кінця двадцятого століття укладалась у рядки вельми талановитої та ідеологічно витриманої пісеньки "мой адрес не дом и не улица, мой адрес Советский Союз...".

Що ж змінилось з тих часів для України і українців сьогодні? Нічого. Ті самі вчорашні "союзники" по обидва береги Дніпра і далі пробують спекулювати на українських проблемах і шукають вигод для власних держав і власних народів. Таким є закон життя. І якщо ми хочемо вписатись у цей сучасний глобалізований світ зі своїм "національним інтересом" і своєю державою, пора нам це вже добре усвідомити.

"Бійтесь дарів данайців" попереджують з глибини віків троянські жерці. Наше діло почути їх або залишитись глухими і сліпими. І мати те, що маємо або те, що заслуговуємо. І якщо не усвідомити справжніх політичних наслідків економічної експансії на Україну транснаціональних корпорацій, Українська незалежність має усі шанси повторити долю уготовану їй у минулих віках "батьками лукавими...".

Єдине, що нам може світити в умовах продовження "векторної політики", це "добровільна" колонізація у стилі союзних договорів 1339, 1645 чи 1918 років. І наївними або брехунами є ті політики, які рахунком чужих економічно сильних держав надіються збудувати сильну Україну. Думаю, що більше брехунами.

Сучасні ідейно-політичні уподобання наших політиків часто опираються на "світоглядні системи представників української інтелігенції XVIII-XX віків. І хоча українська інтелігенція тих часів вважається духовним згустком нації в жилах якої дрімав вільний дух Святої Русі, який бурлив "як грізний Дніпро на своїх порогах", але отримуючи високі освіти в чужих університетах, формуючись під чужонаціональними впливами, вона все більше втрачала почуття національного самоусвідомлення, губила своє національне коріння і ставала "тою особливою і специфічною інтелектуальною сировиною, отим народним духовним тістом, що випікається в чужих культурних і духовних центрах".

З якогось моменту моральна деградація і національна деморалізація української інтелігенції, яка пройшла студії в університетах "цивілізованої Європи" були настільки глибокими, що сама приналежність до русинів-українців уже вважалась непристойністю. І.Франко зауважував "багато з тих, хто був пристиджений свого українського походження з подвійною злістю, цинізмом, ненавистю і холуйською завзятістю паплюжить і гнобить власний народ через бажання утвердитись і стати повноцінним у чужому національному середовищі..." "... інтелігенція руська нечисленна, вбога... або зрікалась своєї національності і робилась німцями та поляками, або хиталась в поглядах на суть своєї національності, не знаючи куди похилитись...". Символічною для тих часів є доля засновників так званої "руської трійці". Двоє соратників Шашкевича взагалі відійшли від українського життя - Вагилевич став редагувати польську газету, а Головацький став "москвофілом". З часом в середовищі ширшого загалу, нікому і в голову не приходило починати розмову про якусь самостійну незалежну українську державу, яка уже давно і непомітно для простого українця перетворилась на якусь легенду, гарний міф про славне минуле, яке було, а може, і не було. Оглянувшись на інформаційний простір, в який занурений сучасний українець, навряд чи в когось може бути тверда впевненість, що при сучасних культурних тенденціях наші внуки будуть ще співати "ще не вмерла Україна". Напевно, вони вже будуть "європейцями". Але чи залишаться українцями?

То куди ж кличуть український народ сучасні "інтегралісти" оті непостійні і галасливі "малороси" і "хохли" з амбіціями гетьманів і совістю плебеїв. Чи не для того вони так нещадно грабували і обезкровлювали українську економіку усі 20 років, доводили до злиднів український народ, щоби тепер з високої трибуни об'явити йому, що єдиним порятунком для нього є пошук багатого і сильного господаря, який би подумав за нас як жити далі. І в цьому вони уподібнюються шевченківському "варшавському сміттю і гязі Москви", отим "батькам лукавим", що дбали не стільки про державний суверенітет, скільки про царську ласку, маєтки і владу. І тому їм і далі потрібна "векторна політика". Політика зрадника, запроданця і плебея, який ніколи не вмів і не буде вміти власноручно порядкувати у власній хаті. А тому хоче швидше і дорожче її продати і її позбутись.

У період Другої світової війни під час пришествя на Україну ще одних визволителів в лиці німецьких окупантів, яких очманілий від більшовицьких звірств і голодоморів українець також зустрів з своїм традиційним довірливо-наївним хлібосольством. Гауляйтер України Еріх Кох заявив: "Два центнери української пшениці важать для мене більше ніж усі державотворчі проблеми України".

А чи важать сьогодні ці державотворчі проблеми для кого-небудь більше ніж тоді, окрім самих українців? Економічний переділ світу тільки набирає своїх оборотів. Світ готується до війни за ресурси. Уже сьогодні світова спільнота відчуває нехватку продуктів харчування. Дорожчають енергоносії.

Україна досягла певних атрибутів самостійності і має статус суверенної держави. І ця нова молода держава Україна і далі знаходиться в оточенні вчорашніх "союзників" і "покровителів" по обидва боки Дніпра. А чи може хтось з впевненістю сказати, що оті вчорашні "покровителі" змінились у своїх бажаннях? Чи на стільки змінилась старенька Європа, яка дала у свій час світові Наполеона, Робесп'єра, Гітлера, Франка, Муссоліні, а чи німецька душа православної Московії з її петрами, катеринами, лєнінами і сталініми? Адже і зараз нуртують за межами української державності політичні сили готові (дай тільки можливість) розшматувати Україну, приєднавши її частини до "старих історичних державних територій". І ні для кого не секрет, що по Збруч - це "Польща", Крим - татарський, Севастополь - "исконно русский город", Закарпаття - це "Угорщина", Буковина і чорноморське узбережжя - "Румунія" і так далі. Напевне, цей список можна продовжувати якщо говорити про сепаратистські настрої творців харківсько-донецької "східної республіки" чи навіть новітнього галицько-волинського князівства. Згадаймо, що "велика вісімка" уже вициганила в Україні ядерну зброю в обмін на військові гарантії її незалежності, а тепер виявляється їй не жити без НАТО. З півночі Україну шантажують енергоресурсами. На західних ринках демпінгують стратегічний для неї металургійний експорт. То чи потрібен "цивілізованому світові" ще один сильний і могутній стратегічний конкурент, яким має усі можливості стати Українська держава?

І правда тут одна. Пожадливість до українських земель і нелюбов до самих українців виявляється не старіють. Вони лише мімікують у нові форми отого бердяєвського торгово-промислового імперіалізму. І відповідно співчуття сучасних "благодійників" до проблем української державності - це не більше як корисливо-фарисейське намагання відно-

вити колись утрачені "союзні" зв'язки. І коли після 20 років "демократичних реформ" ми чуємо, що українська економіка, як потужний національний ресурс так і не відбулась, то як тут не пригадати Івана Франка, який ще сто років назад писав: "...Австрія свідомо спиняла розвій економічної самодіяльності в Галичині... систематично душила і руйнувала в Галичині початки промислу і фабрик... щоб мати місце збуту для фабричних продуктів інших провінцій...". Навряд чи наші доморощені "інтегралісти" читали І.Франка. Бо чи спішили б тоді так безоглядно у СОТ? А можливо, він їм просто не цікавий. Бо одною фразою може зруйнувати усю їхню "інтеграційну" пропаганду, на якій вони заробили і збираються далі заробляти непогані особисті політичні і економічні дивіденди. Нам же, простим смертним "маленьким українцям", з усього вищесказаного варто зробити один простий висновок - лише невіглас і брехун може стверджувати, що економічні закони міжнародної конкуренції з віками змінюються. І що сьогодні вони інакші ніж в часи австро-угорського "Євросоюзу", з якого західна Україна вирвалася у 1939 році, коли на її територію прийшли чергові "визволителі" з більшовицького Сходу. Хоча після 1939 року усе повторилось знову. Тільки у ще гірших формах і звірствах проти українського народу.

Бо за спиною більшовицьких інтегралістів уже стояли ці самі сили міжнародного торгово-промислового імперіалізму, що і під час австро-угорського "союзу", який "систематично душив і руйнував в Галичині початки промислу і фабрик...".

Нічого не змінилось для української визвольної справи і сьогодні. А тому в Україні не йдеться про високі технології. Фінансування на розробку найсучасніших технічних досягнень української науки надійно блокується впливовим міжнародним економічним лоббі, а найкращі Українські вчені давно уже працюють на інтереси чужих держав. Тим часом вітчизняні "інтегратори" і глашатаї "векторної політики" і далі зайняті політичним дерибаном "українського вибору". Для них важливі не нові сучасні технології, не розвиток вітчизняного науково-технологічного потенціалу, не добробут і безпека українського, а важливіше вирішити проблему вступу до майбутнього "союзу", майбутнього політичного протекторату, який би убезпечив для них повічні владу, вольності та привілеї.

У цьому уся суть їхньої політичної непримиренності на засіданнях ВР у виборі векторного "стратегічного курсу". У цьому уся причина економічних незгод і негараздів Української Держави. Ось чому реформи "не ідуть", а національна ідея "не працює". Ось чому мільйони українців тиняються по заробітках, а українські ниви заростають

бур'яном. Бо лише через злидні і економічну кризу український народ можна спонукати (як і сто, і двісті літ тому) до чергового "добровільного" союзу через "всенародне волевиявлення". Примусити знедоленого українського громадянина поступитись правом на державу заради надії на кусок хліба.

Тому поки нас ще не зовсім роздягли вітчизняні "олігархи" і багаті "сусіди", найкращим союзом на цьому етапі має стати "союзний договір" усіх національно свідомих політиків і партій для вирішення назрілих внутрішніх соціально-економічних проблем. Наводити порядок потрібно починати з власного дому. А таким домом для усіх нас є наша держава - Україна.

Сьогодні усі патріотичні сили повинні утриматись від підтримки політики, яку нам підступно нав'язують різнокольорові "інтегралісти". Нам потрібні не НАТО, ЄС, чи ЕЕК, а державно-національна програма, обумовлена виключно поточними і стратегічними національними інтересами. Нам потрібно вийти з прокрустового ложа "вічних друзів" і "вічних ворогів" і керуватись вічними інтересами українського народу і Української Держави, а тому нам потрібна не стратегія розколу, а стратегія єднання задля вирішення загальнонаціональних соціальних і економічних проблем спочатку всередині молодого Української Держави.

А тому ті, хто прагне загнати не окріпнувші українське суспільство у черговий "союзний договір" ціною поступок власним державним суверенітетом, хто готовий іти на будь-які "компроміси" заради особистих політичних вигод, хто готовий провокувати в українському суспільстві розкол через механізм нав'язування "інтеграційних" і "союзних" проєктів, ставлячи під удар стратегічні економічні інтереси Української Держави є не ким іншим, як ворогом, який ненавидить і Україну, і український народ, в які патріотичні гасла він би не рядився.

Харківські домовленості В. Януковича - зрадлива перемога чи переможна зрада?

За 20 років незалежності Україні везло в одному. Усі її президенти були справжні гумористи, як відносно того, що і як вони робили з народом і державою, так і відносно власних оцінок щодо того, що вони сотворили.

Після здачі ядерної зброї, знищення стратегічної авіації, розкрадання і знищення українського флоту, гіперінфляції і здачі українських інтересів

щодо зарубіжних активів і золотовалютного запасу СРСР перший президент України Л. Кравчук, коли оглянувся на свої діяння з висоти своєї відставки, заявив "маємо те, що маємо". Народ з такого його висновку щодо власної діяльності сміється і до тепер. Л. Кучма після "лібералізації ринку", "поглиблення реформ", ваучеризації і "прихватування" його оточенням ласих шматків української економіки заявив: "Україна - не Росія". Цього разу народ уже лише криво посміхався. Але все одно було весело. Адже, як виявилось, хоч в чомусь ми від Росії таки відрізняємось. А саме тим, що "Україна - не Росія", а Кучма - не Єльцин. Президент Ющенко після політико-економічних досягнень свого правління напевно так і не зрозумів, що Україна, якщо і не Росія, то і не Америка, а він сам - не Буш і вже точно не Вашингтон. І це також по своєму розвеселяло суспільство. Аж поки незчулись, як отримали четвертого президента, який самою своєю персоною здатний довести і українцям і всьому світові, що Україна - і не Росія, і не Америка, і ми дійсно "маємо те, що маємо". І вже від одного цього факту, що "традиції" великої української політики не змінились, усім мало б знову стати затишно і весело. Бо "...як не бачиш того лиха, то скрізь здається любо тихо і на Україні добро...".

А лихо виявляється є. І якщо українське суспільство старається не помічати цього лиха ідеологічно, то воно вимушене переживати це лихо економічно. Як каже народна мудрість "від себе не втечеш". І рано чи пізно прийдеться подивитись і фактам, і правді у вічі. Вчора такою правдою і дзеркалом української громадянської совісті був В.Ющенко, який дразнив увесь лівий бік Дніпра НАТО і американським ПРО. Сьогодні таким дзеркалом громадянської совісті українців став також Віктор. Але вже під іншим прізвищем - Янукович. Той з перших днів своєї діяльності вирішив своїми харківськими домовленостями щодо перебування російського флоту пожартувати над своїм попередником, а заодно подразнити правобережжя. Але ж загальний курс Української Держави залишився незмінним! І це найбільший жарт українців над самими собою. Курс незмінний а політика пріоритетів міняється. То з чого починаються подібні парадокси української політики? З прізвищ президентів? З прізвища Янукович?

Чи можливо з чогось іншого. З чогось більш важливого чого українці за проблемами "перебування російського флоту" чи "вступу у НАТО" і іншим лукавим верхоглядством "мудрих політиків" не хочуть помічати. А саме того, що і держава, і народ, і влада уже давно за принципом "мовчазної згоди" живуть поза межами конституційного поля. Що давно корупційно-мафіозні вартості кольорових кумирів стали частинкою життя як "партійного активіста", так і пересічного українського "електорального

елементу". Що такі поняття як "демократія", "народовладдя", "конституція", "чесна влада" давно перетворились для широкого українського загалу не більше, як у передвиборчий жаргон своїх любимох кумирів. А сам цей "загал" відповідно опустився до того охлосу, якому уже нічого не потрібно крім "хліба і видовищ". Ось і веселимось. Ось і маємо видовища. Усе те саме тільки на новий лад. Показуємо один одному дулі від Криму і до Львова. А по великому рахунку нікому немає діла ні до державних інтересів, ні до "російського флоту" ні до НАТО, ні до євроінтеграції, ні до української, ні до російської мови, ні до Конституції, ні до економічних реформ. Бо за 20 років віз і нині там. Бо усі ці проблеми давно перетворились у політичне заробітчанство усіх без винятку політичних мегаблоків і "видовища" - для електорального загалу давно стали тим вічно обіцяним "теплим" панським кожухом великої української політики, тільки кожен раз навиворіт. А тому, завдяки такій мовчазній згоді між "хлопом і паном", між олігархами і їхнім міченим електоратом, Україна так і не дотягнула до самостійної державної політики, так і не зуміла висунути на вершину влади державника, який би дбав про інтереси свого народу. Ось де криються причини "харківського пакту" Януковича-Медведева, який нічим не гірший і не кращий від пакту, який у такий же неконституційний спосіб підписували Ющенко-Яценюк щодо вступу України у НАТО. Усе це сторони одної медалі, одної політики і одного курсу - курсу "інтеграції" держави Україна у нікуди. Курсу, який у своїх основах немає ні власної державної політики, ні власних державно-національних інтересів, ні власної державно-національної ідеї. А тому і маємо те, що маємо. Чим з точки зору нейтрального статусу держави відрізняється затування України в НАТО від продовження перебування російського флоту у Севастополі? Нічим, крім прізвищ "гарантів" і бізнес-інтересів груп, які їх оточують. Усе це політика поза конституційним полем України. А з точки зору персоніфікованих номенклатурно-волюнтаристських рецидивів перших осіб держави - це наслідок підло впровадженого в Україні принципу "політичної доцільності", яким фактично було замінено багато фундаментальних норм діючої на сьогодні української Конституції. Такий стан речей призвів до того, що і самі "гаранти" у такій "безпределній" державі перетворились у "голих королів", користуються державними інструментами влади виключно задля обслуговування економічних інтересів "своїх" бізнес-груп, замкнутих або на Москву, або на Вашингтон. Ось звідки брались політичні сентименти В.Ющенка до Вашингтона і звідки беруться відповідні сентименти В.Януковича до Москви. І цьому "бігу по колу" не буде кінця і краю аж поки влада і народ знову не повернуться у конституційно-правове поле прийняття

життєво-важливих політичних рішень. Поки не буде відмінена політ-реформа, яка потягнула за собою розбалансування механізмів здійснення влади в Україні, регламентно-парламентські розборки "коаліціад", законодавчо-процедурні поправки до виборчого законодавства і, як результат, тотальне порушення ряду правових норм діючої конституції України з боку депутатського корпусу Верховної Ради України. І коли при цьому народ, конституційні права якого брутально пограні продовжує мовчати, а його політична "еліта" починає жити по "поняттях", то тоді він і отримує антиконституційні рецидиви з боку перших осіб держави - слово "лідера" помаранчевого клану проти слова "лідера" біло-голубого чи біло-сердечного клану. А за кулісами вічні зради, зговори і політичні торги. А де Конституція? Де політична відповідальність, яка б наступала після "політичної доцільності"? Де правова держава і справедливий суд? Де ті критерії, по яких народ міг би орієнтуватись правильно чи не правильно поступає той чи інший вищий очільник держави? Де тут "влада", а де "опозиція"? Де система демократичних важелів і стримувань, яка б зупинила кожного хто посмів би посягнути на святая святих - Конституцію і національні інтереси народу?! Якби все це було і працювало, то тоді одного судового рішення було б достатньо, щоб дати по руках кожному, хто вийшов за межі правового поля Конституції і закону. І тоді проблема нейтрального статусу України відносно НАТО чи "російського флоту" вирішувалась би вмить. А так - "собака гавкає, а караван іде". В.Ющенко хотів американські ПРО і НАТО. Можна людськи допустити, що це дійсно йому видавалось "добром" для українського народу? Л.Кравчук здав ядерну зброю. Це також було для нього "його правдою" і його вкладом в "добро народу". Ю.Тимошенко повісила на шию народу десять мільярдів боргу МВФ. Можливо, для неї особисто це було великою перемогою і стратегічним "откровенням" щодо подолання кризи і "народного благополуччя". А для В.Януковича з його ментальністю і розумінням суті речей справжнім "добром" є сорок мільярдів для економіки в обмін на присутність флоту. І де тут істина? Де державна стратегія? І що тут може сказати "демократична опозиція" люмпенізованому і безправному українському народові, якому взагалі вже все одно як, кому і коли його "інтереси" "здали", "заклали" чи "зрадили". Був би кусок хліба на столі. Бо Україна - не Росія і не Америка, бо "маємо те, що маємо". А маємо те, що після 20 років "незалежності" усе українське суспільство опинилось біля розбитого корита української олігархічно-кланової "демократії". І кожен новий "гарант" латає це корито на свій лад. І шукає "цвяхи" у того "сусіда", який йому їх пообіцяє більше в обмін на "кусочок" суверенітету. Ось у чому різниця між державним

життям за Конституцією і державним життям за "політичними рішеннями" правлячих економічних груп. А тому справа не у прізвищах президентів і не в королях "на час", а в тих морально-етичних і морально-правових принципах, за якими живе суспільство і держава. І тому в той час, як американці і ті ж італійці готові судити своїх президентів чи прем'єрів навіть за "невинні шалості" донжуанства, українські політики і далі готові плювати в конституційний колодязь, з якого самі ж п'ють, заради "політичної доцільності" і власних цюхвилинних вигод. А в результаті суверенітету стає все менше. Як і грошей в економіці і бюджеті України. І це стосується як прихильників політики Януковича, так і його опонентів. У цьому суть політичної шизофренії українського політичного істеблішменту, який замість того, щоб чітко сформулювати державно-національний інтерес, і керуватись Конституцією насаджує українському суспільству "роздвоєння особистості" векторності зовнішньополітичного курсу. І тоді стається так, що коли міждержавна нафтогазова угода на "деяких додаткових умовах" з Росією підписується від імені прем'єра Тимошенко, це стає "великою перемогою" для "біло-сердечного електорату" і "національною зрадою" для біло-голубого, а коли це саме робиться від імені президента Януковича, то це стає "великою перемогою" для біло-голубого електорату і "національною зрадою" для біло-сердечного. Таких "зрадливих перемог" чи "переможних зрад" можна нарахувати безліч. І так буде доти, поки українці не визначаться в фундаментальних питаннях як державно-національних інтересів України, так і функціонування держави, політичної системи, відповідальності політиків і участі народу у прийнятті життєво важливих історичних рішень. Тому Україні потрібен не Литвин чи Янукович, Ющенко чи Тимошенко, Тигипко чи Яценюк. Україні потрібна Конституція, Закон і відповідальність політиків.

Векторні сублімації "українського вибору"

Вивчаючи вплив підсвідомих бажань людської психіки на її соціальну поведінку, один із світових психіатрів - Зігмунд Фрейд відкрив механізм "сублімації". З точки зору соціальної інженерії цей принцип можна екстраполювати і на ціле суспільство, як психоінформаційну систему, яка продукує свої ідейно-політичні пріоритети устами і поступками своєї культ "політеліти". Сказане відноситься, перш за все, до сфери політології, в якій переважає верхоглядний аналіз різного роду декларацій про добромисні наміри політичних діячів і партій при повному ігноруванні питання про невід'ємно супутні їм замовчувань. А коли замовчуються "замовчування", ми отримуємо чистої води пропагандистську маніпуляцію

суспільною свідомістю, коли справжні наміри "еліти" переходять у стан колективного "позасвідомого" і відповідно народ "не відає, що творить". Тобто суспільство починає діяти за принципом фрейдівських сублімацій коли економічні інтереси кланів стають "ідеологічними переконаннями" народних мас.

У площині "великої" української політики це проявляється на рівні "подвійних стандартів", коли таємні економічні сентименти кольорових кланів до тих чи інших позадержавних політичних центрів спричиняють сезонне поствиборче загострення ідеологічного роздвоєння суспільства у питаннях "українського вибору".

Найбільш радикально такі загострення проявились на теренах колишнього "юго-запада великої Росії" у південно-східного "електорату" під час енергійних спроб В.Ющенка на хвилі помаранчевої революції втягнути "исконно-руссіє землі" під американський військово-політичний протекторат. Тепер після реваншу "біло-голубих" і не менш енергійних сентиментів команди В.Януковича у бік Москви ця хвороба знайшла своє поширення на теренах колишнього галицько-волинського князівства, яке мислить свій "український вибір" категоріями геополітики австро-горських імператорів.

Тобто перший висновок, який випливає з цих векторних сублімацій "українського вибору" так це те, що сучасна доморощена політична "еліта" ні морально, ні духовно так і не виросла зі штанців васально-векторного минулого своїх великих попередників, яких творчий геній Т. Шевченка охрестив "варшавським сміттям і гряззю Москви".

А сучасне українське суспільство так і не змогло побороти в собі родову травму "визвольної української справи", якою оце "сміття і грязь" у всі віки підторговувало по обидва боки Дніпра, заради особистих економічних вигод та "вольностей і привілеїв непідвладного панства".

Так чи інакше, сучасний ідеологічно-світоглядний феномен векторності зовнішньополітичного курсу є не більше, як плід "безладних економічних зв'язків" уже сучасних безталанних "грязі та сміття", які у своїх пропагандистських побудовах так люблять посилатись на ті ж "історичні паралелі", по-фарисейськи освячуючи усі недоліки минулого в "патріотичні" пріоритети сучасного. Вони так і не змогли підняти вище "парафіяльного виду" своїх "батьків лукавих" і стали продовжувачами віковичного дрейфу "визвольної української справи" у чужі державно-національні організми, заради тих же маєтків, хуторів і банківських рахунків в офшорних зонах в обмін на шмат "суверенітету".

У цьому суть очевидної, але не зрозумілої широкому загалові безглуздості і нікчемності як зовнішньої, так і внутрішньої політики України, яка

уці 20 років була абсолютно позбавлена будь-якого внутрішнього державотворчого сенсу.

І це стосується усіх сфер соціальних, економічних і політичних інтересів держави і народу. При "червоних" Кравчуку-Кучмі задля "утвердження міжнародного авторитету України" відбувається ліквідація ядерної зброї, стратегічної авіації, здаються національні позиції у питаннях розподілу зовнішніх активів та золотовалютних запасів СРСР та інше. При "помаранчевих" Ющенко-Тимошенко "задля утвердження демократії і ринкової економіки" підписується скороспіла угода про вступ України у СОТ. Спікер-"фронтвик" А.Яценюк також постарався не відстати від своїх політичних "батьків" і прославився на міжнародному поприщі угодою з ЄС про "реадмісію". Національним "здобутком" цього "євроінтеграційного" кроку стало те, що тепер увесь багатомільйонний нелегальний транзитний "андеграунд" вихідців з Азії і Африки, які потрапили у Європу через Україну будуть депортуватись з Європи назад в Україну і утримуватись тут коштом державного бюджету. І при цьому, як відомо, після такої бурхливої діяльності помаранчевої "еліти" на "євроінтеграцію" український державний віз "і нині там". Україна так і не стала Європою.

А тому реванш "біло-голубих" і підписання "харківських угод" не є якоюсь несподіванкою чи виключенням з правил, а лише традиційним поствиборчим синдромом загострення колективної шизофренії, коли одне і те ж прагнення "драбинкової шляхти" до "інтергації" в один і той же період історичного часу має різні "ідейно-політичні" вектори.

У даному випадку турбує інше. Це "простота" і "безпосередність" білоголубого втілення "харківських угод" на тлі колективної істерії по другий бік кольорових барикад. А це вже є сигналом того, що Україна опинилась на порозі більш серйозних внутріполітичних катаклізмів, коли геополітичні інтереси "міжнародних гравців" вступають у фазу відкритого зіткнення руками керованих "позиції" і "опозиції". Тому можна допускати, що за всі роки незалежності, Україна ніколи не була так близько до громадянської війни і балканізації внутрішньої політики, як це сталось після підписання "харківських угод".

Зрозуміло, що такий "пінг-понг" щодо "стратегічного партнерства" з боку вітчизняної "драбинкової шляхти" ніколи не давав і не дасть Україні шансів на будь-які довгострокові державно-національні економічні перспективи.

Бо тільки-но провладні "королі на час" з властивою для них "безпосередністю" гучно заявили про свою рішучість "інтеграції" стратегічних галузей літакобудування, енергетики чи ВПК (та так, щоб добре було чути у Москві) у російський "економічний простір", то опозиційні

"голі королі" відразу ж гучно заявили (та так, щоб добре було чути у Вашингтоні), що вони ці "домовленості" ліквідують відразу на другий день після повернення "у владу". Але "під кого" ліквідують - це питання, як завжди, залишається відкритим. Нарівні "колективного підсвідомого". Ось де проблема національних перспектив "векторного" дискурсу зовнішньої політики України. І це дуже добре усвідомлюють "міжнародні гравці" по обидва боки Дніпра. А тому навряд чи ратифікація "міжнародними гравцями" будь-яких економічних "мега-проектів" з кольоровими "мега-лідерами" приведе до зміцнення економічного потенціалу суверенної України. Скоріше всього подібні економічні домовленості з боку "міжнародних гравців" потрібно сприймати як стратегію попереджувальної економічної нейтралізації України і гри на випередження з точки зору ймовірної перемоги на наступних виборах "чужого" кандидата і відповідно зміни вектора "державних інтересів" на прямо протилежний. А тому, якщо Європа в "добу Ющенка" встигла опрацювати український напрямок по лінії захоплення внутрішніх ринків через дискримінаційні угоди СОТ, що дозволило нашим "західним партнерам" значно підірвати внутрішній потенціал промислового та сільськогосподарського товаровиробництва України, то російські "друзі українського народу" в прищестя "доби Януковича" вирішили взяти реванш на такому пріоритетному для Москви напрямку, як енергетика, важка промисловість та літакобудування.

Таким чином, якщо ми проаналізуємо векторну стратегію вітчизняних "інтегралістів" через призму "інформації по замовчуванню", яка супроводжує усі політичні декларації кольорових кумирів про благі наміри, то відразу побачимо, що маємо справу з ідеологічними системами класу "троянський кінь", які нічого спільного з утвердженням українського політичного і економічного суверенітету не мають. По великому рахунку олігархічно-кланові фракції у ВР давно функціонують у режимі біржових "брокерів", які прикриваючись віртуальним "українським вибором", навперебій допродують суверенітет агонізуючої "української державності". Ось у чому головна причина "ідеологічних розбіжностей" українців по правий і лівий бік "сивого Дніпра".

І поки народ цього не усвідомить він і далі буде залишатись "натовпом" - об'єктом сублимативних ідеологічних маніпуляцій і інструментом політики ненависті з боку тих, хто державно-національні інтереси підміняє корпоративно-груповими і в такий спосіб перетворив об'єктивний інтеграційний процес міжнародної політики у джерело власного збагачення.

Тим часом нас уже не 52 мільйони. А своєрідна "стабільність" просліджується тільки на рівні загострення епідеміологічної ситуації, росту смертності та зниження якості життя народу. По самих оптимістичних

прогнозах населення України через 10-15 років скоротиться до 30 млн. На фоні детонування подібних проблем всі кадрові, оборонні та гуманітарні пріоритети кольорових кумирів є не більше як цинічним фарисейством. Усі їхні передвиборчі декларації на практиці обертаються подальшим руйнуванням системи освіти, охорони здоров'я, соціального забезпечення. Поглиблюється кадрово-технічна деградація збройних сил України. Офіцерський склад принижений до соціального ізгоя і позбавлений будь-яких перспектив отримати житло і матеріально забезпечити власні сім'ї. Скоро можуть настати часи, коли працювати, служити у війську і вчитись у майбутній "процвітаючій незалежній Україні" буде нікому.

Тому кожен, хто сьогодні борсається у цьому угарі "розгулу демократії", хто намарне намагається "викрутитись" з проблем, які з кожним днем наседають все більше і нічого не бачить ні позаду, ні попереду себе, повинен зупинитись і поставити собі неприємне запитання: - хто я, вільний громадянин чи нікчемний раб? Ось де основа для об'єднання і створення нової опозиції задля відродження України.

СОЛІДАРНІСТЬ

ЧАСТИНА IV

Національна ідея у контексті
трудової солідарності України

Україна зустріла 21 століття з тяжким вантажем минулого та з великими сподіваннями на краще майбутнє. Але за останні роки діяльність псевдореформаторів та лжедемократів довели країну до національної катастрофи. Зміни в інститутах та механізмах влади призвели до повної безвідповідальності держави за вирішення соціальних проблем. Реалізовані на практиці методи приватизації, система економічних відносин зумовили концентрацію суспільного багатства в руках вузького кола власників. Таким чином в Україні не відбулось революційного прориву до громадянського суспільства. Більше того, влада в Україні опинилась в руках кількох ворогуючих між собою фінансово-промислових груп, а українська демократія перетворилась на інструмент маніпуляцій з боку олігархічних кланів і втратила функцію забезпечення народовладдя в державі. Виконавча та законодавча влада втратили будь-який інтерес до проблем суспільства і держави. Вони повністю зосереджені на збереженні здобутих політичних позицій, які дозволяють їм проводити політику збагачення олігархії за рахунок привласнення загальнонаціональних багатств, нещадної експлуатації природних ресурсів країни та праці громадян України. Наслідки такої політики загальновідомі: масове безробіття та бідність, міжнаціональні та міжконфесійні конфлікти, розповсюдження епідеміологічних захворювань та наркоманії, втрата державою здатності ефективно реагувати на природні та техногенні катаклізми та катастрофи. Ця політика має бути змінена як така, що суперечить загальнонаціональним інтересам та веде до подальшого розшарування суспільства та зубожіння більшої частини населення, до втрати національної незалежності та порушенню державної цілісності країни.

Звичайно, багато чого сталося з мовчазного потурання народу, який вірив тим, хто обіцяв йому заможне життя і європейський вибір, стрімкі українські прориви і велику красиву Україну. Реальність виявилась іншою. Українці через свою легковажність та марновірність понесли великі соціальні жертви. І лише опинившись на порозі Великої Кризи, вони почали усвідомлювати, що лише від них самих буде залежати в якій державі вони житимуть завтра. А тому, коли парламентські авантюристи знову зробили спробу протягнути політичний дерибан через чергові-позачергові вибори, "електорат" сказав їм СТОП. Сімдесят відсотків респондентів під час соціологічних замірів сказали їм рішуче Ні. Стало зрозуміло, що народ так просто "на ура" вже більше не візьмеш.

Передвиборча істерія відразу стихла. І парламент "запрацював" у своєму звичному режимі.

Для новітньої історії України політична суєта навколо призначення-відміни позачергових виборів 2007 року не стала ні сенсацією, ні якимось одкровенням. І все якось швидко "забулося". Насправді ж ця подія стала переломною для України з точки зору соціальної поведінки суспільства відносно того, що відбувається у вищих ешелонах влади. З моменту, коли більшість українських виборців відмовилась бути статистами парламентсько-кланових розборок стало очевидним, що народ позбавив "парламентські політсили" і їх вождів своєї довіри на управління державою. Ось головна причина того, чому чергові-позачергові парламентські вибори не відбулись. Патова ситуація навколо чергової "парламентської кризи" фактично стала початком реальної політичної кризи в Україні.

Глибока Економічна Криза, яка прийшла вслід за кризою політичною остаточно зірвала овечі шкури з різношерстих і різнокольорових хижаків великої української політики. Вона не тільки оголила державну нездатність пануючого режиму до прийняття дієвих рішень, а й продемонструвала усю бездарність його політики щодо вирішення нагальних соціально-економічних проблем. Саме життя почало змушувати суспільство самостійно шукати шляхи виходу з ситуації яка склалась. Іншого вибору в нього просто не залишилось.

В Україні з'явився трудовий рух "Солідарність".

Історія драматичної української долі, засвідчила нам одну важливу обставину. Попри роз'єднаність і чвари "українського панства", трудовий люд у часи смертельної небезпеки завжди знаходив у собі сили згуртуватись і піднятись на боротьбу і за свої соціальні права, і за свою національну ідентичність, і за політичну незалежність своєї Батьківщини - України.

Така смертельна небезпека, яка несе загрози і нашому добробуту, і нашій безпеці знову стоїть на порозі нашої Української Хати. Казенний чобіт кризи з натиском гупає у двері кожної української родини. Інформаційні зведення у чергових випусках новин нагадують репортажі з лінії фронту. Впав і закрився ще один завод, завалилась ще одна шахта, рейдери захопили ще одне підприємство. Наростає криза неплатежів і

заборгованостей, стогне і депресує кредитно-фінансова система. А на владному "олімпі" процвітають інтриги і корупційні скандали. Богемні журнали публікують "десятку найвпливовіших і найбагатших людей" України. Хто ці люди? Де вони взяли свої захмарні статки? Які такі таланти привели їх до мільярдних банківських рахунків в той час як більша частина народу доведена до стану рабів і жебраків? Чи не ці "найвпливовіші люди" країни і є головною причиною народних бід і державної розрухи. Чи не вони сіяли розбрат і ворожнечу в українському суспільстві, обкрадаючи його морально, матеріально і політично. Чи не вони, через куплені ЗМІ формували у нього свідомість "біомаси", яку вони час від часу задурюють передвиборчими обіцянками, щоби нею володіти і правити. До цієї "біомаси" належать усі: і прості трудівники, і селяни, і вчені-інтелектуали, і українське офіцерство, і українські фермери, і представники малого та середнього бізнесу, і лікарі, і інженери, і вчителі. Тобто вся трудова Україна. Всі люди праці. Винятків нема. Для "десятки найвпливовіших" це гумус, перегній, з якого буйним цвітом проростають іноземні банківські рахунки "національного капіталу". І тому ця "десятка найвпливовіших" і далі готова дерти "три шкури" з кожного українського громадянина, лише б порятувати себе і свої статки.

Звичайно трудящий люд не мовчить. Він пробує боротись. Пробує відстоювати свої права. Пробує протестувати. Але поки що спорадично, неорганізовано, стихійно. Так би мовити "в останній момент". Коли вже пізно. Коли грім вже вдарив. Коли фабрика чи шахта уже закрита, коли урожай гниє в полі і вимушено продається за безцінь. Коли земля "несільськогосподарського призначення" в зоні обласних і столичного центрів уже по-шахрайськи присвоєна і десятки разів перепродана. Коли криза вже хазяйнує у холодній і голодній українській родині. Коли селянин, чи фермер, робітник чи інженер, вчитель чи лікар зустрічає своє громадське пробудження безробітним, безправним і безземельним.

Тільки за останній 2009 рік було закрито сотні виробництв. Це призвело до того, що сотні тисяч працездатних людей були викинуті на вулицю і поповнили армію безробітних. Прогресуюче безробіття часто маскується правлячим режимом під неповний робочий день (для прикладу, на деяких підприємствах сільськогосподарського машинобудування такий "неповний робочий час" складає кілька годин на тиждень!). Або під відпустки "за свій рахунок" (відомо, що у такий "відпустці" уже багато років знаходиться багатомільйонна армія українських

заробітчани-нелегалів, які вимушені були покинути Батьківщину і їхати за кордон у пошуках куска хліба).

Тим часом українська держава день за днем тихо помирає. Гривня девальвує, тануть експортні потоки, росте бюджетна "дірка", збільшуються міжнародні фінансові борги, зменшується кількість населення, буйним цвітом процвітає наркоманія, алкоголізм, туберкульоз, СНІД. І на увесь цей державний безлад накинута невидима удавка мільярдних кредитів.

Не важко спрогнозувати, що соціально-економічна ситуація в країні буде загострюватись і, відповідно, сила народного невдоволення буде наростати. Потік соціальних протестів буде ставати все більш потужним і нестримним. І ця невідворотна стихія люмпенізованого народного гніву несе у собі різноманітні загрози для цілісності і безпеки Української Держави.

Тому потреба в організації, яка вийде з народу, буде створена народом і діятиме в інтересах народу, вкрай назріла і на часі. Настав момент створити той ідейно-організаційний плацдарм, який дозволить мобілізувати українське суспільство у русло конструктивної політичної боротьби, відтворить внутрішню єдність народу і спрямує його соціальний гнів на тих, хто причетний до народногосподарської розрухи в державі.

Саме з такою метою був задуманий і організований Всеукраїнський трудовий рух "Солідарність".

Причини катастрофи

Симптоми української катастрофи проглядались ще в далекому минулому. Але лише окремі віддавали собі відлік у значенні цих симптомів.

Звичайно, що для більшості думаючих українських громадян давно не є секретом, що економічна криза в державі починалась не вчора і не в той злочасний рік, коли рухнули активи світових фінансових установ. Вона почалась тоді, коли з мовчазного потурання новоявлених лідерів національно-демократичного табору номенклатурна каста партійних функціонерів перехопила у народу владу і насадила йому ту лінію суспільно-політичної поведінки, яка і призвела до тотальної суспільно-

економічної кризи. Сьогодні ж, коли результати їхньої діяльності очевидні і народ пожинає плоди свого власного марновірства і наївності, нам варто звернути увагу на речі, які відіграли не останню роль в тому, що ми опинились в такому скрутному становищі.

Якщо послухати придворних експертів і аналітиків, які регулярно на телеканалах та в інших ЗМІ коментують першопричини краху національних сподівань українців, то головною причиною наших державних невдач є мнимі "економічні прорахунки". В той же час, політично збанкрутіла правляча Система намагається делегувати у велику політику когорту "нових облич", і "младореформаторів", які нібито мають ці "прорахунки" виправити. Зрозуміло, що у такий спосіб Система прагне уникнути політичної відповідальності за скоєні перед народом економічні злочини, а заодно законсервувати існуюче становище, забезпечивши спокійну старість для своїх "хрещених батьків" та "достойне майбутнє" для їхніх родин. Менше всього подібні "младореформатори" схильні бачити в українській державі щось більше ніж "бізнес-проект". Велику фабрику кування власного благополуччя. Тому не дивно, що всі свої зусилля вони зосереджують на тому, щоби підмінити морально-духовну основу народу мафіозними вартостями створеної ними Системи, пробудити в нього споживацькі інстинкти і таким чином позбавити внутрішньої морально-духовної єдності. Власне того, що і робить його народом. В силу такого системного оболванювання українське населення заіснувало на рівні "хліба і видовищ" в умовах псевдодемократичного трудового табору, керованого кольоровими олігархічними угрупованнями.

Тим часом старі і нові "младореформатори" і далі обіцяють "нагодувати" народ, якщо він за них проголосує. Хоча, насправді, вони не тільки не збираються народ "годувати", але й уяви не мають де взяти кошти на покриття діючих на сьогодні соціально-принизливих зарплат і пенсій працівникам освіти, культури чи бюджетних установ. Все, на що здатні "професіонали" і "прагматики" правлячої Системи, так це взяти ще один кредит від міжнародних фінансових установ, щоби забезпечити собі спокійне існування на період своєї політичної каденції і створити комфортні умови для чергового дерибану бюджету і залишків народного майна. Єдиним економічним ноу-хау доби президентства Л.Кучми за прем'єрства В.Ющенка було отримання кредиту МВФ. Єдиним "економічним проривом" доби президентства В.Ющенка за прем'єрства

Ю.Тимошенко стало отримання кредиту МВФ в 10 млрд. доларів. Єдиною антикризовою альтернативою уряду Ю.Тимошенко з боку біло-голубого уряду М.Азарова за президентської каденції В.Януковича стало отримання кредиту МВФ у розмірі 19 млрд. доларів. Питання хто, яким чином і за рахунок чого буде ці кредити повертати - залишається відкритим.

І тепер, коли народ і Україна знаходяться на краю економічного провалля, ми повинні отямитись, ми повинні пробудитись і усвідомити, якщо український народ і українська держава ще існують, то тільки тому, що Бог дає нам шанс переосмислити усе пережите за останні 20 років і зробити правильні висновки з того, як ми жили, чого прагли, на кого надіялись, за ким ішли, кого обирали і як потрапили у таке важке становище. Бо держава, в якій ми живемо - це ми самі. Бо влада, яку ми маємо - це також ми самі. Бо які ми, яке наше відношення до самих себе, такими є і наше соціальне буття і наша держава, і наша влада, яку ми самі ж для себе і обираємо. Прийшов час осмислити морально-етичні причини нашої економічної і політичної катастрофи. Без такого осмислення ми ніколи не зрозуміємо - чому національна ідея "не спрацювала", чому в народі немає єдності, чому його еліта безідейна і безпринципна, чому Україна захлинається у безробітті, засиллі злочинності та злиднях, а народ продовжує терпіти і мовчати? Чому влада аморальна, а держава зруйнована?

Чому національна ідея "не спрацювала"?

Самим страшним для правлячої Системи є відродження національної ідеї. Достатньо повести правильну внутрішню економічну політику, яка б відповідала інтересам народу, і ми відразу побачимо сплеск народного ентузіазму і народного патріотизму. В суспільстві відразу пробудиться енергія, необхідна для оборони і порятунку своєї Української Держави. Історія знає багато подібних прикладів серед інших народів. Тому я готовий стверджувати, що будь яка серйозна і чесна соціальна політика може стати ефективним каталізатором росту національної самосвідомості. Це прекрасно розуміють політичні ставленики правлячої Системи. А тому роблять усе, щоби опустити широкі народні маси до рівня крайнього матеріального і духовного зубожіння, люмпенізувати його і зробити нечутливим до таких морально-етичних понять, як Батьківщина і Патріотизм. Бо коли народ втрачає свою духовну сутність, свою історичну пам'ять, він втрачає і свою

Батьківщину, і свою національну самосвідомість, і свою національну ідею. Тому щоби остаточно утвердити свою паразитарну систему влади над українським народом, вони - ставленики Системи, цілеспрямовано "опускали" національну свідомість українців до рівня безвідповідального міщанського стада.

У такий спосіб вони намагались підмінити державну ідею і патріотизм сурогатом ліберально-споживацького плюралізму, замішаного на психології вчорашнього совка. Яскравим взірцем таких ідеологічних диверсій проти української державності є кришовані тими ж олігархічними кланами - "комуністи" і так званий "союз лівих сил". Треба розуміти, що на відміну від європейського лівого руху, який працює у державно-соціальному форматі, і є справжньою опорою представників найманої праці "наші" ліві - це скоріше агенти впливу чужих позадержавних політичних центрів. І вони не стільки вирішують соціальні проблеми трудящих України, скільки на цих проблемах спекулюють задля досягнення зовсім іншої мети - дискредитації української державності як такої. Саме ненависть до Української Держави зробила їх союзниками олігархічних кланів у спілці, з якими вони зробили все, щоби національна ідея не запрацювала ніколи. Це в свою чергу породило феномен громадянської байдужості і апатії до політичних процесів, які відбуваються в державі. Звідси соціальна інертність і невключення в політичний процес так званого "середнього класу" і його багатьох гетьманичів, які не можуть піднятися вище "безсилої насолоди плебейського плачу" і політики "парафіяльного овиду", обмеженої своїми власними корпоративними інтересами. Ось що є головною причиною нашої великої національної поразки на шляху державобудівництва.

Встановлюючи діагноз хвороби нашої державної неспроможності, ми повинні констатувати, що дискредитація національної ідеї почалась тоді, коли економічний патріотизм був заміщений філософією так званого "лібералізму". Цілеспрямоване приниження ідеологами "лібералізму" національної держави стало першим поштовхом до втрати суспільством морально-етичних мотивацій національного патріотизму. А це, в свою чергу, дуже швидко привело до втрати соціальних ціннісних орієнтирів і породило дрімуче споживацтво.

Незримо, але невпинно суспільство розділилось в собі і почалась війна всіх проти всіх. І коли в якийсь момент мова пішла про великий куш і величезні гроші, на кін пішли і власна совість, і власний патріотизм.

"Золота лихоманка", як вірус, заразила всіх. Усі, від мала до велика, від найголовнішого провідника-президента до останнього клерка найменшої державної установи, почали "робити гроші". Бабки, бабки, бабки! Ось що стало новою національною ідеєю постгеноцидного українського совка! Боротьба за "місце під сонцем" прибрала загальнонаціонального характеру. Хто міг "хватути" галузь - брав галузь. Хто міг "хватути" завод - брав завод. Хто міг "хватути" трактор чи комбайн - брав трактор чи комбайн. Аж до гвіздка і цегли зі спустошеного корівника! І в цьому злочинному угарі суцільної брехні і демагогії, на цьому ярмарку честолюбства і фарисейства ми незчулися, як вся українська держава і вся українська економіка стрімко покотились до Руїни 2010. Держави не стало зовсім. Повний параліч влади. І нестримна стихія вільного від будь-яких соціальних зобов'язань мафіозно-кримінального ринку. Національна ідея "не спрацювала". А чи була?

Тому наші перемоги на соціально-економічних фронтах лежать через ідейну боротьбу на фронтах морально-ціннісних і світоглядних. Без переорієнтації морально-ціннісних орієнтирів українців зі споживацько-мафіозних вартостей на соціально-патріотичні і державно-національні, ми не зможемо досягнути і тих конституційно-демократичних вартостей, які б хотіли вкласти у зміст Української Держави. А це означає, що ми повинні повести безкомпромісну ідейну боротьбу як з прибічниками повернення у сталінсько-більшовицький трудовий табір, так і з ідеологами ліберально-мафіозної України. І тут без національної ідеї не обійтись.

А щоби усвідомити чому національна ідея "не спрацювала" до сих пір, ми повинні вийти з того, що головною причиною наших державних невдач залишається відсутність цілісної національно-державної ідеології, яка б визначала внутрішню і зовнішню політику України і відсутність лідерів, здатних втілити таку політику в життя. Тому без створення нової народної сили орієнтованої на інтереси держави, без появи нового соціально-патріотичного руху, орієнтованого на забезпечення культурних і духовних потреб українського народу, розмови про будь-які "економічні прориви" чи українське "економічне диво" - це лише мрії, надії, або звичайне словоблуддя, фарисейство і цинічний обман. Більше того, в умовах політичної і економічної невизначеності люмпенізовані бездієйністю і дезінформацією широкі народні маси запросто можуть стати зняряддям антидержавних елементів, які працюють проти України.

Таким чином пробудження соціальної солідарності українського народу має бути одночасно і пробудженням національно-патріотичної солідарності навколо побудови власної держави. Без одного не може бути і іншого. Ось у чому секрет наших вчорашніх поразок і наших майбутніх перемог.

Тоді і тільки тоді, коли широкі народні маси усвідомлять, що моральність суспільства це обоюдогострий меч, який карає кожного за його байдужість і безвідповідальність руками тих, хто цією байдужістю і безвідповідальністю вміє скористатись, в Україні з'явиться сила, здатна організувати і провести реформи в інтересах держави і народу.

Об'єктивні передумови національно-демократичної революції

Як би там не розпинались дипломовані лакеї Системи, що криза, "якої в Україні не було", уже "подолана" і українська економіка швидко "пройшла дно", сьогодні очевидно всім і по обидві сторони політичних барикад, що Система в такому вигляді як вона є - приречена. Необхідні серйозні зміни. А тому усі заговорили про "перезавантаження держави". У чому ж сенс такого "перезавантаження зверху"? Відповідь дає саме життя. Якщо скласти до купи усі наміри і плани кольорових мегаблоків щодо "поглиблення реформ", то знову отримаємо модель непорушної Системи, яка хоче вижити за рахунок інтересів трудової України. Суть такого "перезавантаження зверху" проста - давайте все міняти тільки нас не чіпайте.

А тому будь-яке "перезавантаження" держави у виконанні політичних ставлеників правлячої Системи - це імітація перемін. І більш нічого.

Вони і далі будуть забезпечували бізнес інтереси своїх фінансових хазяїв. Кадрова політика Системи і далі буде орієнтуватись на кадри, чиї ділові і моральні якості не стоятимуть на перешкоді безкарного грабунку національних багатств українського народу. А розмови можновладців про те, що необхідно роз'єднати владу та бізнес і далі залишатимуться політичними побрехеньками для довірливого "електорату". Як вони можуть роз'єднати неподільне!? Як вони можуть піти проти Системи, яка їх годує!?

Згадаймо хоча б помаранчеву революцію і реприватизацію "Криворіжсталі". Цей бойовий трофей оранжєвих "якобінців" у боротьбі

з антинародним "режимом Кучми". І чим закінчилась ця "реприватизація"? Ніхто до сьогодні не може пояснити куди поділись гроші за продану і перепродану "Криворіжсталь". Не зміг цього зробити у свій час і фінансовий директор усієї цієї революційної оборудки В.Пинзеник. В той час, коли він критикував своїх політичних конкурентів, вираховуючи до копійки де і коли вони крали, коли аналізував стан української економіки до розвалу якої він ще у часи Л.Кравчука сам приклався, коли справедливий і "опозиційний" малював на телеефірах графіки і схеми порятунку України і економічних проривів, складалось враження, що від прискіпливого ока цього доктора економіки ніщо не може схватись. Але коли його, уже повноважного міністра фінансів питали, на що і куди було витрачено кошти від продажу "Криворіжсталі", він лише невиразно починав мичати. Мичить і до тепер. "Криворіжсталь" стала "летючим голландцем" помаранчевої революції. Ніби і "реприватизувалась", і гроші ніби платили, а нема ні одного, ні іншого. Не важко здогадатись, що так буде і в майбутньому. Система буде залишатись вірною собі. Тому "перезавантаження держави" у виконанні правлячих кольорових мегаблоків не буде означати нічого іншого, як консервацію діючого стану речей, поглиблення економічної кризи і подальше накопичення всіх соціально-політичних негараздів з нею пов'язаних. І саме постмайданна Україна стала цьому яскравим підтвердженням.

Багато хто з тих, хто ще вчора щиро вірив і гаряче підтримував речників "ідеалів майдану" і інших пізніших кольорових "демократичних опозиціонерів" зрозуміли, що мають справу з політичними перевертнями. Що їхні демократично-патріотичні гасла і вимоги законопорядку не більше, як ідеологічна мішура тих же вовків в овечих шкурах, які лягають спати "коаліцією", а прокидаються "опозицією". Для них стає все більш очевидним, що лише організовані і скоординовані виступи народу можуть зупинити катастрофічний розвиток подій в Україні. А тому уже не за горами той час, коли "верхи" остаточно не зможуть, а "низи" остаточно не схочуть. Майже 80 відсотків населення вважає, що в Україні взагалі немає демократії, так як правлячий режим не рахується з волею народу. 70 відсотків населення вважає, що вибори, згідно правил запроваджених правлячим режимом, фальсифікуються і є нечесними. Більше 80-ти відсотків виступає за державне регулювання економічними процесами. А це означає, що сформована критична суспільна маса, яка здатна підняти на організований активний спротив задля захисту своїх людських і громадянських прав та на відновлення конституційного ладу в Україні. Усе це створює сприятливі умови для проведення справжнього "перезавантаження держави" в інтересах усього українського суспільства.

Якщо ми поведемо боротьбу з Системою безкомпромісно і з твердою вірою у праведність нашої справи, успіх не примусить нас довго чекати. Перемога буде за нами!

Сьогоднішній тріумф байстрюків "режиму Кучми" завтра обернеться їхньою повною політичною поразкою.

Український патріотизм як рушій "перезавантаження держави"

Ми повинні усвідомити - перший бій за незалежність і демократію довжиною у 20 років український народ програв. Правлячі номенклатурні клани зуміли втримати ініціативу, закріпити свої позиції і взяти під контроль управління державою. Оформившись структурно в Систему, і безкарно розкрадаючи державну казну, вони захочуть діяти так і в майбутньому. Тому соціальна боротьба трудящих України за свої права без боротьби політичної за сильну справедливу Україну є безперспективною. Подолати у локальних соціальних "боях" такого могутнього і підступного ворога, яким є олігархічно-номенклатурна кліка неможливо. Для справжньої перемоги трудової України над олігархічно-мафіозним "національним капіталом" потрібне об'єднання всіх зусиль народу, усіх протестуючих груп, які уже стали на шлях боротьби за свої людські і соціальні права і свободи. А для цього потрібна спільна ідейна основа і єдина велика мета. Потрібна спільна стратегія і спільна організаційна основа.

Тому наш трудовий рух Солідарність має стати не просто рухом соціальним, рухом правозахисним чи рухом громадсько-профспілковим, - він має бути одночасно і рухом патріотичним. Лише тоді наш трудовий рух зможе стати організаційно-ідейним плацдармом для відтворення внутрішньої єдності українського народу. Наша боротьба має бути не тільки боротьбою за соціальні інтереси тої чи іншої соціально-професійної верстви, наша боротьба має стати боротьбою за соціальну, політичну, економічну і національну справедливість у масштабі цілої Української Держави.

Тому трудовий рух Солідарність має бути рухом соціально-патріотичним, соціально-державницьким і рухом культурно-національним. Рухом в основі якого має лежати національна ідея і ідея справедливої Держави.

У цьому контексті наївно і недалекоглядно було б думати, що достатньо отримати владу, очолити чиновницько-бюрократичний апарат і державно-економічна програма "перезагрузки" автоматично буде втілена. За останніх два десятиліття історії пострадянської України маємо достатньо доказів, що це далеко не так. Уже не раз політики у своїх передвиборчих програмах пропонували українському суспільству різні економічні проєкти - і по відродженню села, і по розвитку наукового потенціалу України, і по розвитку промисловості з машинобудуванням. Усі вони так і залишились мертвонародженими дітьми великих українських надій. Для їх реалізації бракувало єдиного - політичної волі "верхів" і патріотичного мислення "низів".

Тому поряд з організацією соціальної боротьби лідери трудового руху "Солідарність" повинні проводити широку роз'яснювальну роботу і сформувані в широких народних масах спільний погляд на роль, функції і місце держави в житті народу. Створити у свідомості народу новий державний ідеал, який би пробудив патріотичний ентузіазм в середовищі широких народних мас. Поклавши таку велику мету в основу нашої соціальної боротьби, ми отримаємо довіру і підтримку народу на всі необхідні політичні і економічні перетворення.

Перспективи українського соціально-патріотичного пробудження необхідно шукати у чесних відповідях на запитання: чому після 19 років "демократичних реформ" український народ дійшов до крайньої межі злиденності? Чому національне багатство, створюване не одним поколінням, опинилось у руках кількох родин колишніх компартійних функціонерів і криміналітету, а мільйони висококваліфікованих українських спеціалістів потрапили у наймане рабство за межами Батьківщини? Чому населення України катастрофічно зменшується, а соціальні програми сприяння сім'ї не працюють? Чому поповнення соціального бюджету українських родин відбувається не за рахунок введення нових економічних потужностей, а за рахунок блюзнірської політики "заробітчанських інвестицій"?

І поки ми не усвідомимо, що всі наші негаразди знаходяться в нас самих, поки ми не захочемо власними руками покласти край своїм стражданням, доти ми не станемо в повному розумінні народом. Поки

ми не почнемо організованої боротьби, поки не станемо єдиним трудовим фронтом за свої людські, соціальні і національні права, нам не бачити справедливої України в якій ми хочемо жити. А правляча бидлоеліта і далі буде тримати нас за біомасу і вести себе з нами як з тупим електоральним стадом. Поки ми не отямимось від зваб матеріальних фетишів і не повернемось до справжніх моральних вартостей, ми не зуміємо віднайти справжніх причин наших державних поразок, не зможемо подолати меншовартісного принципу "маємо те, що маємо" і вийти у вимір усвідомленої боротьби за сильну справедливу Україну.

Прийшов час почути нашого власного великого національного пророка Т.Шевченка, який продовжує з вічності надоумлювати нас "вчитися так, як треба"! І "мати свою мудрість"! Не довіряти тим, хто сподобляється "варшавському сміттю і грязі Москви"! Тим, хто веде український народ у "розриту могилу" бездержавного буття. Хто намагається всіма можливи способами дискредитувати національну ідею, національно-духовні вартості, позбавити українців своєї історичної пам'яті та героїзму "прадідів великих". Не довіряти тим, хто під прикриттям "прагматизму" намагається насадити українцям свої власні примітивні споживацько-мафіозні вартості і таким чином створити з нього "економічне стадо" і бездумний електорат.

Ще трагічніше коли повний провал державобудівництва, вмотивований виключно економічними "прорахунками" знаходить емоційний відгук у середовищі інтелектуальної еліти. Тих, хто зваблений посадами та привілеями демонструє "святе невідання" і прикриває економічний геноцид українців фіговим листком мнимих культурницьких здобутків, на рівні загнаних у резервації північно-американських індіців.

Звичайно, у такій позиції предстаників інтелігенції можна знайти не менше прагматизму ніж у самих "менеджерів" правлячої Системи, яким вони прислужують. І хоч, можливо, це явище не є таким поширеним, але достатнім, щоби дезорієнтувати українське суспільство і направити його на хибний шлях "поглиблення" "реформ" і "виправлення" допущених "помилко", не зачіпаючи при цьому політичного укладу самої антинародної Системи.

Трудовий рух "Солідарність" у контексті робітничого руху України

Торкаючись теми діалогу "найманої праці" з "капіталом" в сучасній Україні, ми повинні вийти з того, що без залучення широких народних мас

перетворити Державний апарат з вальяжного рекетира у мозковий центр по створенню справедливого демократичного суспільства - неможливо.

Тому, шукаючи максимально ефективні шляхи для досягнення поставленої мети, наш трудовий рух "Солідарність" звертає свої погляди у бік трудових колективів. Що ми маємо у цьому напрямку на поточний політичний момент? Почнемо з того, що за роки незалежності український профспілковий рух також не оминули деструктивні та дегенераційні процеси. Профспілкові функціонери так і не зуміли стати справжніми виразниками інтересів трудової України. Вони не змогли виконати покладеної на них історичної місії у формуванні європейських механізмів соціального діалогу між працею і капіталом.

Тому, коли українська економіка почала зазнавати перших рейдерських ударів з боку "реформаторів", коли закрились перші фабрики і заводи, а викинуті на вулицю трудящі маси опинились без підтримки і соціального захисту, усі політично активні елементи профспілкового руху почали покидати це застійне болото "школи комунізму" і шукати нових форм боротьби за свої соціальні інтереси. Так в Україні з'явилися перші паростки незалежного профспілкового руху.

Але їх також не оминули процеси внутрішнього розкладання. І з часом частина цих вільних профспілкових радикалів опинилась у фінансових тенетах новоявлених бізнес-політичних груп. Інші, не витримавши конкуренції, зійшли з дистанції. Ще інші окріпнули і продовжили боротьбу. Усе це негативно вплинуло на політичну самосвідомість трудових колективів і привело до дезорієнтації трудящих мас щодо цілей і завдань їх профспілкових організацій. І як наслідок, породило внутрішній розкол і глобальний хаос у профспілковому русі України.

Враховуючи вище перелічені фактори, трудовий рух "Солідарність", як рух соціально-патріотичний, бачить необхідність прийняти участь у створенні нової консолідованої сили на базі розрізаних і часто неорганізованих зусиль чесних профспілкових лідерів у боротьбі за соціальні права трудової України.

Суть цієї стратегії полягає в тому, щоби розрізаним і неефективним спробам чесних профспілкових лідерів протистояти ущемленню соціальних прав людей найманої праці, надати характеру загальнонаціональної політичної боротьби за створення цивілізованих, правових механізмів діалогу праці і капіталу. Адже без таких механізмів не збулась би ні одна європейська демократія. На них вона тримається і по сей день. Ми вважаємо, що без вирішення проблеми в цілому будь-яка локальна боротьба завідомо приречена на провал. А тому боротьба за соціальну справедливість закономірно має перерости в боротьбу за сильну, демократичну

державу здатну таку справедливість забезпечити. І для цього потрібна ідейна організуюча сила, якою має всі шанси стати загальноукраїнський трудовий рух "Солідарність".

Озброївшись соціально-патріотичним світоглядом і об'єднавшись навколо боротьби за соціальну, національну і економічну справедливість, трудові колективи і профспілкові організації знову зможуть стати суб'єктом політичного процесу і таким чином виставити і реалізувати свої власні політичні цілі і завдання. Ставши організованою силою, трудящі України досягнуть і головного завдання, яке стоїть перед кожним свідомим громадянином України - побудування власної справедливої, демократичної, унітарної держави, ім'я якої - Україна.

Саме тому профспілки мають відіграти важливу роль в організації і становленні нового потужного соціального руху, яким на перших порах має бути трудовий рух "Солідарність". І лише в ході такої соціальної боротьби українське суспільство прийде до розуміння щодо необхідності повного зламу правлячої антинародної Системи, яка стоїть на перешкоді демократичних перетворень.

І коли ряди трудової України зімкнуться, ми знову станемо єдиним народом, який виконає свою історичну місію перед лицем майбутніх поколінь. Це і є кінцевою метою Всеукраїнського трудового руху "Солідарність".

СОЛІДАРНІСТЬ

ЧАСТИНА V

Проблеми реалізації
демократичних прав
українського народу

Існуюча в Україні система є злочинною і не відповідає інтересам народу

Інтерв'ю Віктора Горобчука (червень 2009 р.).

- Пане Вікторе, ви виступаєте з ініціативою проведення всеукраїнського референдуму. Можна більш детально, що за референдум, які питання пропонується на ньому розглянути?

- Так, дійсно, Всеукраїнський трудовий рух "Солідарність" буде проводити збори громадян з ініціювання Всеукраїнського референдуму. Ми будемо пропонувати розглянути на референдумі чотири питання.

Перше - повернення до мажоритарної виборчої системи.

Друге - реформування судової системи на базі виборності суддів.

Третє - відміна політичної реформи 2005 року, коли Україну з президентсько-парламентської республіки перетворили на парламентсько-президентську.

Четверте - принципи формування Конституції, яка на нашу думку повинна прийматися Конституційною радою, обраною народом.

- Чому саме ці питання?

- Ці чотири питання є системоутворюючими. А те, що існуюча в Україні система є злочинною і не відповідає інтересам народу, сьогодні доводити не треба. А отже, її потрібно міняти.

- Яким чином питання, які ви хочете винести на референдум, впливають на політичну систему і можуть змінити життя людей на краще?

- Позачергові вибори Верховної Ради 2007 року показали, що існуюча виборча система не створює умов для подолання політичної кризи, а лише консервує її. Це ставить під сумнів демократичність політичного ладу в Україні і стає головним дестабілізуючим фактором у питаннях вирішення існуючих проблем в державі та економіці.

Що ми маємо в результаті цих дострокових виборів? Співвідношення політичних сил у парламенті майже не змінилося. Конструктивної більшості, яка могла б вирішувати загальнодержавні питання та взяти на себе відповідальність за країну як не було, так і немає. Деякі депутати поміняли

фракції, але персональний склад Верховної Ради практично залишився тим самим, хіба що за винятком тих поодиноких випадків, коли олігархічне керівництво політичних партій замінило окремих непередбачуваних депутатів на свій обслуговуючий персонал: водіїв, охоронців та секретарок, які у ВР виконують ролі кнопкодавів. При сучасній виборчій системі депутати підпорядковуються партійному керівництву, яке в свою чергу є обслуговуючим персоналом великого олігархічного капіталу.

Виборці ж, в свою чергу, ніяким чином не можуть впливати на персональний склад партійних виборчих списків, а отже, і на склад Верховної Ради. Так само - не можуть відкликати депутата, який дискредитував себе. Це є профанацією виборчого права - псевдомократія, бо практично самого вибору у людей не має. Порушується також пасивне виборче право - право бути обраним, адже обиратися до ВР можна лише від політичної партії.

Прийшов час змінити існуючу практику, яка була впроваджена в політичну систему держави всупереч діючій на сьогодні Конституції України. А це можна зробити лише одним способом - замінити існуючу систему виборів за партійними списками на таку, яка дасть можливість людям обрати до парламенту тих політиків, які дійсно будуть відстоювати інтереси виборців та Української Держави.

- Ви не одні говорите про зміну виборчої системи. Зараз дуже багато політиків, в тому числі і народних депутатів з різних політичних сил говорять про необхідність запровадження відкритих партійних списків.

Чому ви виступаєте саме за мажоритарну систему, адже остання свого часу була змінена, в тому числі і через те, що давала можливість тим же олігархам просто купувати вибори?

- Мені здається, це єдиний на сьогодні радикальний спосіб зламати вибудовані за роки правління олігархічних кланів маніпуляційно-технологічні проекти, які вони бундючно називають "мегаблоками". Адже фактично подібні політичні конструкції мають таке ж відношення до демократичної політичної системи, як українська приватизація до створення "цивілізованого ринку". Щодо "відкритих списків" - то це елемент чергових маніпуляцій свідомістю виборців. Той, хто довго "мудрствує лукаво" на цю тему і далі намагається пошити народ в дурні, як це він робив усі останні часи. Але за всією цією демагогічною тріскотною сенс один - давайте все міняти, але нас не чіпайте. Ну, звичайна політична шизофренія. А щодо купівлі голосів, то давайте подивимось на тернопільський експеримент. За день до виборів соціологічне опитування показувало,

що "Єдиний центр", який на Тернопільщині очолює голова райдержадміністрації, має лише два відсотки підтримки серед місцевих виборців, а в результаті голосування ця партія взяла 14 відсотків. Я думаю, що якщо провести опитування серед виборців, то серед них навряд чи набереться 14 відсотків, які знають про існування такої партії. А "Регіони"? Де вони взяли 8 відсотків? Ця цифра пропорційна вкладеним в кожен голос гривням. Але тепер ви себе запитайте: а скільки коштує ввійти в прохідний список "демократичного мегаблоку"? Ось де потрібно шукати корупцію. І це вже не корупція! Це мегакорупція. І в той же час пересічний лікар, вчитель, інженер не може представляти інтереси своїх соціальних груп чи громад тільки через те, що не має змоги оплатити взятку партійному босу і потрапити в прохідну частину списку. Ось до чого довела українське суспільство так звана пропорційна система.

Мажоритарна система має свої недоліки. Але це скоріше недоліки моральні, ніж технологічні. Недоліки нашої спільної колективної громадянської совісті.

Адже якщо виборці продавалися за гречку - то це було питання їхньої особистої моралі та мудрості. Не даремно ж кажуть, що народ має ту владу, на яку заслуговує. У всякому разі, у випадку мажоритарних виборів людям нема на кого нарікати. Рівень їхньої моралі та свідомості визначав рівень моралі та свідомості Верховної Ради. Мова іде про те, що прийшов час кожному брати відповідальність і за своє майбутнє і за свій вибір. Але реальний вибір максимально гарантує мажоритарна система.

- Зрозуміло, що вибори за партійними списками не знімають проблеми купівлі виборців та фальсифікації результатів виборів. Але чому все-таки мажоритарна система?

- Невже ви вірите, що сьогоднішня так звана політична еліта прийме закон, який дасть можливість виборцям обирати. Ну хто буде різати гілку, на якій сидить? Адже в такому разі з теперішніх депутатів до Верховної Ради потраплять одиниці, бо виборці за них просто не голосуватимуть.

- Навпаки, керовані інстинктом самозбереження депутати великих провладної і опозиційної фракцій готові об'єднатися в таких питаннях, як збільшення прохідного відсотку з 3 до 8, або взагалі накласти мораторій на вибори, аби інші дрібні політичні сили не мали шансів потрапити до влади. Може таке бути, що голоси виборців розпорозаються між

десятками дрібних політичних партій, а ці дві політичні сили ледь набравши в сумі 16 відсотків голосів, заберуть усі місця в парламенті. Хіба це демократія? Це більше схоже на узурпацію влади купкою політичних аферистів, які контролюючи ЗМІ і маючи гроші, цинічно маніпулюють свідомістю мас. До речі, з цього приводу дуже влучно висловився В.Литвин, який сказав: "Маючи в руках ЗМІ і гроші, в парламент можна вибрати і осла". Я думаю він знає про що говорить, бо там працює. Повірте, наші парламентарі є досить креативними, коли мова іде про їхні особисті інтереси, тож, швидше за все, якщо і будуть внесені якісь зміни до виборчого законодавства, то це не змінить ситуації суттєво. Адже виборчих систем за відкритими партійними списками є кілька десятків. В той час вибори на мажоритарній основі, попри всі недоліки, є для всіх зрозумілими і однозначними. Зрештою, сама практика останніх років продемонструвала, що українське суспільство не готове жити за всякими процедурними ноу-хау розвинутих демократій. У наших умовах, де корупціонер на корупціонері їде і корупціонером поганяє, такий підхід - це лише засіб маніпуляцій, а не шлях до розвинутої демократії. Це очевидно.

Тому ми, не заперечуючи того, що може бути розроблена ефективна виборча система за відкритими партійними списками, на цьому етапі розвитку України виступаємо саме за мажоритарну виборчу систему.

- Про яку саме судову реформу іде мова і що це дасть людям?

- Судова реформа - це перше, що має зробити правляча еліта, якщо вона дійсно думає про державу та народ. Уже напередодні попередніх виборів стало зрозуміло, що існуюча судова система перетворила суд на одну з найкорумпованіших державних структур. Багато політиків ішли у владу з програмою судової реформи. Натомість, введення інституту довічного суддівства зробило суддів незалежними від закону і моралі. Суд перетворився на інструмент економічного та політичного рейдерства, став джерелом дестабілізації та хаосу в суспільстві. У Верховному суді України сьогодні лежить понад 80 000 нерозглянутих справ, і ніякої тенденції до зменшення цієї кількості. Причина в тому, що практика прийняття незаконних рішень судовими інстанціями стала нормальним явищем, то ж люди, які все ще на щось сподіваються, оскаржують незаконні, на їх думку, рішення до вищестоящих судів. У Європейському суді Україна також посідає перше місце по кількості скарг. Причинами такої ситуації можуть бути, або низький кваліфікаційний рівень суддів, або корупція. Як одне так і інше є причиною для того, щоб ініціювати зміни в системі судочинства. Є інформація, що щодня тільки до Київського міського суду

надходить один мільйон доларів у вигляді хабарів. Суддівство сьогодні перетворилося на надприбутковий бізнес куди ринулися люди не самої високої моралі. Є навіть випадки, коли колишні злочинці купують собі суддівські мантії. В державах з розвинутою демократією існують дуже високі вимоги, щодо моральних якостей кандидатів на посаду судді та жорсткі обмеження щодо того, хто може бути суддею. Так, наприклад, у Данії суддею не може стати людина, якщо вона раніше працювала адвокатом. Хочу сказати словами героя одного американського фільму про події кінця 18 сторіччя: "Нечесні судді є загрозою для національної безпеки держави".

- Наскільки мені відомо, Президент виступав з ініціативою реформування судової системи. Маємо також категоричну заяву з цього приводу голови Верховного суду В.Онопенка.

- Те, що пропонувалося Секретаріатом президента є лише іще однією із спроб перерозподілу впливу на суд на свою користь. Адже відомо, що голова Верховного суду є членом команди Ю.Тимошенко. В той час, ми хочемо, щоб суд був дійсно незалежним від будь-якої владної структури. Недаремно, згідно теорії держави й права, державна влада ділиться на три незалежні одна від одної гілки: законодавчу, виконавчу та судову. І на вершині цієї тріади стоїть саме судова влада, бо вона контролює законотворчий процес з точки зору його відповідності уже прийнятим законам та Конституційним правам, та примушує усе суспільство, в тому числі владу, жити відповідно до Закону. Якщо цього немає - починається хаос і беззаконня, в якому ніхто не застрахований ні від чого: ні пересічний громадянин, який потрапляє під колеса авто п'яного прокурора; ні олігарх, який їздить з кількома джипами охорони. Приклад тому гучне вбивство бізнесмена Курочкіна чи загадкова трагічна загибель політика Кушнарьова. Про яку незалежність суддів може іти мова, якщо подання на їх призначення готує Президент та затверджує Верховна Рада? Ми вважаємо, якщо згідно Конституції України джерелом влади є народ, а судова система є однією з гілок влади, то і призначати суддів на посади має право лише народ. Суддів, так само як депутатів Верховної Ради та Президента, повинні обирати виборці. Крім того, повинна бути чітко передбачена відповідальність суддів: кримінальна - за незаконні рішення; адміністративна, включаючи дискваліфікацію та звільнення,- за рішення скасовані вищими судовими інстанціями, за порушення процесуальних строків розгляду справ тощо.

- Третім питанням є відміна політичної реформи. Що саме ви маєте на увазі?

- Я маю на увазі політичну реформу 2004 року, в результаті якої Україна перетворилася з президентсько-парламентської республіки у парламентсько-президентську. Це було результатом політичного компромісу між владою та опозицією під час помаранчевої революції назовні, так би мовити для "електорату" і фактично "мировою" між кланами, які розуміли що саме в цей час "програють усі". В даному випадку я не маю на увазі народ. Народ якраз програв. Так само як він програвав і до революції, і після. Що з того вийшло, ми бачимо. У виконавчій владі встановилося двовладдя. Жодна з державних структур та посадових осіб не мають достатньо повноважень для того, щоб навести порядок у державі, зате у кожній з них достатньо повноважень, щоб не давати працювати іншому. За чотири роки - жодної програми стратегії економічного розвитку країни, тільки політична боротьба в найбруднішій її формі та перетягування владних повноважень і ресурсів. Тим часом на думку ряду правознавців, питання зміни державного устрою, як складової Конституційного ладу, може прийматися лише у відповідності до вимог ст. 156 Конституції України, тобто шляхом всеукраїнського референдуму. Мабуть, ця стаття і передбачена саме для того, щоб не було таких випадків, як сталося з Українцями в 2004 році, коли за спиною народу фактично відбувся антиконституційний зговір. Сьогодні ми є свідками як назріває чергова змова між політичними силами, які мають найбільші фракції у парламенті. І якщо цією дорогою іти далі, якщо мовчати, то завтра в такий же спосіб ми отримаємо вічний парламент, який сам себе узаконить, і нікчому президента, якого цей новий "тисячолітній рейх" буде призначати лише з тим, щоб за його спиною здійснювати свої економічні оборудки. Тож ми вважаємо, що політична реформа повинна бути відмінена в першу чергу як така, яка прийнята в антиконституційний спосіб та не відповідає інтересам українського народу.

- Що це за Конституційна рада обрана людьми? Невже ви думаєте, що людям без відповідної фахової підготовки можна довірити такі фундаментальні речі, як Конституція країни?

- Ви абсолютно правильно зрозуміли. Конституційна рада складатиметься із членів, кожен з яких буде делегований до неї виборцями на зразок того, як ми обираємо Верховну Раду. Щодо компетентності цих делегатів, то, я думаю, це не сама невіршувана проблема, оскільки законодавчо можна обумовити, що претендувати на членство у Конституційній раді зможуть лише люди, які мають певну освіту. Мабуть, такий орган буде набагато компетентнішим в питаннях конституційного права

ніж Верховна рада, де є і повинні бути представники різних професійних напрямків. Та саме головне, що обрані люди не будуть політично заангажовані. Слід зазначити, що їм буде заборонено протягом п'яти чи десяти наступних років балотуватися як до Верховної Ради, так і до рад будь-якого рівня, займати високі посади у державних установах. Таким чином ми створимо конституційно установчий орган, який не буде приймати чи змінювати Конституцію в залежності від політичної ситуації на догоду тому чи іншому політичному діячеві. Звичайно, мають бути визначені питання, які можуть прийматися (затверджуватися) виключно на всенародному референдумі. Так ми нівелюємо спроби політичних сил впливати на Конституційну раду, підкупляти її членів тощо. Адже якщо, наприклад, питання щодо виборчої системи буде зафіксоване у Конституції, і буде обумовлено, що приймати рішення про її зміну може тільки референдум, то ніякі політики не зможуть змінювати виборчу систему під свої потреби.

- Відомо, що провести референдум досить складно, особливо якщо, як ви кажете, владна еліта не зацікавлена у його проведенні. Що ви будете робити, якщо вам будуть заважати у реалізації ідеї проведення референдуму?

- На сьогодні, за умов процвітання політичного цинізму та корумпованості судів, референдум, як форма прямої демократії - це єдиний передбачений законом спосіб, яким народ може захистити свої конституційні права та інтереси. У Декларації прав людини констатується, що однією з цілей її підписання є встановлення в кожній країні такої системи суспільно-політичних відносин, за якої народу не доведеться вдаватися до повстання, як до останнього засобу захисту своїх прав. Підписавши декларацію, Україна взяла на себе певні зобов'язання перед світовою громадськістю щодо дотримання прав людини, що дає народу право як апелювати до міжнародних судів, так і вдаватися до більш радикальних способів відстоювання своїх прав.

Тож владна еліта, приймаючи ті чи інші рішення, повинна зважати на їхні наслідки. В зв'язку з поглибленням кризових процесів в економіці, зростанням безробіття та зниженням рівня доходів, багато людей сьогодні знаходяться на межі відчаю. Збільшилися випадки самогубств, грабіжницьких нападів, та не виключено, що завтра люди візьмуть зброю до рук з іншою метою. Наслідки можуть бути непередбачуваними. Ми хочемо спрямувати вивільнену енергію людей у конструктивну організовану боротьбу. Адже для того, щоб захистити свої права не обов'язково братися

за зброю. Єдність і організованість є найефективнішою зброєю. Чи зможемо ми провести референдум залежить від того, наскільки кожен, хто живе в цій країні усвідомить, що і від нього теж залежить майбутнє його дітей. Нічого не буде доти, доки наші люди будуть сторонніми спостерігачами, а не активними учасниками всіх тих процесів, що відбуваються в нашій країні, доки ми не прийдемо до розуміння того, що несправедливість в одному місці загрожує всім, і що боротися за свої права можна лише разом. Це ми називаємо солідарністю. Солідарність - повинна стати національною ідеєю громадян України, незалежно від їхньої національності, віросповідання, мови та місця проживання, бо це все лише предмет для спекуляцій та засіб маніпулятивного впливу, які використовують лицемірні політики для того, щоб утримувати владу.

- Саме тому ви назвали вашу організацію на зразок польської - Трудовий рух Солідарність?

- Ми нічого нового не придумали. У нас є багато високоосвічених і патріотичних людей, в тому числі кандидатів історичних, філософських наук, правознавців, які вивчають успішний досвід боротьби людей за соціальні права та розвиток інших країн і зможуть застосувати його до України. Тому в нашому розумінні Солідарність - це не політичне поняття чи партійна самоназва, це шлях, який має пройти народ, якщо хоче жити в сильній, економічно розвиненій, демократичній і незалежній державі, ім'я якій - Україна.

Інтерв'ював: М.ІСАЄНКО

СОЛІДАРНІСТЬ
СОЛІДАРНІСТЬ
СОЛІДАРНІСТЬ
СОЛІДАРНІСТЬ
СОЛІДАРНІСТЬ
СОЛІДАРНІСТЬ
СОЛІДАРНІСТЬ
СОЛІДАРНІСТЬ
СОЛІДАРНІСТЬ

СОЛІДАРНІСТЬ

ЧАСТИНА VI

Масове заробітчанство - національна катастрофа

Кожен, хто стежить за теленовинами і політичними телешоу, міг звернути увагу, як в одній з програм "Свободи слова з Савіком Шустером" Леонід Кравчук виявив стурбованість появою на політичній авансцені України трудового руху "Солідарність". Мовляв, що він гуртує робочий люд і ладен вивести його на вулиці зі своїми вимогами, а головне, з протестами проти бездіяльності центральної влади на тлі масових скорочень робочих місць, звільнень працівників і не виплат заробітних плат. Мовляв, це "небезпечні дії", загроза "розхитування човна" тощо. Свою солідарність з Л.Кравчуком у стурбованості щодо активізації трудової "Солідарності" виявило й інше панство, що тоді зібралося в студії.

Однак, не всі знають, що головою правління Всеукраїнського трудового руху "Солідарність" є Віктор Юрійович Горобчук, - один із засновників Міжнародного громадського об'єднання "Четверта Хвиля", що репрезентує інтереси трудових мігрантів в Україні. І не всі знають, що саме в середовищі політично активних італійських заробітчан і була сформульована ідея трудового руху "Солідарність", який згодом, поширившись у більшості областей України, став всеукраїнським, чим і викликав "стурбованість" поважного чиновного панства на київських пагорбах.

Сьогодні ситуація в нашій державі складна. Україна вкотре потребує нової патріотичної сили, яка б знайшла основу для об'єднання суспільства, стала поштовхом до покращення становища в політиці й економіці, зокрема в проблемах масового заробітчанства наших людей.

Про це та інше у розмові з Віктором Горобчуком - головою координаційного комітету Трудової спілки "Солідарність", представником Міжнародної громадської організації "Четверта Хвиля" в Італії та керівником італійського представництва Міжнародного Центру впровадження програм ЮНЕСКО.

- Вікторе, рух трудівників-заробітчан за свої права розпочато. Як кажуть, всі дороги ведуть у Рим. У даному випадку в країну, яка продовжує бути надією, здійсненою і нездійсненою, для сотень тисяч наших заробітчан, точніше заробітчанок. Мабуть, не випадково саме тут є потужною "Четверта Хвиля" і народилася новітня українська трудова "Солідарність".

- Звичайно, ідея трудової "Солідарності", як організованого руху трудівників-заробітчан, виникла не на пустому місці. Живучи в країні з

давньою традицією соціальної боротьби, якою є Італія, не можна було не оцінити цей досвід і не спробувати перенести його на терени України. Спочатку нашою метою було започаткувати традицію організованого руху трудівників-заробітчани за свої соціальні права як в Україні, так і в Європі, налагодити діалог між українською владою і заробітчанським середовищем щодо вирішення назрілих соціально-правових проблем. А говорити є про що. Відомо, що трудова еміграція завжди була явищем підневільного існування, а заодно й ганьбою і приниженням українського народу з боку окупаційних режимів. Тим більше жахають масштаби сучасного, уже "незалежницького" періоду українського заробітчання. За кількістю витиснутих за межі України мігрантів уже "незалежницька" українська влада може змагатися з усіма попередніми окупаційними режимами, що спричинили перших три "хвилі" еміграції. Адже таких масштабних втрат людського фактору економіка України не знала навіть після Другої світової війни. На сьогодні це приблизно сім мільйонів українських громадян, що заповнили простори Європи та заокеанських країн. Сім мільйонів синів і дочок України, витиснутих за межі економічного і громадського життя власної Батьківщини.

Однак, до цього часу ніхто всерйоз і по-державному не починав осмислювати цей феномен української незалежності зразка XXI століття. Ніхто не уточнює, від кого і від чого тікає сучасний українець. Які сили впродовж 18 років незалежності примушують його покидати Батьківщину у пошуках шматка хліба. Складається враження, що проблеми мільйонів українців, позбавлених людських прав на працю, соціальний захист, нормальне житло, охорону здоров'я, тих громадян України, які за великим рахунком протягом останніх років тягнули на своїх плечах проблеми української економіки і буквально врятували її від повного колапсу, вигідно не помічати - заради "позитивних" економічних показників. Такий страусовий підхід до проблеми є небезпечним з точки зору державних інтересів. Адже тенденції до росту заробітчання зберігаються. А це свідчить про фіктивність оптимістичних показників щодо стабілізаційних економічних процесів у державі. Зокрема, і завдяки цьому трудовий рух "Солідарність" з'явився на політичних теренах України.

- Можливо, тому в Україні протягом кількох докризових років були дуже поширені розмови про економічну стабілізацію і зменшення безробіття?

- Ці розмови втрачають будь-який сенс при врахуванні фактору заробітчання. Тому без вирішення заробітчанської проблеми в комплексі

із загальнодержавними проблемами соціально-економічного розвитку країни не може бути й реального соціально-економічного поступу як такого. Адже хто, як не заробітчанин, інвестував та інвестує валюту в українську економіку? Промовистим свідченням цього є прості підрахунки. Навіть при 4-мільйонній армії працюючих на заробітках при середніх доходах у 500 Євро - це мільярди твердої валюти, яка поступає в Україну щомісячно. Ось хто насправді будує українську незалежну державу - батрак-нелегал! Водночас, це величезний професійний людський фактор, витиснутий із соціально-економічного життя держави. Таким є парадокс "державотворчих" тенденцій і загадка пробуксовки "економічних реформ". Адже лікарі, вчителі, інженери, спеціалісти будівельних і технічних професій, які сьогодні так потрібні для розбудови української економіки, змушені виконувати некваліфіковану роботу на заробітках.

- Вікторе, як ви гадаєте, витіснення фізично здорового, професійно підготовленого і соціально активного ядра нації у прірву нелегального заробітчанства продовжується?

- Не тільки продовжується, а й наростає і погрожує перетворитись на справжню національну катастрофу. Депопуляція українців уже сягає загрозливого масштабу - такого собі тихого геноциду нації. Згадаймо, під час голодомору 1932-1933 років вимерло до 7 мільйонів українців. Приблизно така ж кількість українських громадян покинула Україну за останні роки.

- Сьогодні в Україні діють десятки політичних партій. Що нового пропонує ваш трудовий рух "Солідарність"?

- Трудовий рух "Солідарність" не є політичною партією. Це для нас принципове питання. Партії нині в Україні, як бачимо, здебільшого політично обслуговують своїх господарів - тих олігархів, котрі їх годують. Ні, ми - не політична партія. Ми - трудовий рух, і у цьому наша якісна відмінність від партії. Це по-перше.

По-друге, особливість трудового руху "Солідарність" у тому, що він єдина організація в Україні, ідеї і цілі якої зародилися й дозріли в трудовому середовищі українців як в Україні, так і за кордоном. Саме трудові мігранти за кордоном побачили й засвоїли, що таке "європейська практика боротьби людей найманої праці за свої соціальні права".

Адже як би нас не ділили, незалежно від того хто є членом якої партії, хто де живе - на Тернопільщині, на Полтавщині чи в Донецькій області, в простих людей, трударів є спільні інтереси - вони хочуть мати роботу

і зарплату, бачити щасливими своїх дітей, не переживати, що нема чим заплатити за газ і завтра його можуть обрізати і т. д.

- Прокоментуйте, будь ласка, останнє звернення Всеукраїнського трудового руху "Солідарність" від імені українських заробітчани та їхніх родин в Україні до Президента, Уряду і Верховної Ради України.

- Спочатку декілька слів для розуміння контексту звернення. Замисліться, нині українські трудові мігранти становлять понад 10% від загальної кількості всіх мігрантів у світі. А їхня частка відносно загальної чисельності українського соціуму найвища у світі! Цей показник виглядає особливо тривожно на тлі депопуляції українського народу - низької народжуваності й високої смертності.

Ми через громадські структури в Україні та за кордоном спонукаємо владу до захисту наших співгромадян по всьому світу та до ліквідації причин масової трудової міграції українців. Перший Економічний форум українців світу, який провела Міжнародна громадська організація українців "Четверта Хвиля" наприкінці 2007 р. в Києві, ініціював прийняття Державної програми повернення українців в Україну, яка б забезпечила відновлення й повноцінний розвиток українського суспільства. На жаль, влада це ігнорувала.

Замовчування заробітчанської проблематики стало однією з вагомих причин ескалації політичної й економічної кризи в Україні. Мовчанка була вигідна владі. Адже, з одного боку, "чорна готівка" (а це близько 20 млрд. Євро на рік), яку ввозили заробітчани в Україну щорічно, і, з іншого боку, відсутність тут мільйонів ротів і пар рук, що вимагали б роботи й зарплати, пом'якшували і "прикривали" гостроту проблеми згорання виробництва, дефіциту робочих місць, зрештою, і саму проблему неефективності влади. Нині економічна криза в країнах Європи загрожує масовою примусовою депортацією трудових мігрантів, які разом з наявними в Україні безробітними створюють критичну масу протестуючого населення. Це може призвести до соціальних вибухів.

І ось у цій кризовій ситуації Кабінет Міністрів України видає постанову про оподаткування нелегальних заробітчани. Це аморальне урядове рішення тільки посилило соціальну напругу в середовищі заробітчани та їхніх родин в Україні, а що найгірше, породило настрої неповернення на Батьківщину, де влада не забезпечує людей працею, а натомість намагається пожититися за їхній рахунок. Ми поставили вимогу відмінити таку невчасну і непрофесійну постанову. Зараз триває збір підписів на Тернопільщині. Далі ми маємо відповідний план дій для реалізації нашої позиції.

СОЛІДАРНІСТЬ
СОЛІДАРНІСТЬ
СОЛІДАРНІСТЬ
СОЛІДАРНІСТЬ
СОЛІДАРНІСТЬ
СОЛІДАРНІСТЬ
СОЛІДАРНІСТЬ
СОЛІДАРНІСТЬ
СОЛІДАРНІСТЬ

СОЛІДАРНІСТЬ

ЧАСТИНА VII

"ДОЛЯ ХРИСТА" і Христова доля України

Кожна людська доля, що іде дорогами власного покликання, свого земного призначення - це "христові страсті", мірило і масштаб особистості. "Христові страсті" - це також людська доля "сина теслі", що здійснив своє призначення і свою "місію" перед своїм народом. Перед нечестивою Іудеєю поставав не смиренний раб книжності, а великий Єретик, Бунтар і Революціонер. Тому "христові страсті" на землі - це особливе тривання земного смирення перед Богом - це миті безкомпромісної Боротьби! Боротьби за свою душу і душу свого ближнього. Кожна людина, яка має у собі христову потребу бути речником свого часу, яка зі щирим серцем і чистою совістю смиренно крокує через організований стрій невігластва до свого ешафоту чи розп'яття - постає перед ницістю лакейства, як бунтівник, революціонер і руйнівник! І не завжди бундючна фанатична чернь здатна розпізнати у цій приниженій правді своє спасіння.

Чи хотів Ісус зруйнувати Іудею. Так, хотів! Але не назовні, а внутрішньо. Хотів зруйнувати мури лицемірних умовностей, щоби дати зійти паростку свободи у людському серці. Щоби пробудити до справжнього життя. І до боротьби за власну національну політичну свободу. Так "син теслі" пройшов свій земний шлях Ісуса, щоби здійснитись у месію - у царя іудейського і ідеолога національно-визвольного руху Іудеї. І так він прийшов до свого ешафоту - до розп'яття.

І в той час, як його розпинали, ницість фанатизму і невігластво юрби, Зло і Порок робили його тим іншим, не живим Христом, а розп'ятим мучеником і глашатаєм чужої темної справи. Справи, яка з народів творила вірнопіддану юрбу. Смиренне стадо "вірних" своїм фарисейським "пастухам", що женуть ці юрби і стада неофітів у світле майбутнє своїх лукавих утопій. Тої справи, яка духовне месіанство сина божого перетворила у месіанізм абстрактної доктрини - мертво букву Закону, проти якої Христос "бунтував".

Фарисей, переступивши через "христові страсті" і лукаво визнавши його Богом, пішов розпинати світи, пішов накидати їм фальшиву людяність "світлої мети". І тим самим уготував їм таку ж долю, яку зазнав від нього сам Месія.

В той час, як Мертвий Закон від імені розп'ятого Христа величався, царство фальшивої "людяності" міцніло. Міцніло помноженими на народи муками людини, що стала богом лиш тому, що хотіла порятувати цей світ від гріха. Ісус Христос у руках глашатаїв богоборства залишився лише розп'ятим Богом - абстрактним розп'яттям, символом фарисейської

сили і хитрості. Зло сплебеїло Христа, звульгаризувало його і зробило "здобутком" фанатичного натовпу, ідолом юрби, щоби нею у такий спосіб управляти і володіти.

Тому там, де в людському серці і почуванні живе свобода і боротьба, там оживає дух "сина теслі", там оживає Бог. І там, де запановує смиренна тиша похмурого фанатизму, там владарює Порок у своєму "священному" фарсі. І там, у цій похмурій тиші під прискіпливим оком цензури, пробуджена совість - цей "глас божий", що рветься у царство істини - стає не радістю відкриття і прозріння, а важким хрестом. Справжньою Голгофою. Людською долею Христа.

Христова воля, незламність у поступі до своєї правди у своїй Хаті сьогодні - це український вихід. Невід'ємна сутність прозріння і пробудження, що є Богом даним правом!

Правом, над яким не може стати ніякий людський дух, ніяка політична воля, ніяка догма чи доктрина. Правом бути самим собою! І правом захищати себе і боротись за себе, яке Бог устами Христа з однаковою милістю дав кожній людській спільноті, що зуміла підняти до народу і Держави.

Дорога до своєї Свободи це дорога до пізнання істинної божої Правди, яку відкривають у своєму єстві народи - священні і самодостатні. Так повинна знати себе, розуміти себе, пам'ятати себе і боротись за себе Україна! Потрібно лиш звільнитись духом і підняти. Здобути право бути народом і називатись народом.

Боротись за свою священну істину за своє культурне обличчя - це і є той вищий Єретизм, який ламає табу священного фарсу окупанта, що відкриває ворота до власного національного раю політичної свободи. Щоб заново зродитись необхідно перш за все повернутись до себе. Пізнати себе. Необхідно стати самим собою. Видавити зі свого єства раба і привиту чужинцем власну національну меншовартість. Примирення тіла і духу, яке на поверхні виглядає мнимими втратами "тисячолітніх здобутків" і стане тим першим кроком пробудженої совісті у царство Свободи, яке дасть Україні своїх будителів і своїх христів. Кожен може узяти свій власний хрест і стати будителем. Кожен може вибрати собі долю "сина теслі", піднявшись до глибокого усвідомлення його земного шляху і його боротьби. Свобода народу починається не з смирення пригніченій долі, не з тисячолітнього плачу, а з бунту! З протесту! Саме з того, що з Ісуса-людини творило Христа-Бога!

Від "христових страстей" фарисей залишив людству лише його смерть, його страждання, його муки, приховавши нескореність і бунт його земного буття. Але що може бути більшою наругою над жертвою

"сина теслі", ніж перетворення його в ідола, у мертвий символ фарисейської влади над людським духом, над духом народу, над його культурно-духовним єством спакованим у формат Мертвої Догми. У "національний здобуток" Іудеї. Фарисейство затопило християнську ойкумену і в ньому ж потонула Русь-Україна.

По лінії протистояння між доктринальним месіанізмом і божим правом народів на власну свободу чиниться тисячолітнє насильство. Про це мовчить фарисей. Але про це кричить наша упосліджена національна сучасність. Те гірке сьогоднішнє, що ліпилось з учорашньої брехні і обману, що стало плодом тої історичної нечесності, з якої виростала слава шароварної "хохляцької" величі. З величі "свинопаса". З історії відданої на глум правовірним яничарам.

Тому саме там, у спотвореному минулому, у лабіринтах напівправди, серед домислів і перекручень дня вчорашнього необхідно відшукувати причини бездержавної долі дня сьогоднішнього. Ця доля завжди з нами. Така ж бридка і відворотна, як і нице історичне животіння. Така ж потворна, як і трагічна. Така ж лакейська, як і героїчна. І така ж покійрна і смиренна перед чужим лукавством, як і менш вартісна у своєму політичному холуйстві, що мовчки потурає чужій силі, заради плебейських вузькоматеріальних вигод.

Доля, що вірила у те, в що наказували вірити. Ішла на бій за чужу брехню, що ставала "своєю правдою", вмирала за чужі держави, що ставали "своєю хатою" і "батьківщиною". Доля, що завжди жила в оренду "на власній не своїй землі".

Це та брутална і трагічна доля народу, яка народила його національну еліту у безрідні космополітичні клани "поводирів", що не діють, не борються, а лише виконують накази і зводять рахунки. Наша історична правда про нас - це ми сьогоднішні. Такі як ми є! Віковічне потульство зведене у ранг патріотизму. Вчорашнє вітчизняних "брутів і коклексів", що стало сьогоднішнім політичним тупиком української державності. Уже немає повороту назад. Немає уже і поступу вперед. Щось втрачено. Щось не спрацювало. І знову каже фарисей - національна ідея! І коли цей лукавий ворог читає некролог національній ідеї, яка не спрацювала, відкріймо очі і побачимо, що вона саме так працює! Наша національна ідея - це змістилище гіркої правди про нас самих, таких плебейсько-марнославних без нації і без Батьківщини. І кожен крок політичної сучасності - криве дзеркало ретроспективи вчорашнього дня, повторення тої "слави", за яку розраховувались національною свободою, того патріотизму, який вимірявся чужим ідеологічним аршином окупанта.

Так само завтра наші нащадки пожинатимуть плоди нашої "слави" і

нашої "боротьби". Навчатимуться на тих літописних "сьогоденнях", де і далі кермує фарисей. Так як і перед нами сьогоднішніми перед ними стоятиме одвічне "українське питання". Чому так багато слави і так мало держави? Чому масовий народний героїзм стає неоправданим, знецінюючись ницим, холуйським сьогоденням?!

Чи не тому, що ті хто прагнув стати обличчям своєї епохи і її славою і кого Шевченко величав "сміттям і гряззю", не ніс свій хрест, а служив чужому фарсу і своєму плебейському честолюбству. Чи не тому що їхнє плебейство і упослідженість васала оживають у поступках і діях сучасних "ясновельможних панів і гетьманів". Опершись на таке правовірно-лакейське минуле, вони творять таке ж осоружне українському характеру рабське майбутнє. Продовжують прислужувати тим, хто боголюбство перетворив у богоборство, а живого месію-спасителя у символ цього богоборства - розіп'ятого Бога. Тим, хто перетворював народи у зманкурщену правовірну масу безбожників, хто одівав свій космополітизм у шутовські одяжі священних національних кольорів, хто прикривав своє доктринальне імперсько-месіаністичне зло бутафорним націоналізмом, чи фіговим листком лібералізму і псевдodemократії. Єлей фарисейської проповіді і дурман сподіваної слави, земних і небесних благ, кидає їх "великих" на поталу ницості саможерства і духовного канібалізму, в той час як розіп'ятий Бог мовчить. Мовчить розіп'ята совість іудеїв. Безконечна німота людського болю і страждання, що обертається власними національними гріхами і зневірою.

Чи не тому такою ефемерною та ілюзорною постає слава "мертвих" на фоні ницо-плебейського політичного існування "живих"...

Єдине, що залишилось народу - це його Богом дана доля. Вона ще жива. Вона, скривавлена, з'валтована і обплъована іде на свою Голгофу. Доля "сина теслі" воістину стає христовою долею України. Вершина недалеко!

До сих пір Русі-Україні насаджували Христа розп'ятого, насаджували його терпіння і муки. До сих пір фальшива людяність імітаторів спасіння розпинає слов'янський світ, задаючись лукаво тисячолітнім запитанням: а чи не той це син теслі, що водить за собою неправедних і захищає гріх перед нашим Законом. А чи не ця це дика варварська Русь, осквернена язичництвом посудина, яку ми через "обрізання" посвячуємо в істини нерукотворної правди. Чи не вони, ці нащадки упосліджених "скверновбивць русів", піднімають голову, претендуючи на славу своїх Богів. Богів, яких ми розвінчали, осквернили, принизили, знівечили, упослідили, довівши силу свого мертвого Закону. І лише пізнавши Істину про себе, ми зможемо пізнати Христа живого в собі ж. Дух сина теслі, який бунтує

проти мертвої букви різношерстих політичних доктринерів і фарисеїв, проти загублених душ, що поклонились власному фанатизму і невіданню, що проторували собі шлях з вічності у сучасне соціальне і моральне зло, може лише через бунт слов'янської душі проти власної неправди пробудити історичну совість і підняти сучасне покоління з колін власної меншовартості.

Пізнання, як відправна точка духовного і культурного відродження, - це, перш за все, зруйнування лукавих умовностей насаджених доктрин і догм - невидимих пут "духу нації", які скували не стільки руки, скільки розум і пам'ять, страшних невидимих мурів духовного рабства і приниження "гоїв", язичників і поган - якими стали руси, русичі, арійці і орії Святої Русі.

Пізнати Христа Живого, значить відкрити у собі смирення і наснагу виконати передначертане, подивитись правді у вічі, прозріти, пробудитись, скинути зі свого серця і душі ярмо мертвого закону, ярмо утопічних доктрин, якими фарисей завойовує владу над світами. Пізнати Христа - це знайти у собі смирення прийняти власний Бунт, щоби вирватись з пут чужого духовного дурману, відродитись культурно і історично у святу свою - Київську Русь. Пізнати Христа у собі - це пізнати істинну ціну свого минулого, велич своєї невмирущої духовної слави і своїх сонячних Богів. А з ними і ціну накинutoї Святій Русі - христової долі.

Кожен член суспільства, кожен громадянин сподобляється Христу лиш тоді, коли його людська доля починається і завершується пізнанням глибин святості душі свого власного народу. Бо душа народу, культура народу, історія народу, духовність народу це і є Бог у своїх проявах та іпостасях. Це і є те, що разом складає невловимий але так зримо присутній в народній біографії дух нації - Руський дух. Це те, що робить нас неповторними, рівноправними і великими перед лицем історії людства, і те, що не може відібрати ні один тиран до тих пір, поки є жива хоч одна душа, яка несе у собі ген історичної духовної пам'яті. Це те, що в нас ніколи не вмирає. Що піднімає з колін останню рабську душу у країні смертельні миті лихоліть і жене до боротьби.

Українська доля Русі це хресний шлях уже обманутого і бездержавного народу. Це шлях "визвольної української справи", який не завершився і по сей день. І лише сила духу під час політичних поразок і лихоліть дала можливість бездержавній нації українців залишитись народом. І лише настільки українці залишались Великим Народом, наскільки в них жив не "свинопас і гречкосій", не раб мертвої букви закону, а просвітлений русин. Нащадок своїх "прадідів великих". Лише руський дух не дав українцям розчинитись у хвилях вікового окупаційного

Потопу. І Лише Руський дух стане тим стержнем, що дасть нації поштовх до істинного історичного відродження. І цей дух живе в нас і дримає. Достатньо лише його пробудити. Дати йому ковток правди, щоби прорости цвітом відродженої величі утраченої держави і культури. Бунтуючи проти духовного зла богоборства і сатанізму, повертаючи собі силу утрачених духовних і моральних істин, тобто ставши на шлях Христа живого і повторивши кожен його духовний подвиг на своєму визначеному долею і провидінням місці, ми зуміємо відхилити тюремну браму потойбіччя, зруйнуємо ярмо табу чужого шовінізму і станемо істинно божим народом. Тими, хто творить свою власну історію, хто творить новий світ у собі і навколо себе. Світ чистіший, благородніший, величніший і справедливіший. Тими, хто назавжди житиме у піснях і легендах майбутніх поколінь. Хто посмертно пожне славу великих предків перед лицем правнуків великих! Хто стане Прадідами тих, кого зігріє слава нашого героїчного сьогodenня. Якщо повернемося до себе. Якщо станемо собою. Якщо пробудимось.

Дух правди і чистоти позбавить нас духовного роздору, а ставши на шлях істинного відродження, ми вкажемо шлях майбутнім поколінням до щастя усвідомленого вибору своєї історичної долі, щастя знати, пам'ятати і любити свою Батьківщину. Ми дамо їм право називатись великим народом, право на державу і мову, праву на культуру та історію. І право на служіння своїм Богам - тим, що підіймали їх з темряви вічності і творили з них цивілізацію, культуру, народ. Усе це разом і є почуття патріотизму, який шукає миру в собі і навколо. Патріотизму, який оцінює і свої, і чужі діянні з позиції вищої Божої Справедливості, з позиції тих самих загальнолюдських цінностей, які в руках світового фарисейства стали причиною великих історичних бід і нещастя людства.

Народне історичне пробудження завжди починається з духовного повернення до себе. До того, що є змістом істинного історичного воскресіння! Процес історичного отямлення - це мить духовного пробудження свідомості. Повернення зі світу тіней і безпробудного духовного сну. Відродження у собі Людини з великої букви. Спершу потрібно отямитись, зупинитись. І лиш тоді вирушити вперед. До великої слави предків!

Лише так ми зможемо вийти у вимір історичного осмислення помилок і стати на шлях культурного і духовного пробудження. Початок цього шляху доля уготувала нам сьогodнішнім. І саме Ми маємо знайти в собі духовні сили для початку клопіткої і виснажливої роботи повернення утраченого і украденого у нас лукавим підступом злого ворога. І це стосується усіх, хто вирішив стати на шлях Істини. Хто взяв на свої плечі

нелегкий хрест сина теслі. Хрест вирішив сказати правду і прийняти за неї муки зі сторони тих, хто не відає, що творить і тих, хто цим невіглаством прагне управляти. Хто вирішив піти проти "світу", стати "безумним" і знову повторити за розп'ятим Богом: не мир, а меч приніс я вам. Але сказати це не своєму "невірному" брату, як учив лукавий фарисей, а сказати своїм ворогам, щоби відродитись у Святославоївій поставі "їду на ви". І піти.

Оце і буде "поверненням назад" у кривих дзеркалах фарисейського дурману. Але справжнім великим поступом уперед для прозрілих і просвітлених. Бо в ідеалів немає простору і часу. Вони нетлінні і вічні - прямо віддзеркалюють духовне здоров'я народу. Народи і їхні ідеали, як і їхні культури, ритуали і обряди - це те, що творить єдиний живий організм, що еволюціонує. Це той містичний вимір цивілізаційного поступу, що "аршином не поміряти і розумом не зрозуміти". Його можна лише відчувати і переживати пробудженою душею. Чи потрібно говорити, що там годі шукати "минулого" і "майбутнього", годі диференціювати вічність чи проектувати божий промисел у лінійний вимір "історичного прогресу". Тому і годі шукати повернення "назад", як це може виглядати назовні, щодо відроджених духовних ідеалів святої Русі-України у тому, що вічно присутнє у генотипі народу - завжди, зараз і сьогодні. Це наш вічний, незнищений духовний простір. Допоки живе хоч одна українська душа. Це те, що дано Богом і не дано нікому украсти. Це той "етнокультурний феномен", який дає про себе знати кожен момент, коли на нього потрапляє капля благодатної роси прозріння.

"Дух нації" не має строку давності. Для нього не існує "часу". Тому у духовного відродження не може бути і "повернення назад". Бо відродження - це подих вічності, що оживляє тіло народу і дає йому історичне майбутнє. А разом з минулим він отримує і повноцінне почуття нації - еволюціонує історично, політично і культурно у майбутнє.

Тому нація у кожен момент свого історичного народного буття - це те, як ми себе пам'ятаємо і те наскільки ми себе знаємо і розуміємо. Наскільки глибоко ми можемо заглянути у вічність, у самих себе, у свій автентичний міф, у свою етнічну культуру, у свій духовний родовід, у свою народну віру і традицію. Бо без цього - усе від лукавого. І наскільки наш духовний погляд проглядає у вічність, осягає масштаб власної істини, настільки ми і є великим народом.

Лише свідомий, просвітлений дух здатен надати нам цілеспрямованого історичного поступу і вивести нас з під опіки "сліпої долі", повернути нам історичне право на державу і суверенітет.

Отже, в дорогу. Пізнаймо себе, відкріймо себе, повернімось до себе

і станьмо достойними своєї предківської Слави! Станьмо знову повноцінним народом. Повернімось до себе, у свою власну - у святу свою Київську Русь. Пройшовши шлях "Сина тесл", муки невизнання, нерозуміння, ставши тисячу раз розіп'яті злом і закидані камінням наклепів і ярликів, ми відкриємо собі шлях до слави істинних синів свого народу. Безіменних, але многоликих і незліченних. У тій далекій вічності майбутнього, де наші нащадки пізнаватимуть минуле з легенд про наше сьогодення. І тому наше завдання зробити це сьогодення великим і героїчним у наших словах, діях і поступках. І лише так ми осягнемо власну свободу сьогодні і в своїх поколіннях у майбутньому.

І земний хрест, і земна Голгофа, і незречення від Правди приведе нас до дня великого Пробудження. До Воскресіння Православної Русі-України.

Феномен патріота

Століття назад ідеолог українського традиціоналізму Донцов шукав причини поразки української державної ідеї у відсутності "формотворчої будівничої касты", яка була б "відважна, мудра й морально сильна", як князя Русь.

Але чому ця "формотворча каста" вимерла, як сталося так, що вона трансформувалась у "безсилу насолоду плебейського плачу" демомарксистської інтелігенції з "домішкою іудофільства" він не відповідає. Донцов ставить лише проблему. Але сам алгоритм національної поразки залишається для нього закритим. До причин втрати "формотворчої касты" на Русі він не добирається. Він також стає жертвою політичних міфів церковно-візантійської школи, яка лукаво пересмикує правду, поставивши у початок державотворчого процесу початок великої духовної руїни викликані релігійною реформою робибича Володимира.

І щоби зрозуміти причини поразки національної ідеї у 20 столітті, нам необхідно правильно усвідомити, що взагалі привело до загибелі Києво-Руської держави, а з нею і відважної і сильної "формотворчої касты" у період з IX по XIII століття. Згідно одного з літописних сюжетів тої доби, Володимир Мономах отримує не то наказ, не то погрозу: "іди, князю, до Києва. Бо якщо не підеш... не грабуватимуть уже двір Путяти і соцьких та жидів... будеш ти, князю, відповідати якщо розграблять тобі монастирі...". Хто і по якій причині погрожує Мономаху? Хто взагалі може погрожувати могутньому київському "суверену"? Чи не ті "треті сили" про які мовчить історія і які фактично і спричинили вимирання "формотворчої касты"?

Тут ми знову упираємось у стосунки носіїв "суперматії ветхозавітного царства" і перших руських християнських володарів після Володимира.

І саме цей вище приведений літописний уривок хоч і непрямо, але відкриває таємницю кому і чіім інтересам починають служити київські суверени перед тим, як канути в Лету. І відповідно цей уривок висвітлює як причину загибелі Київської русі, так і зникнення "формотворчої касті". Адже ця третя невідома сила устами літописця спонукає князя "іти на Київ" - духовне осердя слов'янсько-руської цивілізації тих часів. Тобто зруйнувати Київ і підняти руку на брата задля порятунку "монастирів". Тому "монастирі" і все згадане у цьому уривку залишилось, зате держави разом з "формотворчою кастою" не стало. Бо з якогось моменту виродившись духовно вона з "формотворчої" перетворюється на руїницьку. І вже не оберігає "сиріт і вдів..." Святої русі, а стає васалом і прислужником тої "третьої сили", яка орієнтує її новий світогляд на боротьбу "не за честь, а за часть". А тому, починаючи від робибича Володимира і до повної політичної смерті Київської держави, влада у Києві систематично узурпується в ім'я тої ж "слушної церковної справи". А сходження "християнських володарів" на Київський стіл абсолютно не відповідає стандартам лицарської честі православної руської еліти - тої "формотворчої касті", яка цю Святу православну Русь творила і укладала. Тому приход до влади всіх послідуючих "оборонців віри" здійснюється не через вибори громади, як це було традиційно для Русі Святої, а через організацію державних переворотів при підтримці якихось загадкових "церковних кіл" з допомогою яких, зокрема Візантія, руками Мономаха досягає своїх політичних інтересів відносно Київської Столу.

І таким чином орієнтування "третьою силою" руського князя Мономаха на похід на Київ (на що він радо погоджується) стає ще одним кроком до зруйнування внутрішньої стабільності у Київській державі і розхищення її традиційних устоїв через інспірацію ззовні політичних інтриг в середовищі великокняжого роду. Володимир Мономах стає третім і останнім володарем цілісної Держави Русів. Його ідейні і політичні спадкоємці уже не більше ніж лукаві адміністратори вічно ворогуючих "уділів", що невпинно інкорпуються у чужі теократично-імперські організми. І, напевно, не без "підтримки" тих же "третьох сил" в лиці церковно-імперських політичних центрів Заходу і Сходу. Київська Русь прямує до свого остаточного політичного занепаду.

Таким чином, ми отримуємо реальну духовно-світоглядну генезу державотворчих "успіхів" "християнських" володарів Святої Русі. Закладені хрестителем Володимиром нові ідейно-світоглядні орієнтири сягають свого розквіту саме на Володимирі Мономаху. Його правління стає переломним між її вчорашньою могутністю, яка дозволила робибичу Володимиру взяти в дружини дочку візантійського імператора, і початком її невпинного

культурного і політичного занепаду аж до наших днів. Саме на Мономахові динаміка державної генези, закладена ще слов'янсько-православною "формотворчою кастою" зупиняється і починається нова "римсько-візантійсько-християнська" доба невпинного розпаду київської держави і її асиміляції в чужі імперсько-теократичні системи церковного Заходу.

Тому закономірно, що узурпація київського столу Мономахом лиш закріплює і легітимізує усі послідовні метаморфози політичної системи Київської держави аж до повного її культурно-політичного розколу на Північ і Південь. І вже тоді, коли ближчий до "цивілізованого світу" Південний Захід Русі остаточно перетворюється у колонію католицьких польсько-угорських династій приходить до зародження "визвольної справи" з послідовним її оформленням у бездержавну доктрину "української справи", носіями якої і стають залишки "формотворчої касты" у статусі "варшавського сміття і гязі Москви".

Багатовікова процедура перекроювання православної традиції Святої Русі на семітсько-богоборчий лад і стає тим скритим процесом психологічної і духовної деградації ведично-православної руської еліти, що і приводить до остаточного зникнення "лучших людей" Донцова. Назовні це виявляється у політичних трансформаціях русько-православної ідеї, символом якої був Святий Київ, у "слухну церковну справу", символами якої були Рим і Візантія. А місцевими провідниками "суверени" з Галича і Москви. І вже ця зомбована духовно периферійна "еліта" в лиці галицько-волинських і московських "оборонців віри" взаємно прикладаються до політичного знищення Києва і перетворення його у "третьорозрядне місто" середньовічної церковно-теократичної Русі.

Тому усі сучасні форми "правовірного" національного чванства вчорашніх периферій середньовічної теократичної Європи, що роз'їдають цілісність і єдність слов'янсько-руського православного простору - це результат тисячолітнього зруйнування культурно-духовної архітектоники традиційної "руської ідеї", яка і залишила нам у спадок символ слов'янської сили, непереможності і державності Матір городів руських - Київ.

Тому чи дивно, що уражена духовно слов'янсько-руська еліта вироджується, а "формотворча каста" княжої доби все більше перетворюється у "плебейського козачка" позадержавних імперських центрів. Своє нове становище і незавидну політичну долю руські князі починають усвідомлювати уже у 1097 році, коли на Любечі під час їх останньої спроби зберегти державну цілісність Київської Русі, вони приходять до висновку, що "...через патріаршу владсть грецькі царі намагаються нами князями володіти і нам приказувати, що противиться нашій честі і користі..."

(В.Татищев). Але, певно, уже було пізно. Мавр (Володимир Хреститель) зробив свою справу. Починаючи з XII століття, "в життя держави були закладені такі елементи, які мусили привести до нищівних наслідків..." (А. Великий. З історії християнської України).

І розділена, і посварена "через патріаршу владу" Руська Держава перетворюється у політичну здобич як Риму, так і Візантії, що, відповідно, і призводить до її культурно-духовного розколу по лінії конфесійних інтересів теократичного Заходу.

Починається багатомісячна процедура політичного переформатування конфесійно-порізаних киево-руських територій. А слов'янський рід остаточно стає на шлях самознищення і проходить етапи братовбивчих конфліктів між Південною і Північною Руссю. Майбутніми Росією і Україною.

І сьогодні послідовники правдивого патріотизму "з домішкою іудофільства" продовжують бути головними руйнівниками будь-яких спроб консолідації суспільства навколо справжнього державного відродження, а "визвольна справа" у їх руках і далі залишається лиш інструментом, який застосовується ще з часів киево-новгородських "церковних двобоїв" виключно в політичних інтересах "третьох сил", які не мають нічого спільного ні з національною ідеєю, ні з національним відродженням українського народу.

З легкої руки нав'язаного нам тими ж "третьою силою" історизму саме те, що стало призвідником внутрішнього самопожирання слов'янського роду і першопричиною загибелі "формотворчої касті" мімікрує у політичний міф про початок державотворчого процесу на Русі і стає ідейною закваскою майбутнього українсько-російського державно-національного протистояння, яке триває і по сей день.

Маємо наглядний приклад гри у завданому інформаційному полі. Такими гравцями, що грають за чужими правилами, стають і мислителі на кшталт Донцова і його умовний ідейний антипод - Грушевський. Адже лише назовні вони презентують нібито антагоністичні ідейні табори.

По суті, ці ідеологи "української справи" ллють воду на один і той же млин, а тому усі дороги українського правдивого патріотизму і далі ведуть у "Рим". Дарма, що у випадку Грушевського цей "Рим" стає червоним.

І якщо один хоче повернути українську ідею у героїчний вимір "княжої доби", не помічаючи варварства і дворушництва "кращих людей", то інший орієнтує на комуноправославну зрівнялівку, відкидаючи провідну

роль "кращих людей" придатних до захисту інтересів нації і держави.

"Грушевський почав з негачії староукраїнської культури в ім'я "інтересів народу-маси", щоб потім... кликати нашу інтелігенцію під прапор московського більшовизму. Куліш і Драгоманів, виходячи з... кругозору хохла... прийшли до пропаганди злиття України з Московщиною... це була спроба сплебеїти наш національний ідеал, спроба, яка довела пізніше до тиранолюбства у соціальному житті до ідеалу "татарських людей" у культурнім..." - докоряє демомарксистам Донцов. Тим не менше, убивчо звучать і аргументи патріарха "апостолів черні" Грушевського, який на історичних фактах демонструє "розбишацтво", "хамство", "крамольництво", і егоїстичні інтереси провідників "княжої України". Цю дилему "українського вибору" між Україною "старою" і Україною "ноюю" можна розвивати до безколичності, якщо не помічати тисячолітнього бігу слов'янського світу по пекельних колах насаджених йому утопічних марев месіанізму - від "візантійщини" і римської теократії і до комуноправослав'я. В цьому і криється хитрість усунення "кращих людей" від державного управління. Через духовну і культурну стерилізацію русько-православного світу формується інформаційне середовище перманентної світоглядної кризи великоруської ідеї, яка у такий спосіб заганяє києво-руську державну ідею у історичний тупик церковно-конфесійного протистояння римо-покатоличеного Півдня і візанто-узурпованої Півночі. Тому мнимий антагонізм Донцова-Грушевського традиціоналізму і демомарксизму насправді демонструє нам заданість інформаційного простору, в якому відбуваються безперспективні для "українського відродження" полемічні баталії виразників одної і тої ж "цікавої" історичної концепції, яка обмежує державотворчий світогляд народу планкою "хрещення русі". Хоча фактично традиційна Київська Русь, яку прийняв у спадок Володимир Хреститель, сильна, непереможна і могутня - сформувалась саме до узурпації Володимиром київського трону і подальшої кривавої зміни її конфесійної орієнтації.

Тим не менше, саме їхні шукання ідеологічної формули "нової України" підготовляють ідейне підґрунтя для "третього шляху" - повернення до традиційного для українського менталітету ведичного-православного світовиду, як ідеологічного підґрунтя політичного і національного примирення братніх слов'янських народів. Перехід від семітсько-боготорчого на ведично-православний духовний рівень і стане початком нового духовного змісту патріотичного начала усього українсько-російського геополітичного простору, яке відкриє і нові перспективи для українського відродження.

У новому форматі слов'янсько-руського патріотизму ми на практиці

зможемо втілити здогадки наших великих теоретиків національної ідеї, які правильно поставили успіх національного відродження у залежність від культурної вартості "Духу нації". І тому лише у форматі ведично-православного "національного відродження" до кінця ясною і зрозумілою стає одна із самих "ретроградних" тез традиціоналіста Донцова, який звертаючись до нащадків (тобто до нас з вами) пророче твердив: "Шлях дійсного відродження веде через поворот до традиції епохи..., яка дихала сама й надихувала свій народ духом героїчної культури, - до традиції старої України. Ніколи не перестане бути спустошена земля наша, аж доки не відродиться в ній нова каста,... нова расою, нова чеснотами, властивими провідним кастам, їх державною мудрістю, завзяттям і шляхетністю...".

СОЛІДАРНІСТЬ
СОЛІДАРНІСТЬ
СОЛІДАРНІСТЬ
СОЛІДАРНІСТЬ
СОЛІДАРНІСТЬ
СОЛІДАРНІСТЬ
СОЛІДАРНІСТЬ
СОЛІДАРНІСТЬ
СОЛІДАРНІСТЬ

СОЛІДАРНІСТЬ

ЗМІСТ

Звернення до читачів.....	3
Від автора.....	4

Частина I

Крах Національної ідеї. Від Л. Кравчука до В. Ющенка.....	5
Початок великого хаосу.....	6
Етап другий.....	6
Етап третій.....	9
"На майдані коло церкви революція іде...".....	10
Могильщик Системи.....	13
Парадокси українського капіталізму.....	15
Чи можливо сьогодні створити плацдарм для національно-демократичних змін в Україні на базі "традиційної" націонал-демократії?.....	16
Яку ж роль у цьому політичному театрі відіграють "демократичні сили"?	18

Частина II

Стратегія виживання.....	21
Диктатура мафії чи диктатура закону.....	26
Проблема націоналізації.....	27
Земля.....	34
Кредитно-фінансова система.....	35
Реформування фіскальної системи.....	37
Стратегія примирення.....	38
Лідер.....	41
Президентська вертикаль.....	42
Інформаційна політика.....	44
Армія.....	45
Висновок.....	46

Частина III

Зовнішня політика. Проблема пріоритетів.....	49
Преамбула.....	50
Перспективи України через призму "союзних" традицій. До історії питання.....	52

Харківські домовленості В.Януковича - зрадлива перемога чи переможна зрада?.....	62
Векторні сублімації "українського вибору".....	66

Частина IV

Національна ідея у контексті трудової солідарності України.....	71
Причини катастрофи.....	75
Чому національна ідея "не спрацювала"?.....	77
Об'єктивні передумови національно-демократичної революції.....	80
Український патріотизм як рушій "перезавантаження держави".....	82
Трудовий рух "Солідарність" у контексті робітничого руху України.....	84

Частина V

Проблеми реалізації демократичних прав українського народу.....	87
Існуюча в Україні система є злочинною і не відповідає інтересам народу.....	88

Частина VI

Заробітчанство.....	97
Масове заробітчанство - національна катастрофа.....	98

Частина VII

Публіцистика.....	103
"Доля Христа" і Христова доля України.....	104
Феномен патріота.....	111

ВЕЛИКА СМУТА

У пошуках виходу

Видавець - ФОП Іванов Леонід Олександрович

Україна,

07100, м. Славутич, Київська обл., Добринінський кв-л, б. 4, оф. 77

тел.: 04579 293-79, 093 648-08-07

E-mail: vcs@slavutich.kiev.ua

Свідоцтво про внесення
суб'єкта видавничої справи
до державного реєстру видавців,
виготівників і розповсюджувачів
видавничої продукції
№ 3742 Серія ДК

Редагування - Наталія Савченко

Художнє оформлення - Леонід Іванов

Макетування та верстка - Леонід Іванов

Підписано до друку 22.07.2010 р.

Передрук книги без дозволу автора заборонено.
При виконанні фрагментів тексту посилання обов'язкове.